

БЛАГОСВІСНИК

Тема номера:
Як пізнати
Божу волю

№1, 2005

* * *

**Ми у гріхах народжені, однак
Не гріх людині волю свою мати,
А гріх її виконувати так,
Щоб знов Христа гріхами розпинати.**

**Син Божий, до Отця молився Він:
«Хай не Моя — Твоя хай воля буде».
Чому ж усе ми ставимо на кін
За власну волю — ми, безсилі люди?**

**...Прозора вись. У вічному саду
Огорне ніжна, тиха прохолода...
А зараз воїн в першому ряду
Знов руку із нагайкою підводить —**

**І біле пофарбує в кармазин
Нагайка люта у німій досаді.
Стріпнеться півень на одній нозі —
Підтвердить мимоволі учня зраду.**

**І хижо зойкне збуджена юрба,
Як хрест його гойднеться над землею,
І Він в подобі грішного раба
Возвиситься під небом Іудеї.**

**Возвиситься над світом і над злом —
І нас підніме до Своєї висі,
Щоб нашу плоть розп'ясти тим хрестом,
Щоб кожен з нас від неба народився.**

**Щоб дух звільнивсь від похотей душі
І від її свавільного диктату.
З палаців гордості — руїну залишить
І своє «его» відвести на страту.**

**Готові ми? Чи нам безмежно жаль
Своєї плоті, до якої звикли,
І віри нашої означена межа —
Вона, немов легенькі черевички —**

**Не тисне, не скрипить і не болить,
І можна йти вдоволено й нечутно...
Ніхто не кине каменем услід,
Ніхто не дасть словесної отрути.**

**Все добре, все істотно, як завжди,
І непомітна аритмія духа —
Лиш застеляє небо сивий дим
І замітає душу завірюха.**

**Не дай нам, Боже Праведний, в житті
Так гірко до Ісуса доростати.
Дай сили, щоб побачить на хресті
Слабкої плоті нашої розияття.**

**Жадаємо спасіння від Небес,
Та чи бажаєм бути на Сина схожі,
Щоб назавжди зректись самих себе,
І власну волю підкорити — Божій?**

Ольга Черномаз

Видання Церкви християн віри євангельської України

Редколегія журналу:

М. Паночко
М. Синюк
В. Онищук
Є. Мельничук
Є. Абрамович

Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефони: (0332) 78-99-85
(03322) 544-06

Факс: (0332) 78-97-98

E-mail: blagovisnyk@yandex.ua

www.blag.org.ua

Розрахунковий рахунок
26000232440001
МФО 303440
в КБ «Приватбанку»
м. Луцьк, код 23253886

Свідчення про реєстрацію
КВ № 3574 від 30.11.98

Над номером працювали:

Василь МАРТИНЮК
Ольга МІЦЕВСЬКА
Юрій ТРОЦЬ
Володимир ШОЛОМ
Анна ЯРУТА
Наталія ВАВРИНЮК

Наш представник
в Канаді:

Anatoliy Koren
62 Sunrise st.
London, ON, Canada
N5V4V5

Журнал віддруковано у друкарні
«Каліграф»,

м. Рівне, вул. Київська, 69,
тел. (0362) 62-34-68

Наклад 4300 примірників

У номері:

<i>Ж. Сильва Дельгадо.</i> Божий план в житті людини ...4
Людина, яка чекала людину 7
<i>Р. Шкіндер.</i> Воля Божа 8
<i>О. Міцєвська.</i> Воля Божа — спасіння людства 13
<i>Ю. Вавринюк.</i> Воля Божа і воля людська: точки дотику ..20

В. Мартинюк.

Воля Божа

в житті християнина 16

<i>Г. Андросов.</i> Хто вічно живе? 23
Віфлеємський колодязь 25
<i>Б. Вілкінсон.</i> Чудовисько в гаражі 26
<i>Р. Ренер.</i> Точка безповоротності 28
Україна — чудесна квітка у Божому саду 32
Кредит довіри 35
<i>В. Матвійв.</i> Національна свідомість ап. Павла 36
<i>С. Манелюк.</i> Наша боротьба 39
Звернення до церков ХВС 41
Свідчення. Дороги мого життя 42
Хто ж такі віруючі? 45
<i>С. Путалов.</i> Не думали... 46
<i>Г. Андросов.</i> Попередження 57
Любов на все життя 48
Гусак з орлиним серцем 50
<i>Ю. Вавринюк.</i> Дорогою батьків 52
<i>М. Вербицький.</i> Наша боротьба 55
<i>Д. Добсон.</i> Зрозуміти Бога 57
Події, хроніка, новини 56

Художнє оформлення **Віктора МОКІЙЧУКА.**

Фото на другій сторінці обкладинки **Юрія КОСТЮКА**

- При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
- Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.
- Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

«Розумійте, що є воля Господня» (Еф. 5:17).

Для кожної людини є характерним будь-яку справу робити з якоюсь певною метою. Ця мета може бути буденною та малозначущою, а може мати надзвичайно великий вплив на багато поколінь та народів. Того, хто робить справу, не знаючи для чого він її робить, називають нерозумним. Для досягнення певної мети люди заздалегідь складають плани та проекти і намагаються їх виконати.

Зрозуміло, що людина, як істота розумна, намагалася пізнати і мету свого життя. Часто вона будувала щодо цього свої власні гіпотези, філософські напрями, але нерідко робила спроби віддати вирішення цього питання на волю сил, які вважала настільки високими та недосяжними, що казала: від мене тут нічого не залежить. І жила за принципом: «Як Бог (аллах, фатум) дасть». Тобто повністю віддавала своє життя на розсуд сили, яка керує цим життям. Тобто людина була лялькою-маріонеткою, яку зверху смикають за ниточки, не дозволяючи зробити жодного власного руху.

Біблія не обминає увагою цього надзвичайно важливого питання — мети людського життя. І дає практичні поради, як людина повинна ставитися до будівництва свого життя. На жаль, і серед християн поширена думка, що від людини мало що залежить в житті, мовляв, все в руках Божих, як Господь запланував — так воно й буде. І, дивлячись на власну чи чийсь проблему або катастрофу, з вдаваною покорою приречено кажуть: «Така моя (його) доля, так вже було накреслено Богом мені (йому) в житті».

А втім, Слово Боже в багатьох місцях не тільки розкриває таємницю Божих планів щодо людини, але й недвозначно закликає її брати участь у здійсненні цих планів. «Розумійте, що є воля Господня», — каже апостол Павло. Не просто знайте, візьміть до уваги, а розумійте, тобто це знання має бути усвідомленим. З одного боку, Бог, як Творець людини, має право використовувати її у Своїх цілях та планах. Але з другого боку, не приховує від неї того, що Він хоче зробити в її житті. Мало того, Він зацікавлений у співпраці з людиною. Тому християни мають великий привілей: вони не лише усвідомлено знають волю Божу щодо свого життя, але й беруть активну участь в тому, щоб ця воля найкращим способом втілилася у їх житті.

Але найбільшою проблемою людини є те, що вона, здебільшого, не хоче розуміти волі Божої і їй підкорятися. Проблемою сучасного, так званого вільного та демократичного світу, є думка, що людина сама собі бог, що лише власна воля людини є визначальною в її поведінці. Державні закони стають на захист людської волі, навіть якщо ця воля суперечить Господнім заповідям, Господній волі та здоровому глузду. Тому питання виконання волі Божої є особливо актуальним для сучасної людини. Саме від цього залежить її майбутнє: як в земному житті, так і у вічності. Саме тому ми вирішили присвятити цій темі номер нашого часопису. Сподіваємося, що він допоможе тобі, читачу, пізнати волю Божу.

БОЖИЙ ПЛАН В ЖИТТІ ЛЮДИНИ

Існує багато речей, які просто неможливо зробити без попереднього плану. Наприклад, не маючи схеми, ми не змогли б зібрати годинника, тому що у нас можуть лишитися деталі. Тому, коли Бог творив світ, Він все робив за планом. Чудовий порядок у цілому Всесвіті свідчить про такий план. Але, окрім цього, у Бога є план щодо кожного з нас.

Божий план, написаний від вічності

В Біблії сказано, що Бог створив людину за образом і подобою Своєю і дав їй весь світ (1 М. 1:26, 28; Пс. 8:6-9). Бог є володарем всього світу, а людину Бог поставив керувати цим світом, бути в ньому менеджером. Але людина, підпавши під спокусу сатани, спротивилась Божому порядку і з того часу втратила подобу Божу.

Сатана думав, що йому цілком вдалося змарнувати творіння Боже. Але це було не так. Бог був готовим до цього, тому що Він знає все, навіть те, що має статися в майбутньому. Бог знав ще до створення світу, що людина згрішить. І тому Він заздалегідь створив план, щоб спасти людину. Зверніть увагу на простоту і в той же час величність цього плану спасіння (див. Рим. 8:29-30). Цей план містить: обрання, відділення, покликання, оправдання, участь у Божій славі.

Ми, як християни, є частиною цього плану. Апостол Петро говорить, що ми були вибрані за планом Божим (див. 1Пет. 1:1-2). І апостол Павло підкреслює це, говорячи, що Бог нас вибрав ще до створення світу (див. Еф.1:7). Бог вибрав нас тому, що Він знав ще до створення світу, що ми будемо служити Йому.

Але ви можете запитати: «Що Бог хоче зробити за цим планом? Звісно, що все найкраще для людини. По-перше, Він хоче відновити Свою подобу в людині. Ісус Христос є подобою Бога (див. Еф.1:15; Євр.1:3). Тому Бог хоче, щоб ми були подобою Його Сина (див. Рим. 8:29; Еф.1:13; Ів.3:2). По-друге, Бог хоче створити одну велику сім'ю зі Своїх дітей, серед яких Ісус буде Першпорідним (див. Рим. 8:29). І нарешті, Бог хоче, щоб всі Його діти царювали разом з Ним вічно (див. Об.22:5). Правда ж чудовий план?

Але в цьому плані є і Його особисті цілі. Він створив Всесвіт, в тому числі і людину, для Своєї слави (див. Об.4:11; Вих.43:7). Тож Бог запланував всиновити нас в похвалу слави благодаті Своєї (див. Еф.1:5-6; Об.5:11-13).

Божий план з дня нашого народження

Чи здавалося вам коли-небудь, що ваше життя не має смислу? Що ви нікому не потрібна людина? Що краще було б вам не народжуватися? Ви могли це відчувати до того, як прийняли Ісуса Христа як свого особисто-

як прийняли Ісуса Христа як свого особисто-

Жозе СІЛЬВА ДЕЛЬГАДО

го Спасителя. Тоді ви не знали, що народилися тому, що цього хотів Бог, тому що у Нього був план для вашого життя.

В Біблії ми знаходимо багато прикладів таких людей, для яких Бог мав план ще до того, як вони народилися. В Бога був такий план для Мойсея. Його мати вірою пізнала цей план і зберегла своє немовля від загибелі (див. Євр. 11:23). В Бога був також такий план для життя Самсона (Суд. 13:1-5), для Єремії (див. Єр. 1:4-5), для Івана Хрестителя (див. Лук. 1:5-17) та й для інших.

Зазвичай, коли хочуть висловити співчуття злочинцю чи злій людині, яка зустріла трагічну смерть, говорять: «Нещасний! Це, напевно, його доля». Але Бог не планував таку долю для цієї людини. Бог не хоче, щоб хто-небудь загинув. Навпаки, Він хоче, щоб всі люди спаслися (див. Єз. 18:23; 1 Тим. 2:4; 2 Петр. 3:9). Так зазвичай стається, коли люди ігнорують Божий план щодо їхнього життя.

Божий план з дня нашого увірування

Божий план вступає у вирішальну стадію з того часу, коли ми прислухаємося до Його поклику і приймаємо Ісуса Христа як свого особистого Спасителя. Тоді Бог починає в нас відновлювати Свою подобу (див. 2 Кор. 3:18; Кол. 3:10). З цього часу Бог починає здійснювати в нашому житті ту мету, ради якої Він послав нас у цей світ. Бог покликав Авраама бути засновником вибраного народу (див. 1 М. 12:1-2), Мойсея — бути визволителем свого народу (див. 2 М. 3:1-10), Ісаю — бути пророком (див. Іс. 6:8-10), а Савла — бути апостолом (див. Дії 26:15-18). Бог покликав і мене для особливої мети. Безумовно, Він також покликав і вас.

Страждання є важливою частиною Божого плану в нашому земному житті. Як скульптор б'є по каменю сокирою і різцем, поки не надасть йому такої форми, якої він хоче, так і Бог користується стражданнями, щоб наше життя відповідало Його плану.

Наша участь у здійсненні Божого плану

Оскільки в Бога є певний план для нашого життя, то дуже важливо знати цей план, бо тільки тоді ми зможемо побудувати наше життя правильно. Для цього треба зробити наступне.

По-перше, розгляньте своє становище. Не виключено, що до цього часу ви думали, що Бог покликав вас бути пасивним членом вашої церкви. Ви бачили, як інші ревно трудяться для Господа, але вважали, що вас це не стосується, що єдиною справою вашого християнського життя є відвідування церкви. Тоді ви не дуже відрізняєтеся від людини, яка прий-

шла в церкву просто як гість. Ви вже звикли з цим становищем, але з часом відчуваєте себе настільки стомленим від цієї одноманітності, що дедалі частіше починаєте дрімати на богослужіннях. Це зовсім не те, чого Бог чекає від вас. Звичайно, в Бога є щось краще для вас!

По-друге, відмовтеся від власних планів. До вашого навернення до Господа ви, можливо, вважали себе повноцінним господарем свого життя і робили все, що вам хотілося. Але з часу навернення ви почали робити те, що угодно Богові, в усякому разі ви так думали. Людині властиво думати, що її власний план — це план Божий. Так думав Мойсей, коли він хотів звільнити вибраний народ насильством (див. Дії 7:23-25). Так думав Савл, переслідуючи християн (див. Дії 8:3; 9:1-2; Фил 3:6). Вони помилялися. Так само помилятиметеся й ви і не зможете пізнати Божого плану щодо вашого життя, якщо перед усім не відкинете свого власного плану.

По-третє, визнайте панування Христа. Коли Савл на шляху в Дамаск впав на землю, то у відповідь на голос, який говорив з ним, вигукнув: «Господи!» (Дії 9:5-6). Він розумів, що голос і сила, що поклала його на землю, належали одній і тій же Особі. Гонитель поступився. Він відмовився від своїх планів переслідувати віруючих в Дамаску. Він захотів коритися Господу. Кожен, хто хоче пізнати Божий план щодо свого життя, повинен прийти до такого ж висновку. Без визнання панування Христа і повної покори Йому ви ніколи не зможете пізнати Божого плану.

По-четверте, запитайте в Господа, що вам робити. Савл запитав: «Господи! Що мені робити?» (Дії 22:10). Це найважливіше питання. Якщо ви вже зробили перші три кроки, то ви вже готові задати таке ж запитання і можете звернутися в молитві до Господа, щоб Він відкрив вам Свій план щодо вашого життя.

По-п'яте, будьте готовими прийняти Божий план. Коли ви молитесь, будьте готові прийняти те, що Бог хоче відкрити вам. В Бога немає однакових планів для всіх людей. Бог створив нас різними, тож і плани для нашого життя — різні. Можливо, Він має намір, щоб ви стали хорошим пастором чи євангелістом, а може, хорошим робітником, службовцем чи спеціалістом. Може, ви станете відомими, а може, залишитеся непоміченими. Бог покликав Савла бути великим апостолом і письменником, а Ананія був лише непомітним учнем в церкві міста Дамаска. Симон Петро став відомим, а його брат Андрій залишився в тіні, але саме Андрій привів Симона до Христа (див. Ів. 1:40-42), а Ананія керував першими кроками в християнському житті Савла (див. Дії 9:1-17).

І останнє — прислухайтесь до голосу Божого. Тепер, коли ви попросили Бога відкрити вам Його план щодо вашого життя, ви потребуєте відповіді від Нього. Бог може відповісти по-різному. Це може бути якесь місце зі Священного Писання, проповідь, духовна література чи порада досвідченого віруючого. Разом з тим Господь може відповісти так, що ви самі почуєте Його голос (див. Дії 22:10). Він може говорити через ангела (див. Дії 8:26), через видіння чи з'явлення (див. 2 М. 3:1-10, Дії 16:9-10), через сновидіння (див. Мал. 1:20-21), через пророцтво (див. Дії 13:1-2; 22:15-16) або через внутрішній голос Святого Духа в кожному віруючому (див. Дії 8:29; 10:19). Біблія містить загальні вказівки, які стосуються всіх віруючих, і в ній ви, звичайно, не знайдете поради — бути вам дияконом церкви чи її керівником.

Якщо ви не отримаєте миттєвої відповіді, то не засмучуйтеся, не будьте нетерпеливі. Чекайте. Пам'ятайте, що Бог є вашим Володарем, а ви тільки Його слуга. Коли ви отримаєте відповідь, переконайтеся, що вона не суперечить Слову Божому чи здоровому глузду (Гал. 1:8-9). Якщо вам здається, що Господь тільки натякнув, в чому полягає Його план, прислухайтесь до Нього і згодом Він відкриє його вам більш детально (див. Дії 9:6).

Може, ви чули пророцтво, яке вказує вам шлях у вашому житті. Чекайте, поки Дух Святий підтвердить вам це. Якщо ви бачили сон, який здається вам відкриттям від Бога, не покладайтеся тільки на себе і свої тлумачення.

Попросіть поради у свого пастора чи більш зрілого християнина.

Приготуватися діяти згідно з Божим планом

Коли ви вже впевнено знаєте, що Бог хоче, що б ви робили у своєму житті, ви повинні приготувати себе до виконання Божого плану. Існує багато видів робіт, для яких потрібна підготовка. Праця для Господа є однією з них. Ісусу потрібно було три роки, щоб підготувати тих, які стали першими керівниками Церкви. Та й все наше життя є підготовкою до вічності.

Ісус вчить нас (див. Лук. 14:28-32), що дуже важливо будувати наші плани так, щоб бути впевненими, що ми можемо досягнути поставленої мети. Але ви можете сказати: «Хіба я не повинен був відмовитися від своїх планів для того, щоб пізнати Божий план відносно свого життя? Хіба не повинен я іти за Божим планом замість того, щоб будувати свої плани?» Це правда. Бог, як Владика нашого життя, визначає загальний напрямок нашого життя, а деталі ми повинні планувати самі. Інакше ми були б як роботи в руках Божих, а не Його управителі, які несуть відповідальність перед Ним. Якщо читати Слово Боже (див. Як. 4:13-15) не дуже уважно, то може здатися, що ми не повинні будувати планів у своєму житті. Але якщо ми уважніше розглянемо це питання, то нам стає зрозуміло, щоб Бог не проти наших планів, але Він хоче, щоб наші плани були узгоджені з Його планом щодо нашого життя.

З цього фото можна було б просто щиро посміятися, якби ота жадібна рибина не нагадувала нам щось до болю знайоме.

Чи не пізнаємо ми в ній самих себе? Чи не так часто буває і в нашому житті, коли надто великий кусок застрягає у нас в горлі?

Нам завжди всього мало, ми хочемо мати більше, аніж можемо спожити. Гонитва за здобиччю забирає у нас силу-силену часу, зусиль та здоров'я. І нерідко отією здобиччю буває наш ближній. Про це нагадував навіть апостол Павло: «Бо весь Закон в однім слові міститься: Люби свого ближнього як самого себе! Коли ж ви гризете та їсте один одного, то глядіть, щоб не знищили ви один одного!» (Гал. 5:14,15). Скільки диявол знищив подібним чином душ! Скільки їх лежить мертвими на голому березі життя під палючим сонцем «суперечок, заздрості, гніву, обману, свар, нашептів, пихи, безладдя» (2 Кор. 12:20).

Скільки диявол знищив подібним чином душ! Скільки їх лежить мертвими на голому березі життя під палючим сонцем «суперечок, заздрості, гніву, обману, свар, нашептів, пихи, безладдя» (2 Кор. 12:20).

Фотоповідь

Людина, яка чекала людину

У древньому Єрусалимі біля, так званих, Овечих воріт була звичайна для того часу та тодішніх звичаїв купальня. Звичайна то звичайна, але в ній було щось особливе. І оте особливе приваблювало туди силу-силену калік та хворих. Час від часу в цю купальню, яка звалася Віфесда, приходив Божий ангел і, збуривши у ній воду, робив її цілющою для людини, яка першою увійде в неї. Зрозуміло, цей факт робив купальню відомою далеко за межами Єрусалима. Для сотень, а може, і тисяч нещасних це була остання надія. Але, на жаль, не всі могли скористатися цілющими властивостями Віфесди, були тут свої перешкоди в короткому кількадеметровому відрізку до води.

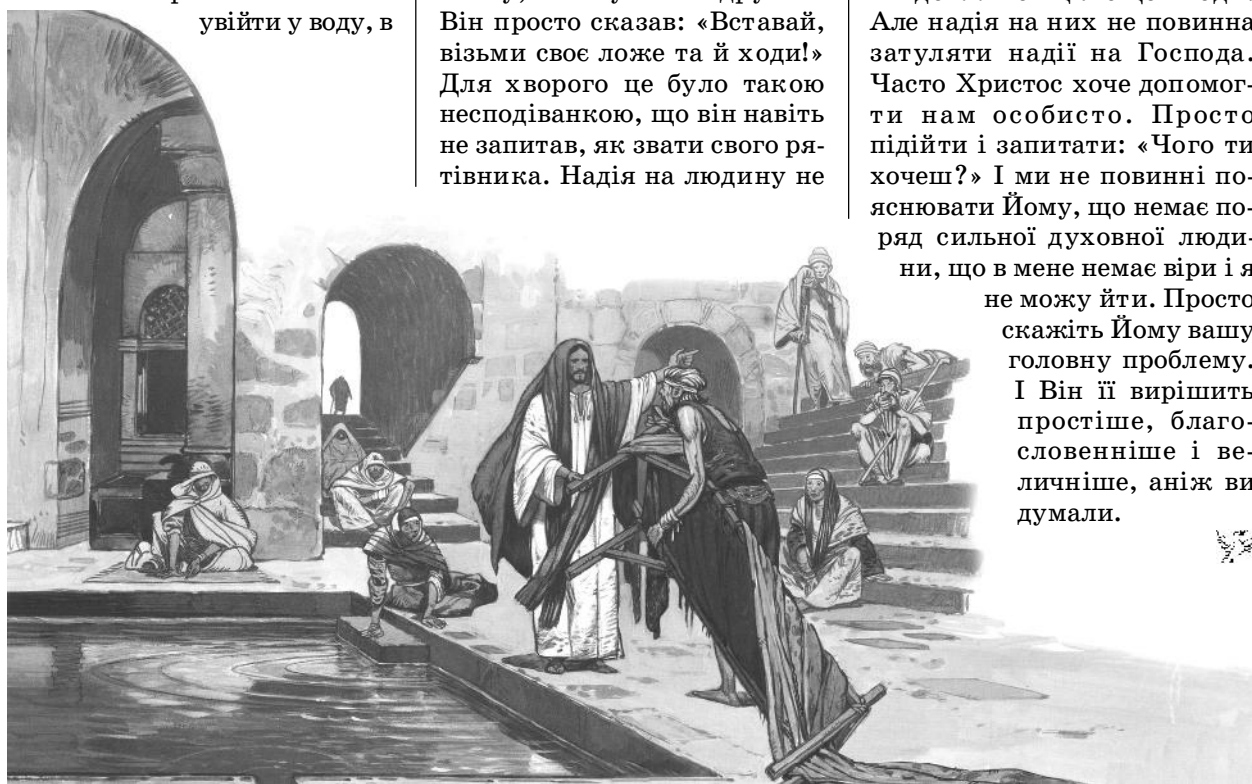
Євангеліст Іван описує одну подію, що сталася у тій купальні. Один з тих нещасних, для кого Віфесда стала місцем постійної приписки, мав цілих дві проблеми: окрім того, що він не мав здоров'я самостійно увійти у воду, в

нього не було нікого, хто міг би йому в цьому допомогти. Саме про це він з гіркотою розказував Ісусові, Який зайшов до купальні. «Чи хочеш бути здоровим?» — запитує Вчитель. Можна було б подумати, що це питання недоречне: а чого ж я тоді тут? Але зауважте, як відповідає хворий — ота друга проблема виявилася ще більш пекучою та актуальною. За довгі роки лежання (тридцять вісім років!) потреба людини, яка допомогла б, стала найголовнішою. «Пане, я не маю людини, щоб вона, як порушено воду, до купальні всадила мене. А коли я приходжу, то передо мною вже інший улазить». Напевне, цей безіменний хворий навіть уві сні бачив вирішення своєї життєвої проблеми саме у тому, щоб **знайти людину**. Саме **через людину** він мріяв отримати зцілення. Христос не виправдав його сподівань, Він не взяв його на руки і не заніс у воду. Він вирішив його першу проблему, знехтувавши другою. Він просто сказав: «Вставай, візьми своє ложе та й ходи!» Для хворого це було такою несподіванкою, що він навіть не запитав, як звати свого рятувника. Надія на людину не

справдилася, бо у справу втрутився Сам Господь.

Чи ця ситуація не повторюється і сьогодні? Скільки людей, які мають проблеми в житті, надіються на людину. Мова йде не лише про випадки, коли ми для вирішення якогось питання через знайомих чи особисті зв'язки шукаємо людину, яка може допомогти. Навіть тоді, коли нам в силі допомогти лише втручання Бога, ми шукаємо отих людей, які могли б нас «занести» у цілющу воду Віфесди. Ми докладаємо силу-силену зусиль, часу, нерідко і коштів, щоб знайти благословенного «сосуда», «духовну церкву», які візьмуть нас на руки і опустять у Божу благодать, Божу силу і Боже зцілення. Безперечно, Дух Святий часто робить це через Божих служителів, які наділені особливою силою, особливими дарами. Вони саме для того і поставлені у Церкві, щоб допомагати немічним, які не можуть самі рухатися, прийти до живої цілющої води. Але надія на них не повинна затуляти надії на Господа. Часто Христос хоче допомогти нам особисто. Просто підійти і запитати: «Чого ти хочеш?» І ми не повинні пояснювати Йому, що немає поряд сильної духовної людини, що в мене немає віри і я

не можу йти. Просто скажіть Йому вашу головну проблему. І Він її вирішить простіше, благословенніше і величніше, ніж ви думали.

ВОЛЯ БОЖА

Ростислав ШКІНДЕР

Воля — це властивість, яка виражається в здатності ставити перед собою мету, бажання і добиватися їх здійснення. Воля Божа відкривається нам в Біблії. У вселенній все існує з волі Божої (Об. 4:11). Бажання, щоб воля Божа виконувалася на землі, має бути частиною кожної праведної молитви (див. Мф. 6:10). Воля Божа повинна бути в центрі кожного життя, бо все «з Нього, через Нього і для Нього!» (Рим. 11:36).

В Старому і Новому Заповіті ми бачимо, що воля Господня спрямована на спасіння людей від вічних мук. Бог зацікавлений в тому, щоб благословити кожну людину на планеті Земля. Він не дивиться на обличчя: «Не дивиться Бог на обличчя, але в кожному народі приємний Йому, хто боїться Його й чинить праведність» (Дії 10:35-36). Хто звертає увагу на Божу турботу щодо своєї долі, на того Господь дивним чином починає виливати Свої царські благословення у всіх сферах життя. Ми маємо доступ до Бога, щоб отримати від Нього благословення. І Йому

приємно, коли ми цікавимося Його бажаннями, намагаємося їх виконати. Цим ми показуємо, що поважаємо Його, любимо Його, що ми вдячні за той дар, який не можна купити ні за які багатства світу. Ми повинні оцінити цей привілей, який даний нам, — виконувати Божі бажання, які Він має в Своєму серці.

Господній план, тобто Його воля для нашого життя, — це дар добрий і досконалий. Це найкращий шлях. Це початок найвищого щастя і блаженства, якому не буде кінця, коли ми прийдемо в небесну країну. Господь нас дуже любить і тому має чудові наміри щодо нас. Його мета — благословити нас всім. Його ціль — зробити нас щасливими, щоб ми жили в радості і благословеннях.

Як бачимо, воля Бога в житті людини є лише добро. Але часто стається так, що людина в силу свого невір'я чи недовіри Богові не бажає, щоб Божа воля була виконана в її житті. Тут виникає протистояння волі людської і волі Господньої. Тому іноді Бог у великій любові до нас змушений застосовувати силу, так само як застосовують земні батьки, щоб допомогти дитині позбутися головного болю, змушуючи її випити таблетку.

В Посланні до євреїв написано: «Бо Господь, кого любить, того Він карає, і б'є кожного сина, якого приймає! Коли терпите кару, то робить Бог вам, як синам. Хіба є такий син, що батько його не карає? А коли ви без кари, що спільна для всіх, то ви діти з перелюбу, а не сини. А до того, ми мали батьків, що карали наше тіло, — і боялися їх, то чи ж не далеко більше повинні коритися ми Отцеві духів, щоб жити? Ті нас за короткого часу карали, як їм до вподоби було, Цей же на користь, щоб ми стали учасниками Його святості. Усяка кара в теперішній час не

здається потіхою, але смутком, та згодом для навчених нею приносить мирний плід праведності!» (Євр.12:6-11).

Це не що інше, як вияв Божої любові. Він різними методами відвертає нас від неправильного шляху, маючи при цьому одну мету — повернути нас на шлях життя. Уявіть собі, що ви заходите до своїх знайомих і бачите, як батько карає свою дитину. Спочатку цей батько вам видається жорстоким, бо ви не знаєте причин, з яких він карає сина. Але, дізнавшись про ці причини, ви, можливо, погодитесь, що батько правий. І ми часто можемо осуджувати ті чи інші Божі дії і думати, що Бог неправий. Але коли ми ближче пізнаємо Бога, то наша думка зміниться і Його дії стануть нам зрозумілими. Але ми повинні пам'ятати, що це стосується лише Його дітей, незаконних дітей Бог не карає.

Коли Божа людина протиставиться Його волі, то Бог іноді посилає їй біди — для того, щоб зламати її пагубне свавілля, а не її саму.

Виправлення пророка Йони

Пророк Йона пішов проти волі Божої, і як добре, що через різні тривожні обставини Бог допоміг йому повернутися в Ніневію і виконати Його веління. Дякуючи тому, спаслись сотні тисяч людей, а сам пророк залишився в уділі Божому. Простежте, який Божий шлях повний чудес і турботи. Шторм, велика риба, яка ковтнула Йону, неушкодженим викидає його на берег. Покаяння міста Ніневії. І хоча Йона багато в чому був не згідний з Богом, але Господь говорить з ним не гніваючись, пояснюючи суть справи. Важко уявити, як би закінчилося життя Йони, коли б Бог не взявся за його виховання. Коли б Бог втратив до нього цікавість, він би загинув. Але Бог виправив Йону,

який в кінці був, напевне, дуже щасливий, що сам залишився живим і ще стільки людей спаслися. На жаль, Ніневія знову залишила Бога, і через 150 років до них був посланий інший пророк, Наум. Його вістка була вже не заклик до покаяння, а проголошенням вироку, який виконався через 20 років.

Тому краще завжди бути у волі Божій, адже Він — життя. Бог Йону і Ніневію виправив через проповідь про покаяння. Пізніше, коли Йона лишився слухняним, то благодать Божа також залишилася з ним, а що Ніневія залишила слова Божі — то Він залишив її на знищення.

Божий принцип є таким, щоб спочатку пропонувати, нагадувати: Він вмовляє, виправляє, але коли бачить відкрите протистояння Своїй волі, то знищує зло з лиця землі або залишає його без уваги, що дорівнює першому. Цей принцип діє щодо кожної людини і народу в цілому.

Чому ми повинні виконувати Божу волю?

Тому, що це відзеркалення Його досконалості. Тому, що вона — це найкраще в нашому житті: краще місце, кращий шлях, краща праця. Господь через пророка Єремію говорить: «Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, — говорить Господь, — думки спокою, а не на зло, щоб дати вам будучність та надію» (Єр. 29:11). Ніколи Господь не задумує щодо нас зло, тому що це суперечить самій Його сутності. Його воля схожа на збірник прекрасних задумів для нашого щастя.

Напевне, Давид в свої молоді роки, коли пас овець, ніколи не думав про те, що Бог планує щодо нього. Все, що Бог йому дав, було схоже на фантазію. Але Бог запланував і виконав Свій план. Йосип також не чекав, що Бог задумує зробити для нього таку велику честь.

Друзі, ми з вами також не знаємо, що Бог готує для нас, які наміри Він має щодо нас. Біблія багато говорить про наше небесне життя, але менше — про наше особисте життя. Коли б Бог відкрив нам те, що Він планує послати нам в майбутньому ще тут, на землі, то, напевне, ми молилися б молитвою з Євангелії: «Вірую, Господи, — поможи недовірству моему!» (Мр. 9:24).

Перевага Божого плану в нашому житті

Що може бути для нас кращим, як не наміри і воля Бога, любов Якого до нас понад наше розуміння (див. Еф. 3:19) і Який — безодня премудрості (див. Рим. 11:33)? Уявіть собі, що ми самі придумали свій життєвий план. Але Бог також має Свій план для нашого життя. Чий план буде практичніший, мудріший, краще обдуманий? Звісно, Господній!

Ще одним аргументом на користь нашого бажання виконувати Божу волю може стати земне життя Ісуса Христа. Господь Ісус Христос виконував волю Батька, хоча Сам, будучи рівним Богові, мав вільну волю у всьому. Коли Петро хотів захистити Ісуса в Гетсиманському саду, Ісус сказав йому: «Сховай свого меча в його місце... Як має збутись Писання, що так статися мусить?» (Мт. 26:52-54). Христос міг випросити у Бога-Отця дванадцять легіонів ангелів, але Він не зробив цього через бажання виконати Боже Слово. Виконання волі Батька — головний орієнтир в житті і служінні Христа. Його слова підтверджують це: «Бо Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того, Хто послав Мене» (Ів. 6:38), «Пожива Моя — чинити волю Того, Хто послав Мене і справу Того довершити» (Ів. 4:34). Це були головні принципи Його життя. Він особисто Сам вивчав волю

Батька, а потім виконував її. Він говорив так, як Його Батько. Він не робив нічого, поки не бачив в цьому Бога (див. Ів. 8:29). І якщо ми вважаємо себе Його учнями, то для нас іншого шляху немає, як іти за волею Батька — Господа нашого Ісуса Христа.

Кожен з нас має своє особисте життя і власну волю, але ради виконання волі Господа варто відкласти все вбік. І якою б не була в наших очах Божою воля — важкою чи легкою, розумною чи ні, нехай не буде нам шкода відмовитися від всього, що заважає її виконанню. В кінці Свого служіння Ісус молився: «Я прославив Тебе на землі, — довершив Я те діло, що Ти дав Мені виконати» (Ів. 17:4). Нехай допоможе нам Господь повторити ці слова, завершуючи доручену нам Богом справу.

В царстві цього світу ми були рабами власної гріховної сутності. Але прийшов час здійснитися Божому плану спасіння людства. Божий Син Ісус Христос ціною Свого життя викупив нас і звільнив від покарання. Тому кожен з нас в неоплатному боргу перед Ісусом Христом, Який тепер є не лише нашим Спасителем, але і Паном нашого життя. І тому буде справедливо, коли ми, як куплені, будемо шукати волі Божої завжди і у всьому, бо ми — Його власність, і свавілля тут буде розцінюватися як бунт проти нашого стану, в якому ми є з великої милості Господа.

Друзі, коли ми подивимося реально, ким і де ми були і хто ми є зараз, то кожен з нас скаже, що зобов'язаний Христу більше, ніж може собі уявити. Все життя бути вірним і слухняним Його бажанням — це лише невеликий початок вдячності Йому за Його дари.

Наша праця в Начальника і Звершувача віри

Кожен християнин — це працівник і співробітник в

Божій справі. Коли людину наймають на роботу, начальник детально її інструктує, вводить в суть справи. І якщо робітник з якихось причин не може чи не хоче цього робити, він, відповідно, позбавляється робочого місця. Ці принципи діють як в цьому, так і в духовному світі. Ми найняті на роботу, і тому недопустимо робити щось по-своєму. Церква належить Господу, і Він має для неї план. Коли ми погодилися працювати, нам тільки лишається так, як Павлу, сказати: «Що накажеш мені робити?»

Може виникнути питання: навіщо запитувати, коли ми маємо Біблію? Читай і виконуй. Та ми можемо відповісти так: як неможливо самому зрозуміти Писання, так неможливо без Господньої поради правильно втілити його в життя. Та й багато є в житті питань, на які в Біблії немає відповіді, і на кожне потрібно отримати відповідь від Бога. Тому не соромся сказати: «Чого, Господи, хочеш, щоб я вчинив?» (Дії 9:6).

Мотиви нашого служіння

Чисте і бездоганне виконання Божих заповідей має базуватися на двох основних мотивах. Перший — спрага життя, бо тільки на шляхах Божих заповідей є життя і повнота всяких благословень, які є під сонцем. Другий мотив виявляється в таких словах: «Господи! Ти так багато зробив для мене, щоб я був щасливим. Тому прошу Тебе, дозволь мені на знак вдячності, хоч чимось послужити Тобі. Скажи мені, які Твої бажання я міг би виконати, щоб зробити Тобі приємне. Я знаю, що за те, що я маю, ніколи не зможу повністю Тобі віддячити, але дозволь мені хоч в міру моїх можливостей принести плоди моїх старань».

Кожен християнин має чітко розуміти роль особистої участі в отриманні спасіння і веденні святого життя. Спасі-

ння — це звершений акт, а святе життя — це процес. Ми даром отримуємо спасіння, але іноді потрібно заплатити велику ціну для того, щоб його зберегти. Святе життя і служіння Богу — це не заробіток вічного життя. Служіння — це вираження вдячності Богу за цінний дар спасіння. Хтось сказав, що віддача життя Христу — це найвищий дар, який ми можемо принести для Нього. Тому виконувати Божу волю — це дякувати Йому за Його дари. За це Він обіцяє багато благословень тут, на землі, і нагороду на небесах. Виконувати служіння з метою заробити цим спасіння — неправильно і важко для душі, бо не завжди в служінні є успіх, а якщо немає в служінні успіху, то постає питання — чи спасений я?

Як виконувати волю Божу?

Багатьох цікавить «універсальний рецепт» того, як навчитися пізнавати волю Божу. Щодо цього питання Слово Боже акцентує увагу на трьох позиціях: позиція людини відносно Бога, відносно себе і відносно інших людей. Правильна позиція дозволить виконати Божу волю незалежно від конкретних ситуацій і конкретних людей.

Позиція відносно Бога.

Ісус Христос сказав: «Оце ж воля Мого Отця, — щоб усякий, хто Сина бачить та вірує в Нього, мав вічне життя...» (Ів. 6:40) Заради спасіння грішного світу Небесний Батько віддав на розп'яття

Ісуса Христа, Свого Єдиного Сина. І цілком природним є Його бажання і воля, щоб ця жертва не була даремною. Ісаїя говорить: «Він через муки Своєї душі буде бачити плід, та й насититься...» (Іс. 53:11). Бажання Отця виконується, коли ми, вірячи в жертву Ісуса Христа, приймаємо Його своїм особистим Спасителем. Цим ми займаємо правильну позицію щодо Бога і виконуємо Його волю. Перше, що Господь хоче бачити в людях, — це віру в Христа як Сина Божого.

Друге — це послух Його Сину. Віра і послух Тому, Кому віриш, — це те невелике, що ми можемо зробити для великого і славного майбутнього.

Богу неприємно, коли ми вибираємо тільки окремі заповіді для послуху, а інші відкидаємо. Він чекає повного посвячення Йому, тобто повної самовіддачі. Джон Брокхофф якось сказав: «Щоб померти за якусь справу, зовсім не потрібно вмирати мученицькою смертю. Це можна робити протягом багатьох років, повністю віддаючи себе тій справі». Саул, по слову Господа, пішов на народ Амаліка. Він майже все зробив, як йому повелів Господь, але в одному не послухався, і це було неприємно Царю віків. До того ж Саул не впав на коліна в покайні, що також було неприємно для Бога. Це для нас приклад того, що ми у всьому повинні покорятися Богу. Ось що одного разу сказав пророк Самуїл: «Чи жадання Господа цілопалень та жертвов таке, як послух Господньому голосу? Тож послух ліпший від жертви, покірливість — краща від баранячого лою» (1Сам. 5:22).

Позиція відносно себе. В посланні апостола Павла до

солунян написано: «Бо це воля Божа — освячення ваше...» (1Сол. 4:3). Спочатку ми приймаємо освячення від Господа через віру в момент покайня. Потім воно продовжується в нас як процес, в якому послідовно використовується з нашого життя все неугodne в очах Бога. Заглиблюючись у вивчення Слова Божого, в ньому, як в дзеркалі, ми можемо побачити всі наші недоліки, і «доклавши до цього всю пильність» (2 Пет. 1:5), будемо виправляти їх (Див. 1Пет. 1:13-16).

Перша позиція говорить про наш стан перед Богом, друга — про стан в Церкві. Ми або активні, або пасивні члени Тіла Христа. Бог хоче, щоб кожен, хто звернувся до Бога, був залучений до служіння Тілу Христа. Спочатку наше служіння може бути дуже маленьким і незначним, але це не проблема. В служінні ростуть. І ви будете зростати, якщо будете вірним працівником. Все починається з малого. Томас Вудро Вільсон, 28-й президент США, підмітив, що «людина не буде підніматися до істинної духовної зрілості до того часу, поки не зрозуміє, що служити комусь — прекрасніше, ніж приймати від когось послугу».

Тому, друзі, якщо хтось ще не залучений до служіння, то потрібно негайно розпочати активне життя в церкві. Моліться про це. Підійдіть з цим питанням до свого служителя, і нехай він вам покаже, де б ви могли бути корисними. Я твердо впевнений, що саме цього хоче Бог.

Позиція відносно інших людей. Велике значення перед Господом має правильна позиція людини відносно інших людей: «Бо така Божа воля, щоб добротинці гамували неучтво нерозумних людей...» (1 Пет. 2:15). Роблячи добрі справи, ми призупиняємо процес розкладу цього світу, своїм прикладом пока-

Ростислав ШКІНДЕР,
вчитель Церкви ХВС України

зуючи, що є інші життєві принципи, інша шкала виміру життєвих цінностей. Привертаючи до них інтерес інших людей, ми маємо можливість направити їх до Господа. Апостол Петро закликає: «Благаю вас... Поводьтеся поміж поганями добре, щоб за те, що вас обмовляють вони, немовби злочинців, побачивши добрі діла, славили Бога в день відвідання» (1Пет.2:11, 12). А євангеліст Матвій пише: «Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі» (Мт. 5:16).

Корячись з любов'ю

Рушійним фактором кожної людини, яка виконує Божу волю, повинна бути любов до Нього. Багато людей служить Богу лише через страх бути вкинутими до геєни огненної. Господь сказав: «Не бійся, з тобою-бо Я, і не озирайся, бо Я Бог твій! Зміцню Я тебе, і тобі поможу, і правцею правди Своєї тебе я підтримаю» (Іс. 41:10). «Коли переходитимеш через води, Я буду з тобою, а через річки — не затоплять

тебе, коли будеш огонь переходити — не попечешся, і не буде палити тебе його полум'я» (Іс.43:2). Але замість того, щоб довіритися Богу як найкращому Другу, багато хто уникає Його лиця. І тому не дивно, що вони нещасливі і засмучені, їхнє життя сповнене поразок, невдач, а виконання Божої волі є для них важким тягарем. Яке викривлення істини! За планом Божим, християни мають бути найщасливішими людьми в світі, щасливішими від матері, яка принесла в світ життя, щасливішими від молодої пари, яка виходить з церкви після вінчання!

Християнин повинен любити Господа сильніше, ніж він любить своє життя, дружину, дітей. Бо коли ж люди люблять один одного, їм не потрібно погрожувати, ставити ультиматуми, щось доводити. Вони постійно намагаються проявити свою любов, зробити щось приємне один для одного. Для тих, хто виконує першу і найбільшу заповідь Ісуса Христа, послух не буде тягарем. Бог шукає тих, хто реагував би на наймен-

ший прояв Його волі. Ті, яких потрібно постійно тримати під страхом покарання, не викликають у Нього радості, хоча Він і робить це ради їхнього спасіння від пекла. Кожному з нас Він говорить: «Я зроблю тебе мудрим, і буду навчати тебе у дорозі, якою ти будеш ходити, Я дам тобі раду, Моє око вважає на тебе! Не будьте, як кінь, як той мул нерозумні, що їх треба приборкати оздобою їхньою — вудилом і вуздечкою, як до тебе вони не зближаються» (Пс.32:8,9). Деякі християни — послідовники принципу «вудил і вуздечки». На них діють лише погрози, вони коряться лише через страх покарання. Бог же каже: «Я хочу, щоб ти виправлявся від одного Мого погляду». Цей люблячий погляд можуть зрозуміти лише ті, хто любить Його понад усе і шукає різні можливості порадувати Його. Ті, хто вивчає Біблію з єдиною метою, — дізнатися, що хоче Він, — будуть негайно коритися найменшому прояву Його волі.

Із книги «Воля Божа»

Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога

Хлопець, який прослухав довгу проповідь, вийшов з церкви похмурим. «Що трапилося, Сергійку?» — запитав батько. Ображений хлопчик відповів: «Важко бути одночасно і праведним, і щасливим».

Цілком можливо, що цей хлопчина висловив думку багатьох дорослих віруючих. Вони вважають, що коли станеш праведним, перестанеш бути щасливим. Але це далеко не так. Ендрю Мюррей, служитель 19 століття сказав: «Святість — найголовніше у справжньому щасті; щастя — невід'ємна частина справжньої святості. Якщо ви хочете мати всю повноту радості, перебувати в радості, нічого не втративши, будьте святі. Святість — це блаженство...»

Дійсно, з чим можна порівняти радість спасіння? Чи можна поставити знак рівності між щастям від придбання дорогої вілли чи автомобіля зі щастям усвідомлення того, що ти спасений не лише від п'янства, наркоманії, сімейних негараздів, постійного страху, але й від вічної загибелі в геєні огненній? І тільки той, хто пережив зустріч з Ісусом, відчув прощення гріхів, може сказати: «Я щасливий, бо я святий!»

Чудесне спасіння

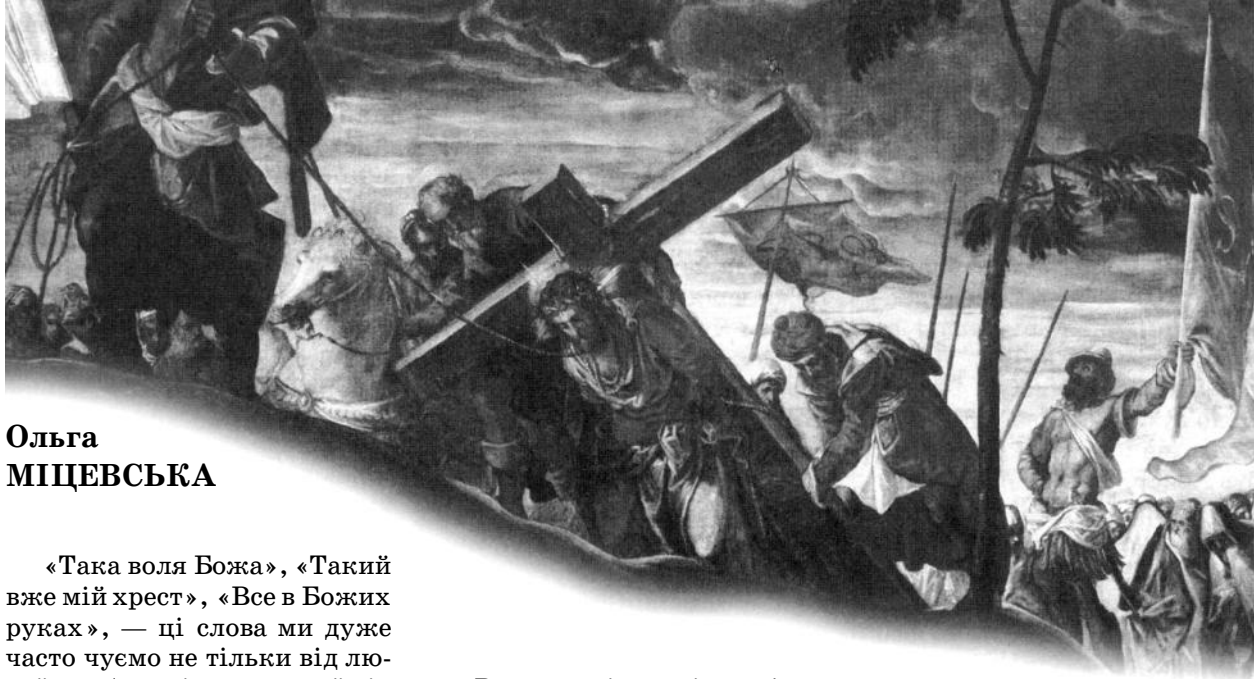
Завдяки антихристиянській постанові приблизно 400 християн на індонезійському острові Суматра залишилися живими під час цунамі. Чинovníки міста Мелабох, населеного переважно мусульманами, заборонили християнській громаді проводити Різдвяне богослужіння 25 грудня в місті. Разом з тим, вони дозволили християнам зібратися, але лише на пагорбі за містом, що ті й зробили, провівши там усю ніч.

Наступного ранку гігантські хвилі накопилися на Суматру і забрали життя 120 тисяч чоловік. Місто Мелабох було повністю зруйноване, а 80% його 50-тисячного населення загинуло. В той же час цунамі не дійшло до пагорба, на якому знаходилися віруючі.

За словами очевидців, спасіння християн привело місцевих жителів до розгубленості. Багато мусульман стали думати, що християнський Бог наказав їх за те, що вони не дозволили святкувати Різдво. Інші просто не могли повірити, що в місті, де загинуло більш як 100 тисяч людей, не постраждав жоден християнин. Самі ж християни сприйняли своє спасіння, як заклик свідчити про Бога, який спасає.

Agnuz, www.agnuz.info

ВОЛЯ БОЖА — СПАСІННЯ ЛЮДСТВА

**Ольга
МІЦЕВСЬКА**

«Така воля Божа», «Такий вже мій хрест», «Все в Божих руках», — ці слова ми дуже часто чуємо не тільки від людей глибоко віруючих, а й від тих, для кого Бог — дідусь з бородою, який сидить на небесному троні і звідти керує долями людськими, карає чи милує, як Сам захоче. І коли людину з такими знаннями про Бога запитати, де вона опиниться після смерті (бо, безумовно, вона вірить, що після смерті є життя і це життя — вічне), то відповідь буде незмінною: «Це не від мене залежить. Як Бог вирішить. Це — Божа воля».

Та Бог, як не дивно, вирішив все навпаки. Божа воля в Писанні, як в Старому, так і в Новому Заповіті, розкривається нам передусім як бажання дати людям спасіння. Бог зробив все для того, щоб людина мала вічне життя і була впевнена в тому, що свою вічність вона проведе в небі, з Богом. І шлях до цього єдиний — Ісус Христос. І коли людина не просто говорить про якусь абстрактну силу, воля якої визначає її життя, а дійсно усвідомлює те, що воля Божа вища від її власної, вона приходить до розп'яття, до Голгофи, де звершилося заповітне бажання Бога — спасіння людства.

В день гріхопадіння Адама і Єви і їхнього вигнання з раю, Бог вже мав Свій план спасіння. Цей план був у Бога ще перед закладами світу (див. 1 Петр. 1:20). Згідно з ним Він діє і до сьогодні. Для того, щоб звершити Свою волю щодо спасіння, Бог використовував певні обставини, певних людей і навіть цілий народ. Бог вибрав Аврама, бо знав, що від нього походить великий народ, який дасть світу Месію. Бог вибрав Давида, бо знав, що Христос народиться в Давидовому місті — Віфлеємі і буде знаний як нащадок великого ізраїльського царя. Бог вибрав ізраїльський народ не тому, що він був кращим за інші народи, а тому, що він мав відіграти значну роль у Божому плані. «Цей народ Я Собі вформував, — він буде звіщати про славу Мою» (Іс. 43:21), — сказав Господь. І хоча цей народ, як Сам Бог свідчив про нього, був твердошим, невірним і розбещеним, Бог відкривав йому Свою волю. Він дав євреям Закон, дотримання якого мало наблизити їх до Бога і показати щось набагато більше, ніж просто виконання пев-

них обрядів. Господь хотів, щоб цей народ був особливим, святим, кращим і величнішим від інших, щоб інші народи хотіли наслідувати його, брати з нього приклад, щоб їм легше було піти за вченням єврейського Месії — однородженого Божого Сина.

Та попри все, Бог знав, що ті жертви, які згідно Закону приносить народ Божий, не можуть вдосконалити тих, хто їх приносить, бо вони тільки нагадують про гріхи людства і є «тінь майбутнього добра, а не сам образ речей» (Євр. 10:1-4). Кров овець та козлів не могла очистити людину від її гріхів, вона тільки свідчила про те, що настане час, коли в святе святих зі своєю кров'ю увійде Божий Агнець, чистий і непорочний, і Його жертва дарує людству вічне спасіння. Саме тому Христос, Який був Особою Божого ества і досконала знав Божу волю, сказав: «Жертви й приносу, та цілопалення й жертви покутної, які за Законом приносяться, Ти не жадав і Собі не вподобав. Ось іду, щоб волю Твою чинити, Боже» (Євр. 10:8-9). Ці слова не один раз повто-

рював Христос: «Я нічого не можу робити Сам від Себе... не шукаю бо волі Своєї, але волі Отця, що послав Мене» (Ів. 5:30), «Пожива Моя — чинити волю Того, Хто послав Мене, і справу Його довершити» (Ів. 4:34). Своїх учнів Він вчив молитися так: «Нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі» і в Своїй передсмертній молитві Він благав Бога: «Отче, як волієш, пронеси мимо Мене цю чашу! Та проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля!» (Лук. 22:42). В чому ж полягає та воля Божа, виконати яку повинен був Христос? Яку справу Божу Він повинен був довершити?

Ще Ісаїя в пророчій пісні про Раба, Який страждав добровільно, говорить: «Та зволив Господь, щоб побити Його, щоб муки завдано Йому. Якщо ж душу Свою покладе Він як жертву за гріх, то побачить насіння, і житиме довгі дні, і замір Господній рукою Його буде мати поведження!» (Іс. 53:10). І, розкриваючи свій задум, в якому страждання Раба відіграють дуже важливу роль, Бог сказав: «Того мало, щоб був Ти Мені за раба, щоб відновити племена Якова, щоб вернути врятованих Ізраїля, але Я вчиню Тебе світлом народів, щоб був Ти спасінням Моїм аж до краю землі!» (Іс. 49:6).

Отож, Син Божий мусив стати жертвою і пролити Свою невинну кров, щоб спасти людство від гріхів. Задля цього Він залишив славу неба, прийняв тіло людини, зберіг його чистим і непорочним, бо тільки безгрішне тіло люди-

ни, згідно Божого задуму, могло понести гріхи людей. «Ось тому, як через переступ одного (Адама) на всіх людей прийшов осуд, так і через праведність Одного (Христа) прийшло виправдання для життя всіх людей» (Рим. 5:18). Згодом Він покійно прийняв побої і смерть на хресті, бо таким був Божий план спасіння, такою була Божа воля.

Сам Христос дав визначення Божої волі так: «Оце ж воля Мого Отця, щоб усякий, хто Сина бачить та вірує в Нього, мав вічне життя, і того воскресу Я останнього дня» (Ів. 6:40). В цьому визначенні конкретно перетинаються, так би мовити, воля Бога (щоб кожен мав вічне життя) і вибір людини (той, хто Сина бачить і вірує в Нього). І, як не парадоксально, саме вибір людини пізнати Христа і повірити Йому є **визначальним** для того, щоб в житті цієї людини здійснилася Божа воля. «Бо кожен, хто покличе Господне ім'я, буде спасений» (Рим. 10:13). Господь хоче спасти всіх людей, Христос помер за все людство і Його жертва має силу очистити кожну людину. «Син бо Людський прийшов, щоб спасти загинуле. Так волі нема Отця вашого, що на небі, щоб загинув один із малих цих» (Мт. 18:11,14). Але Бог не хоче спасти примусом, тому Він чекає від людини відгуку на Добру Новину про спасіння — її віру, і як наслідок цієї віри, визнання Ісуса Господом (див. Рим. 10:9), щире покаяння (див. 2 Петр. 3:9) і бажання й надалі пізнавати в житті волю Бога і керувати нею (див. Мт. 7:21).

Намагаючись розібратись у питаннях волі Божої щодо спасіння людства, багато мис-

лячих християн ще й донині сперечаються над питанням обрання для спасіння, яке полягає в тому, що в Бога є певні люди, які вибрані для спасіння, і люди, які призначені для вічного осудження. Ті, хто відстоює істинність цієї позиції, спираються переважно на Послання до римлян, 9:22: «Тож Бог, бажаючи показати гнів і виявити могутність Свою, щадив із великим терпінням посудини гніву, що готові були на погибель». Але призначення для осудження дуже важко поєднати з тим, що Бог дав кожній людині свободу волі і відповідальність за власні вчинки. Тож, якщо є певні люди, які призначені для осудження і не мають змоги отримати спасіння, запропоноване людству добрим і люблячим Богом, то це означає, що Христос помер не за все людство, а за окремих людей, яких Він призначив для спасіння. Але ця думка суперечить духу всього Писання і волі Божій. Неспроможність отримати спасіння певними людьми пояснюється тим, що ці люди не повірили Богові і не прийняли Його волі щодо їхнього спасіння. Бог у Своему всезнанні бачить майбутнє людини ще до того, як вона народилася, Він знає, чи прийме вона спасіння чи не прийме. І саме завдяки цьому передбаченню Він може говорити про те, що певних людей Він призначив для певних цілей (див. Рим. 8:29-30). Нам, обмеженим рамками людського мислення, важко до кінця зрозуміти Божу мудрість і Його всезнання. Тому свою увагу ми повинні зосередити перш за все на тому, що всі ми через гріховність заслуговуємо від Бога тільки засудження, але Бог, завдяки Своїй благодаті, дав усім нам можливість отримати спасіння через віру в Христа. І головним тут є не те, що одні люди вибрані Богом, а інші — ні, а те, що, прийнявши вірою спасіння, ми

Ольга МІЦЕВСЬКА,
кореспондент журналу «Благовісник»

стаємо Божими обранцями і повинні виконувати Боже призначення для Його вибраних — бути «подібними до образу Сина Його» (Рим. 8:29) і бути усиновленими «Ісусом Христом, за вподобанням волі» Божої (Еф. 1:5-6). Ось гарант того, що ми вже отримали спасіння і після закінчення життя на землі будемо з Христом там, де Він приготував нам вічні небесні оселі.

Але нині говорити про те, що Божа воля щодо спасіння людства вже звершилася до кінця — не зовсім правильно. Так, Христос дарував спасіння всім людям. І якщо ти прийняв вірою Христа, то можна сказати що ця воля Божа звершилася у твоєму житті. Але у світі є ще безліч людей, в житті яких ця воля не звершилася. Щодня на землі народжуються мільйони людей, які взагалі нічого не знають про Божу волю щодо їхнього життя та спасіння. Тому у Божому плані спасіння людства важливу роль відіграють самі спасенні, як співається в одному відомому християнському гімні: «Той, хто спасенний, покликаний спасти». Роль Христа в плані спасіння, безумовно, провідна. Він приніс Добру Новину, яка потрапила у добрі руки апостолів та їх послідовників, котрі понесли її у світ, і дійшла аж до третього тисячоліття. І нині, як і більше двох тисяч років тому, «кожен, хто покличе Господне ім'я, буде спасений». «Але як покличуть Того, в Кого не ввірували? А як увірують у Того, що про Нього не чули? А як почують без проповідника?» (Рим. 10:14).

«Моїми ви свідками будете... аж до останнього краю землі» (Дії 1:8), — це останні слова Ісуса, сказані учням перед Його вознесінням на небо і актуальними вони є аж доти, доки «Той Ісус, що вознісся на небо, прийде так, як ішов Він на небо!» (Дії. 1:11).

ПРО ТИХ, ХТО ХОЧЕ УСІМ ДОГОДИТИ

Батько з сином вели свого віслюка на базар продавати.

«В тебе що, розуму нема, — звернувся до батька зустрічний подорожній, — ви з сином йдете пішки, а віслюк іде без нічого?»

Тоді старий посадовив свого сина на віслюка, і сам повів його.

«Оце то так! — зауважив ще один зустрічний, — лінивий хлопча, ти їдеш верхи, а твій старий батько має встигати за тобою пішки?»

Старий зняв сина на землю і сам сів на віслюка. Тут обурився третій перехожий: «Ви тільки подивіться, цей старий лінтюх іде верхи, а бідний хлопчик має бігти поряд!»

Тоді батько посадив сина біля себе на віслюка і вони вже їхали разом. Наступний перехожий запитав старого: «Це твій віслюк?» «Так» — відповів той. «Несхоже, — сказав перехожий, — якщо ти так перевантажуєш його».

«Так, — сказав сам до себе старий, — що ж мені робити? Якщо осел іде без нічого, мене ганять. Але мене сварять і тоді, коли хтось із нас або ми двоє їдемо на ньому». І тут старого осяяло. Він зв'язав віслюку шнурком ноги, просунув між ними палку, вони з сином взяли палку на плечі і з великим зусиллям понесли віслюка.

Тепер над нашими героями сміялися і старі, і молоді. І це так розсердило старого, що він штовхнув віслюка в річку, а сам пішов додому, подалі від очей людських і їхніх насмішок.

Добра людина, він хотів догодити кожному, але не зміг догодити нікому і в кінцевому результаті ще втратив свого віслюка. Хто не може лягти спати, перш ніж не догодить всім, тому доведеться багато ночей не спати.

Багато людей — багато думок — багато капризів. Тому, коли ми догодимо одному, другий буде на нас ображатися.

Коли ми бажаємо догодити всім, нам доведеться почекати, поки всі прийдуть до однієї думки. Коли ми будемо танцювати під кожну дудку, в нас дуже скоро заболять ноги. Доброта без мудрості може повернутися великим нещастям. Непогано, коли ми робимо людям послуги, але ми не зобов'язані бути кожному лакеєм. Хто хоче догодити кожному, нехай спочатку поспробує наповнити бездонну бочку водою за допомогою сита.

Жити похвалами інших — значить жити одним повітрям. З цього важко приготувати обід. Так, догодити людям важко, але блаженна людина, яка догодила Богу. І тоді не страшно, що весь світ буде сміятися над нами. Що може зробити нам насмішка світу, який гине в гріхах? Невільною є та людина, яка боїться прийняти власне рішення, бо її думки перебувають в рабстві.

Вільна людина робить те, що сама вважає правильним, хай би як там на неї хрюкали свині чи гавкали собаки.

Чарльз Сперджен

ВОЛЯ БОЖА В ЖИТТІ ХРИСТІЯНИНА

Однієї чудової миті, яка, можливо, настала після страждань і важкої внутрішньої боротьби, ми зрозуміли, що є Бог, що Він святий, а ми грішні, що ми підлягаємо суду і смерті. Нам й відкрилося, що Ісус Христос — Син Божий — звільнив нас від всього того страхіття, прийнявши осуд і смерть на хресті за нас, а воскресши — воскресив і нас для нового життя,

— і ми все це прийняли вірою. Тобто ми прийняли Божу волю, яка торкнулася нас як людей, і вона — спасіння нашої душі через жертву Ісуса Христа і віру в Нього. І прийняли ми її добровільно. Але Божя воля — спасіння, яку, наголошую, прийняли ми добровільно, стосується не тільки нашої вічності, а й нашого життя на землі. Тобто прийнявши Божу волю через

віру і хрещення, яке є публічною свідомою нашою обіцянкою виконувати її, ми повністю добровільно віддаємо себе в розпорядження Бога.

Отже, я християнин, я спасений. Я розумію, що Бог створив мене не випадково, що Він покликав мене до спасіння не випадково. Він, як Особа організована і, можна сказати, практична, не може робити щось просто так, а творить з певною метою, кожне Його творіння має щось виконати. І я не виняток. Але постає питання: що конкретно я маю робити, яка Божя воля щодо мого, саме мого земного життя. Бо ж це дуже серйозно. Я розумію, що від правильної відповіді на це питання, багато що залежить у моєму житті, а точніше — все. Я пам'ятаю пораду апостола Павла: «...Розумійте, що є воля Господня» (Еф.5:7), тобто: розумійте, що вам треба робити. Знаю навіть, що він молився, щоб колосяни (і не тільки колосяни) «для пізнання волі Його були наповнені всякою мудрістю й розумом духовним» (Кол. 1:9). Я навіть усвідомлюю, що знання Божої волі — це не тільки велика потреба, але й велика відповідальність. Бо її мало знати, її треба виконувати, інакше буду битий, і навіть більше ніж той, хто її не знав. Зрештою, «увійде в Царство Небесне... той, хто виконує волю Отця, що на небі» (Мт. 7:4). До того ж, в разі виконання волі Господа виллється на мене в повноті Божі благословення ще на землі: я потраплю в число братів Господніх: «Бо хто волю Мого Отця, що на небі виконувати-

ме, той Мені брат і сестра, і мати» (Мт. 12:50), Господь чутиме мої прохання: «...Хто ж богобійний і виконує волю Його — того слухає Він» (Ів.9:31), я увійду в Небеса (див. Мт. 7:21) і там повік пробуватиму: «...Хто Божу волю виконує, той повік пробуває» (1 Ів. 2:17).

Тож, яка конкретно Божа воля для християнина, що він має робити, куди спрямовувати свою енергію, на що витрачати свої сили? На це дає відповідь Слово Боже.

Думаю, що ви згодитесь з тезою, що кожна порада, вимога, вказівка Ісуса Христа своїм учням, записана в Євангелії, стосується всіх віруючих і є Божою волею й для нас. Тим більше, що написано: «Усе Писання Богом натхнене і корисне до навчання, до докору, до настанови...» (2 Тим. 3:16-17). Почнемо з перегляду Нагірної проповіді з Євангелії від Матвія і випишемо всі наказові речення.

«Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла...» (5:16), тобто будьте прикладом у святому і побожному житті. «...Залиши отут дара свого перед жертівником, і піди, примирись перше з братом своїм...» (5:24). «Зі своїм супротивником швидко мирися...» (5:25). «Не чини перелюбу...» (5:27). «А я вам кажу не клястися зовсім...» (5:34). «А я вам кажу не противитися злому...» (5:39). «Хто просить у тебе то дай, а хто хоче позичити в тебе не відвертайсь від нього» (5:42), тобто не будь скупий. «Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує...» (5:44). «...Будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!» (5:48), мається на увазі лагідний, милосердний, люблячий характер Бога. «Складайте собі скарби на небі...» (6:19). «Не журіться про життя своє...»

(6:25). «Шукайте найперше Царства Божого й правди Його...» (6:33). «Не судіть, щоб і вас не судили...» (7:1). «Не давайте святого псам і не розсипайте перел...» (7:6), тобто будьте мудрими в спілкуванні з противниками Божими. «...Усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви...» (7:12). «Ввійходьте тисними ворітьми...» (7:13). «Стережіться фальшивих пророків...» (7:13).

Наведемо ще декілька наказів Господа Ісуса Своїм учням, записаних в Євангеліях: «Тож ідіть і навчіть всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що я вам заповів» (Мт.28:19-20). «Ідіть по цілому світові та всьому створінню Євангелію проповідуйте!» (Мр. 16:15). «А ти йди, та звіщай Царство Боже» (Лк.9:60).

Звернімо увагу, що ці Господні накази, в яких виявлена Божа воля для нас, стосуються усіх сторін нашого щоденного життя: і стосунків наших з Богом, і ставлення до Царства Божого, і ставлення до людей віруючих і не віруючих, і нашого побуту з його труднощами і ставленням до багатства, до щоденних проблем тощо. І часто вони сформульовані не як пряма вказівка: цього, мовляв, не роби, а ось саме це, а як принцип, як ми маємо чинити в певних обставинах. І цього достатньо, щоб людина зорієнтувалася, як вирішити питання і що робити, щоб це було угодне Богові.

Звернімо також увагу, що дві останні з вимог Божої волі — «проповідувати і навчати» виділяються як основне завдання віруючих, як мета, яка має досягатися все життя, як основне призначення і зміст існування християнина на цій землі. Все інше, що є Божою волею для нас, — як засіб досягнення мети, як допоміжний інструмент у виконанні

цього основного завдання. Бо ж справді, не можна бути проповідником Євангелії, коли наше світло є темрявою, коли ми не миримося з людьми, коли ми клянемося, обіцяємо і не виконуємо, коли ми скупі, не любимо, не благословляємо, не творимо добра. Коли ж наше щоденне життя підпорядковане волі Божій, то саме воно є нашою проповіддю Царства Божого.

Можливо, Божа воля для нас, виявлена в цих віршах слова Божого, здається нам аж надто загальною. Ми б хотіли точних вказівок нам особисто, що нам робити: куди піти, що сказати, що саме зробити сьогодні, а що завтра, ми молимося про це, сумуємо і за недбали свої щоденні обов'язки. Думаю, що в цьому разі ми себе обманюємо, чекаючи, що Господь візьме нас за руку і поведе, як поводити сліпого, або керуватиме нами як актор лялькою в театрі маріонеток. Бо ж Господь відкриває нам Свою волю як основний напрям нашої діяльності, як мету, як моральні угодні Йому засоби її досягнення, а все інше — на наш розсуд і можливості, в чому має проявитися наша воля як творінь Божих.

Варто проаналізувати слова й апостолів, записані в посланнях щодо волі Божої, які підтверджують вище сказане і можуть привести до цінних висновків, що нам робити, щоб задовольнилося серце Боже?

Ось що апостол Павло пише колосянам: «...Щоб для пізнання волі Його були ви наповнені всякою мудрістю й розумом духовним, щоб ви поводитися належно щодо Господа в усякому догодженні, в усякому доброму ділі приносячи плід і зростаючи в пізнанні Бога, зміцнюючись усякою силою за могутістю слави Його для всякої витривалості й довготерпіння з радістю...» (Колос.1:9-11). Отже, Божа воля для нас згідно цієї цитати: пізнавати Господа і

зростати в цьому пізнанні, зміцнюватися силою Господа, з витривалістю, довготерпінням і радістю догоджати Йому і в доброму ділі приносити плід.

А в листі до солунян апостол стверджує: «Бо це воля Божа — освячення ваше: щоб ви береглись від розпусти, щоб кожен з вас умів тримати начиння своє в святості й честі, а не в пристрасній похоті... Щоб ніхто не кривдив і не визискував брата свого в якій-будь справі, бо месник Господь за все це...» (1 Сол. 4:3-6). Отож, Божа воля — щоб ми освячувалися. А освячуватися, згідно слів апостола Павла, — це берегти цнотливість, якщо ми неодружені, і берегти подружню вірність, коли ми в шлюбі. А ще освячуватися — це не ображати братів і нікому не заподіювати лиха. Якщо ж ми когось скривдили — то порушили Божу волю і нам треба миритися і залагоджувати справу. Знову ж таки, освячуватися, що є Божою волею для нас, — це «не визискувати брата» — тобто не бути корисливим, не використовувати братів (і сестер також) в своїх меркантильних цілях, не дивитися на церкву як на засіб матеріального збагачення, а чесно заробляти на свій прожиток і своєї сім'ї. Про це ж апостол Павло писав і в Першому посланні до солунян: «Благаємо ж, браття, ми вас, щоб ... пильно дбали жити спокійно, займатися своїми справами, заробляти своїми руками...» (4:10-11).

Часто віруючі оголошують молитви і пости за освячення. Знаючи їхнє життя, складається враження, що багато хто з них думає, що освячення падає з неба під час молитви, і на кого воно впаде — ті стають святими. Ні, освячення — це виконання Божої волі, це зусилля, це праця, щоб

зберегти той стан святості, даний нам Господом під час народження згори. І якщо ми хочемо освятитися — то не блудимо ні ділом, ні словом, ні думкою, нікого не кривдимо і перепросимо за всі завдані кривди, а якщо когось хитро використали у власних інтересах — то покриймо вину щирим покаяттям і компенсуймо завдані збитки. Це і буде освяченням і виконанням Божої волі.

В посланні до християн в Ефесі знаходимо таку пораду: «Не працюйте тільки про людське око, немов чоловіководники, а як раби Христові, чиніть від душі волю Божу, служіть із зичливістю, немов Господові, а не людям!» (Еф. 6:6-7). Зауважмо, що ці слова апостол Павло написав до християн-рабів. Виходить, рабське становище і рабські обов'язки тих християн — є для них волею Божою, хоч нам з цим і важко згодитися. Отже, і наші обов'язки на роботі, в сім'ї, в церкві — це Божа воля для нас, хоч, можливо, вони нам і не дуже й подобаються. Тож, щоб виконувати щоденні обов'язки, які є Божою волею для нас, «нам терпеливість потрібна», як каже автор Послання до євреїв (10:36). Особливо, коли ми знаємо, що їх не виконання або виконання як-небудь — порушення Божої волі, яке матиме відповідні наслідки.

Ось, наприклад, що каже апостол Павло, коли хтось занедбує сімейні обов'язки: «Коли хто про своїх, особливо про домашніх не дбає, той відрікся віри, і він гірший невірний» (1 Тим. 5:8). А тим, які не шукають заробітку на прожиття і «живуть по-ледачому», він наказує, «щоб мовчки вони працювали і власний хліб їли» (2 Сол. 3:12).

Що ж до служіння в церкві, то апостол Павло закликає

«любов'ю служити один одному» (Гал. 5:13). А в Першому посланні до солунян радить: «Благаємо ж, браття, ми вас: напоумляйте непорядних, потішайте малодушних, підтримуйте слабих, усім довготерпіть! Глядіть, щоб ніхто нікому не віддавав злом за зло, але завжди дбайте про добро один для одного й для всіх!» (5:14-15).

Тож подумаймо, шукачі волі Божої, про свої сімейні справи, про свої обов'язки на роботі і в церкві. Чи ставимося ми до них як до волі Божої, якою вони є, чи ми занедбали їх, цим суперечачи Богу?

А ось що радить Господній слуга Павло християнам в листі до солунян: «Завжди радійте! Безперестанку моліться! Подяку складайте за все, бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі» (1 Сол. 5:16-18). Отож, радіти, дякувати і молитися — також Божа воля для нас як християн, виконання якої найприємніше і одночасно найважче, якщо ми відхилилися від курсу на Христа і занедбали працю любові — турботу про ближнього і про церкву.

Звичайно, ми звернули увагу, що апостол Павло не суперечить Ісусу Христу, хіба що інколи деталізує дещо з того, що наказує виконувати Ісус.

Варто й наголосити, що всі ці вимоги Божої волі мають сприйматися нами в комплексі, щоб ми не занедбували одну на користь іншої, зрештою, виявившись невірними ні в чому.

Спробуймо змодельовати можливі життєві ситуації, коли в пошуках Божої волі в своєму житті, надається перевага якійсь одній вимозі Божого слова щодо нашого життя. Наприклад, студент-християнин хоче виконати волю Божу в своєму житті, і

Нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі

Молитва Господня «Отче наш...»

вона йому уявляється в місіонерській діяльності десь в Росії і зовсім не в навчанні, через що він занедбує науку і втрачає авторитет як християнин серед викладачів і студентів, хоча Божа воля для нього саме в той час вчитися і бути світлом Христовим там, де він перебуває.

Або, наприклад, одружений брат догоджає Богові дослідженням Писання, роблячи багато виписок, читанням-перечитуванням християнських книжок з їх конспектуванням, на що тратить багато вільного часу після роботи на підприємстві, але в церкві не проповідує і неохочий до господарських справ, чим викликає невдоволення в сім'ї.

Можлива і така ситуація, коли одружений християнин має дар вчителя і тому вважає, що Божа воля для нього — вивчати Слово Боже і молитися, а турбуватися про матеріальне забезпечення його самого і його сім'ї має Господь, а тому не шукає заробітку, перебуває в матеріальній залежності від інших людей, через що має конфлікти з родиною.

Можлива і така модель життєвої ситуації: одружена сестра перейнята Божою волею євангелізувати — і на свої сімейні обов'язки дивиться як на щось другорядне, обтяжливе, що виявляється в її поведінці недбалістю й дратівливістю.

Подібних ситуацій можна знайти багато, але всі вони характеризують християнина, позбавленого правильного розуміння волі Божої, християнина, який все ще керується своїми звичками, бажаннями — своїм «его», не віддавши себе повністю Богу і Його волі.

Отже, Божа воля для нас — не таємниця, вона не схована. Господь відкриває її нам з великою радістю через Біблію і через довірливе молитовне спілкування з Ним. Було б тільки в нас щире бажання Його волю виконувати

Прийняти незаслужене

Радісне життя у спілкуванні з Богом і з втіхою від Святого Духа — це життя благодаті. Його не можна заслужити чи заробити. Ним живуть, воно повинне бути прийняте. В цьому найбільша проблема всього питання благодаті. Ті з нас, кого виховували в менталітеті: «Ти отримаєш те, що заслужиш», дуже важко сприймають те, чого не заслужили і що не можна заробити.

Декілька років тому я продавав переносний будинок, який вже був у користуванні. Чоловік, який прийшов оцінити його, знайшов ковбойського капелюха, якого я залишив у шафі. Було видно, що він ним зачарований.

Нарешті він запитав:

— За скільки ви його віддасте.

— Вам він подобається? — запитав я у відповідь.

— Так, я завжди хотів такий.

— Розмір підходить? — запитав я.

Примірявши його, він вирішив, що розмір його.

— Скільки ви візьмете за нього? — запитав він ще раз.

— Тоді, — сказав я, — я його вам просто подарую.

— Ні-і-і-і-і, — протягнув він, — я так не можу. Я із задоволенням заплачу за нього.

— Все нормально, — сказав я. — Я хочу його вам подарувати.

— Ні, ні, — протестував він. — Я не можу. Скільки ви хочете?

— Я нічого не хочу за нього, — сказав я. — Я хочу його вам подарувати.

— Ні, мені так незручно.

Нарешті, я подивився на нього і сказав:

— Це мій капелюх. За нього вже заплачено. В мене немає боргів за нього, і я можу робити з ним, що хочу. Якщо цей капелюх коли-небудь стане вашим, то тільки як подарунок від мене.

— Добре, але я краще заплачу за нього.

Я ніколи не забуду його відповіді. Бо коли я намагався позбавитися від згадки про це, я майже чув, як мій Небесний Отець, звертаючись до мене, сказав: «Ось так ти виглядаєш переді Мною, коли Я намагаюся дати тобі благодать».

Це, воістину, впокорує — прийняти те, чого не заслуговуєш і за що не можеш відплатити працею. Та все ж саме таким даром є Божа благодать. І якщо ми її отримуємо, то не інакше, як приймаючи вірою. Ми ніколи не зможемо зробити стільки, щоб заслужити її.

Життєво важливою частиною процесу покаяння є звільнення від старого мислення, яке все ще вважає, що ми можемо отримати щось завдяки своїм достоїнствам. Такий менталітет треба відкинути, якщо маємо намір з розпростертими обіймами прийняти радісне життя у спілкуванні з Богом і з втіхою від Святого Духа

Так, для Ісуса нам треба відкинути багато чого — все, що не дозволяє Божій благодаті вливатися в наше життя. Але це не погана новина. Це Блага Вістка. Бог дав нам життя, в яке входять всі його цінності. І дав Він нам його даром.

Дадлі ХОЛЛ

Виконання волі Божої, як це не дивно, не може статися без волі людини. На перший погляд це звучить як ересь, але це так.

Для того, щоб втілювати в життя Свої задуми, Господь має незчисленне військо ангелів, архангелів, серафимів. Ці службові духи завжди наготові, щоб виконати те, що звелить Творець. Вони без зайвих запитань роблять справу, покладену на них. І коли з причини власної гордості, забажавши не залежати від волі Божої, певна частина їх на чолі з Люцифером збунтувалася, таких ангелів чекало ганебне відсторонення від Божої присутності і тяжка довічна кара.

Можна було б думати, що людина, яка в багатьох характеристиках програє ангелам, повинна бути у ще більшій

залежності від волі Божої. Але все якраз навпаки. Бог шанує волю людини і прислуховується до неї. І це не принижує Творця, навпаки, ще більше підносить Його мудрість та могутність. І саме це ставить людину в особливу залежність — **залежність від любові Божої**. Господь, з волі Якого все «повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього», з волі Якого була створена і сама людина, дуже шанобливо ставиться до волі людини. Перші люди, Адам та Єва, після свого з'явлення на світ, отримали Отче благословення на повне та беззастережне панування над всією землею. Мало того, Він дав їм надзвичайно велику цінність, якої не мало жодне створіння і навіть самі ангели — право вибору, право жити згідно своєї волі. Це особливо про-

явилося в історії з деревом пізнання добра та зла. Якби Господь не довіряв Адамові та Єві, не цінував їхньої волі, Він би поставив таку охорону, що й миша не пролізла б до того дерева. Але Творець повівся з людиною як з рівною: дав право будувати своє життя так, як вона хоче. Але це не був прояв байдужості: мовляв, що хочете, те й робіть собі, Він також чітко й конкретно сказав їм про Свою волю, чекаючи взаємності. Він, як мудрий Творець, дав дороговказ на майбутнє життя. На жаль, людина знехтувала Божою довірою і, вчинивши за своєю волею злочин проти Творця, пішла дорогою неслухняності та прокляття. Що залишалося робити Богові? Вкинути свавільних до геєни, як і ангелів?

І тут Господь проявляє ще

більшу повагу до волі людини. Відділивши її від Себе, бо цього вимагала Його справедливність, Він не залишає її. Він втілює в життя план, який не має аналогів у Всесвіті: дає шанс людині навернутися до Творця. Саме це і стало причиною приходу на грішну землю Сина Божого. Але навіть в моменти непокори та нехтування волею Творця з боку людини, Бог поважає її волю!

Яскравим прикладом такої поваги є історія започаткування царської влади в Ізраїлі. З часу виведення Свого народу з Єгипту їх керівником та царем був Сам Господь. Він вибирав суддів, давав їм силу та мудрість, Сам вирішував складні державні проблеми. Але одного разу до пророка Самуїла звернулися вожді народу з вимогою поставити їм царя. Серце мужа Божого стиснулося від болю: він розумів, що це бажання не узгоджувалося з планом Господнім щодо Свого народу. Бог заспокоїв пророка: «Вони не тебе, вони Мене образили». Проте подальші дії Всевишнього дещо дивні: Він не лише дозволяє народів вибрати царя, що, власне, не було з Його волі, а, навпаки, бере активну участь у цьому виборі. Спочатку вибір падає на Саула. Господь, знаючи сильні та слабкі риси його характеру, дає йому всі повноваження керівника Свого народу. Через оливу, яку Самуїл виливає на голову майбутнього монарха, Бог благословляє цього юнака, тим самим підтверджуючи факт поваги до волі народу. Коли Саул виявляє неслухняність, не рахується з волею Творця, Бог піднімає на царський престол пастуха Давида. Але коли ми уважно подивимося на цих двох людей, можна зауважити, що Бог рахувався з їхньою волею до певної межі. Коли вони нехтували, переступали волю Богу, яка головним чином і найяскравіше була виявлена в Законі Мойсеевім, Господь суворо карав цей не-

послух. Саулові це коштувало царства, Давидові — життя маленького сина.

Читаючи книгу Дії святих апостолів, послання апостола Павла, також можна бачити, як великі мужі Божі, які повністю посвятили себе служінню Богові, керовані Святим Духом, в багатьох моментах життя керувалися і власною волею. Це не означає, що тоді вони не брали до уваги волю Господа. Маючи мудрість згоди, апостоли настільки підкорили свою волю волі Божій, що навіть вияв людської волі не йшов у розріз з Господнім провидінням. Коли в першоапостольській Церкві виникла проблема з роздачею продовольства, апостоли зібрали раду для її вирішення, на якій запропонували обрати дияконів. Безумовно, у цій бесіді вони були керовані Святим Духом, але людський фактор мав також велике значення. Це сталося не через пророцтво чи відкриття, але під час спільного обговорення складної проблеми. Подібна ситуація була і під час Єрусалимського Собору, на якому стояло важливе питання стосунків юдеїв з поганями. Воно вирішувалося зовні чисто людськими методами: зібралися авторитетні та шановані брати, вислухали Павла та Варнаву, обговорили проблему і на основі фактів та роздумів винесли своє рішення. Іншими словами, вчинили згідно своєї волі. Правда, у резолюції, яка народилася в результаті цього обговорення, є цікава фраза: «Бо зволилося Духові Святому і нам...» Тобто рішення, прийняте згідно волі апостолів, повністю узгоджувалося з волею Духа Святого.

Як тільки у Віфлеємі народився Христос, ангели співали: «Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!» Бог не тільки виявив Свою волю у Своему Сині, Він виявляє її і через волю людей, які прийняли Христа у своє життя і народилися зго-

ри. І якщо така людина підпорядковує своє життя волі Божій, якщо вона чутлива до Духа Святого, Який живе у ній, Бог у Свою чергу благословляє власне волевиявлення такої людини. Для Нього людина не є маріонеткою, якою хтось керує, і вона повинна беззастережно та сліпо підкорятися ниткам, за які її смикають.

Апостол Павло повністю підкорив своє життя волі Божій та служінню Йому. Прийшовши до Христа через надприродне відкриття, він в багатьох випадках життя керувався саме ними. Але часто у своїх посланнях він дає і власні поради, виходячи зі свого життєвого та духовного досвіду: «Про дівчат не маю наказу Господнього, але даю раду...» (1 Кор. 7:25); «А щодо складок на святих, то ви робіть так, як я постановив для Церков галатійських...» (1 Кор. 16:1); «Маючи задум такий, чи я чинив легковажно? Чи те, що задумую, за тілом задумую, щоб було в мене і «Так, так», і «Ні, ні»; «А я постановив у собі те, щоб до вас не прийти знов у смутку...» (2 Кор. 2:1). Багато практичних порад щодо пастирського служіння, поведінки у церкві, ставлення до вдів апостол дає Тимофію, Титу. У Посланні до Филімона Павло мудро радить своєму братові, як поводитися з рабом-утікачем Онисимом. Все життя та служіння апостола є свідченням того, що його воля була настільки підпорядкована Богові, що Господь рахувався з нею і благословляв усі справи та плани цього служителя.

Але разом з тим він застерігає нас і спонукує до того, щоб мати духовну мудрість та пильність у використанні цієї волі. Враховуючи зіпсутість людської природи та хитрість диявола, людина не може повністю поклатися на себе. Новий Заповіт у багатьох місцях учить нас, що ми тепер є вільні від Закону, який

був виявленням Божої волі, — цей закон тепер у наших серцях і діє через нашу волю. «Але стережіться, щоб ця ваша воля не стала якось за спотикання слабим!» — застерігає нас апостол (1 Кор. 8:9). «Бо ви, браття, на волю покликані, але щоб ваша воля не стала приводом догоджати тілу, а любов'ю служити один одному!» (Гал. 5:13). Лише духовно мудра та чутлива до голосу Духа Святого людина має право розраховувати на благословення Боже, керуючись власною волею. На жаль, останній час є свідченням того, що в суспільстві все більше та наполегливіше культивується думка, що людина повинна керуватися лише своєю волею, лише вона є ковалем свого щастя і ніхто не має права вказувати їй, як жити. Насправді, така людина взагалі не має власної волі, бо вона у повній залежності від диявола, і він керує нею, як захоче, заспокоюючи псевдосвободою.

Як ми повинні практично розуміти питання волі Божої у нашому житті? Пригадую випадок, що стався з одним братом. Перед ним стояв дуже відповідальний вибір, який мав вплив на все подальше життя. Після довгих роздумів, не наважуючись зробити власний вибір, поїхав до пророка. Господь не дав конкретної відповіді, але пообіцяв, що благословить будь-який його вибір. Бог віддав це питання на людський розсуд і, заздалегідь благословляючи, виявив повагу до людської волі.

Біблія дає нам загальне розуміння Божої волі щодо людини і в першу чергу щодо її спасіння та навернення до Бога. Вона відкриває нам таємницю цієї волі (див. Еф. 1:9) і блаженна та людина, якій вона відкрита. Але разом з тим Господь поважає волю людини, і тому в співпраці з нею Він робить велике. Воля Божа ніколи не може виявитися у житті людини, яка

нічого не робить, а чекає відкриття чи дозволу згори, яка не шукає засобів, у тому числі і людських, для практичного здійснення Господньої волі. Часто люди надміру шукають, так званої волі Божої, бо не хочуть брати на себе відповідальність за наслідки своїх вчинків. І в разі невдачі чи через недбале виконання якоїсь роботи, з легкістю перекладають відповідальність на Бога: «Ну, це ж Господь так відкрив...». Така позиція нагадує невірного раба з притчі про таланти, який не проявив ініціативи та працелюбства і не схотів принести прибутку господареві. Якби Господь діяв не рахуючись з волею людини, Він зробив би так, що усі мешканці землі давно були б вірними. Але Він хоче це зробити через вірних, відданих людей, які добровільно та щиро

відгукнулися на Його заклик до праці: «І шукав Я між ними чоловіка, що поставив би загороду, і став би в вилі перед Моїм обличчям за цей Край, щоб Я не знищив його, та Я не знайшов!» (Єз. 22:30). І навіть щодо грішних сердець, то Господь ніжно та наполегливо стукає до них, чекаючи щоб вони відкрили Йому.

Отже, воля Божа і воля людська не можуть існувати одна без одної. Бог зацікавлений у співпраці з людиною, Він хоче проявити Себе через кожну індивідуальність, не принижуючи її та не нехтуючи її волею. З другого боку, людина не може зробити нічого доброго, доки не підкорить себе волі Божій. Тому блаженна людина, яка пізнала, «що є воля Божа, добро, приємність та досконалість» (Рим. 12:2).

Йона: конфлікт людської волі з волею Божою

Попри усю довіру, яку виявляє Творець до Свого творива — людини, ця людина постійно намагається йти проти волі Божої. І часто навіть знаходить для цього досить вагомий (з її точки зору) причини. Як тут не згадати старозавітного пророка Йону та його конфлікт з Самим Богом. Отримавши чітке та зрозуміле завдання від Господа, він демонстративно відмовився виконати його. Йона робить це усвідомлено та цілеспрямовано — сідає на корабель, який пливе у протилежний бік від напрямку, вказаного Богом. Він свідомо йде проти волі Божої і навіть приводить у суперечці з Богом вагомий аргумент: «О Господи, чи ж не це моє слово, поки я ще був на своїй землі? Тому я перед тим утік до Таршішу, бо я знав, що Ти Бог милостивий та милосердий, довготерпеливий та многомилостивий, і Ти жалкуєш за злом» (Йон. 4:2). Іншими словами: «Господи, я знаю Твою волю щодо цих людей, Ти не бажаєш їх погубити. То чи ж я можу щось Тобі в цьому допомогти? Я маленька людина і від мене тут нічого не залежить. Навіть якщо я і не піду в Ніневію, Ти все одно виконаєш Свою волю і без мене». Якась доля логіки є у цих словах, але Йона не хотів зрозуміти головного: Бог бажав виконати Свою волю саме через нього. В Його плані було спасти Ніневію саме через Йону. Чи не було в Бога інших, більш слухняних пророків? Звісно, що були. І Господу, після ганебної втечі Йони, було легше послати на завдання когось іншого. Але Він залишає Свій план в дії: проводить Йону через черево кита та глибину морську і далі веде своєю дорогою.

Чи не приклад це для нас, людей, яких вибрав Господь для виконання Своєї волі? Віруючі часто докладають величезні зусилля для того, щоб не зробити якогось гріха, разом з тим, забуваючи робити і добро: «Отож, хто знає, як чинити добро, та не чинить, той має гріх!» (Як. 4:17). Праця для Христа, свідчення про Нього — це і є виконання Його волі. Мало знати, що Бог любить усіх грішників і хоче їх спасти. Мало мати віру, що кров Христа може змінити моїх рідних та знайомих. Потрібно усвідомити, що це Господь хоче зробити через тебе.

ХТО ВІЧНО ЖИВЕ?

Post Skript

У Псалмі 9 ми читаємо, що «Господь перебуває повік». Іншими словами — вічно, завжди. Хіба можливо, щоб Бог спочатку був, а потім Його не стало? Бог є вічним Богом! Написано: «Без початку і без кінця». Це є одним із найважливіших атрибутів та особливостей природи Бога.

У Євангелії від Івана (12:34) говориться про Ісуса Христа. Ізраїльський народ, який слухав Його, не хотів повірити в те, що Він — Бог в тілесному вигляді. «А народ відповів Йому: «Ми чули з Закону, що Христос перебуває повік...» Фарисеї добре розуміли, що Христос є Богом. І народ, який чув про це від фарисеїв, також це розумів. Вони казали: «Ми чули з Закону, що Христос перебуває повік». «Господь є Бог і Він перебуває повік», але і «Христос перебуває повік». Якраз це місце доводить, що Христос є Істинний Бог! Христос є Бог, Який перебуває повік!

У Першому посланні ап. Петра (1:24-25) читаємо, що «кожне тіло — немов та трава, і всяка слава людини — як цвіт трав'яний: засохне трава — то й цвіт опаде, а Слово Господнє повік перебуває! А це те Слово, яке звіщене вам у Євангелії». Тут знову говориться про щось, що «повік перебуває». Це Слово Боже, яке «звіщене вам».

Сьогодні в Україні вільно проповідується живе Боже Слово. Євангелія — не релігія, не обряди, а Слово Живого Бога, Який перебуває повіки. І Слово Його є вічне!

Отже, Бог, Ісус Христос та Боже Слово перебувають вічно. Але Біблія говорить ще про когось, хто також перебуває повік. У Першому посланні ап. Івана (2:17) записано: «...А хто Божу волю виконує, той повік перебуває!» Алілуя! Ці слова вже стосуються людей. Як Бог вічний, Слово Боже вічне, так і той, хто виконує волю Божу, також «повік перебуває». І ці слова звучать закликком до всіх людей. Бог бажає, щоб ми перебували повіки!

Він створив перших людей вічними, щоб вони перебували повіки. Він дав їм Своє Слово, щоб вони виконували його. Він відкрив їм Свою волю, сказавши: «З усіх дерев ви

можете їсти, тільки з дерева пізнання добра і зла, — не їжте». Але люди не послухали волі Божої і вийшли з-під цієї волі. Зв'язок з Богом був порушений. І люди вже не могли перебувати повіки.

Але Сам Бог виправив, здавалося б, непоправну помилку людей. Він послав на землю Одинородженого Сина Божого — Ісуса Христа, щоб через віру в Нього, через віру у вічну Євангелію, кожна людина могла перебувати повіки з Богом.

Дорогий друже! Я сподіваюсь, що й ти в це віриш! І я бажаю, щоб ця віра не згасла в тебе. Щоб ми вірили в це, схопилися за це і щоб кожен із нас сказав: «Господи, я бажаю виконати волю Твою».

Христос каже: «Не кожен, хто каже до Мене: «Господи, Господи!», увійде в Царство Небесне...» (Мт. 7:21), тобто буде перебувати вічно — житиме вічно, «...але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі».

Але як пізнати волю Божу, щоб її виконати і ввійти в Царство Небесне і перебувати з Богом вічно? Я думаю, що всі християни бажають виконати волю Божу. Ми хочемо знати волю Божу. Давид (Псалом 9) сказав: «Боже, дай мені зрозуміти волю Твою». В іншому місці написано: «Навчи мене виконувати волю Твою». У кожного з нас повинно бути це бажання — розуміти Божу волю для себе. Я впевнений, що згідно слова Євангелії для кожного з нас є особиста воля Божа. Господь говорить до

Геннадій АНДРОСОВ,
журналіст,
кореспондент журналу «Благовісник»

кожного серця Своїм ніжним, голосом — ненав'язливо, лагідно: «Я полюбив тебе, Я бажаю, щоб ти виконав волю Мою. Я пропоную тобі життя, життя з подостатком, життя вічне. Я хочу, щоб ти увійшов у Мою присутність, щоб ти відкрив для себе Моє Слово, щоб ти жив вічно».

Дехто хоче себе оправдати тим, що він виконує певні релігійні чи людські постанови, шанує свята, інколи відвідує церкву. Хоче якось заспокоїти свою совість, приглушити її голос. Мовляв: «Все нормально. Я живу, як всі люди. Ось, навіть священники, і ті що роблять? Що влада виробляє? А я що, гірший? О, мені до них ще далеко!» І так людина хоче себе чимось заспокоїти. Але цим не виправдаєшся, дорогий друже! Є Слово Боже, є Господь Ісус Христос, і кожен стане перед Ним особисто! І Господь питає: «Чи ти виконав Мою волю?» Волю Божу може виконати будь-яка віруюча людина. Якою б вона не була: з вищою освітою чи взагалі неграмотною; сильною і здоровою чи слабкою і немічною; молодою чи старою — будь-якій людині під силу виконати волю Божу. Господь Ісус сказав: «Моє ярмо неважке, воно — навпаки, легке для людей. Воно любе!» (Мт. 11:30).

А чи знали фарисеї волю Божу? Так, але вони її відкинули. Це видно з Послання апостола Павла до римлян. Фарисеї не захотіли виконувати Божої волі. А причиною цього були власні амбіції, честолюбство, марнославство, світські пожадливісті. Іншими словами — гріх, що панував у їхніх серцях, не дозволив їм виконувати Божу волю.

І вони не захотіли прийти до Ісуса Христа, щоб жити вічно. В Першому посланні Івана Богослова (2 розділ) сказано: «Не любіть світу, ані того, що в світі». Це не значить, що ми не повинні любити людей цього світу, це значить — не любити гріха і беззаконня — усього того, що в цьому світі робиться. «Коли любить хто світ, у тім немає любові Отцівської, бо все, що в світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиха життєва, — це не від Отця, а від світу. Минається і світ, і його пожадливість, а хто Богу волю виконує, той повік перебуває!»

В іншому посланні сказано: «Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя — повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу, і не пристосовуйтеся до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму, щоб пізнавати вам, що то є воля Божа, добро, приємність та досконалість» (Рим. 12:1-2). А ще: «Бо це воля Божа — освячення ваше: щоб ви береглися від розпустити, щоб кожен із вас умів тримати начиння своє в святості й честі, а не в пристрасній похоті, як і «погани, що Бога не знають» (1 Сол. 4:3). Тобто — не знають волі Божої.

Нехай Бог допоможе нам зрозуміти Його волю, як написано «перемінитися відновою», і щоб кожному з нас мати розум Христів, тобто здоровий розум, для того, щоб розуміти, що є гріх, і його уникати. Ми часто хочемо розкласти все на полиці: що нам можна, чого не можна. Навіть невіруючі нам кажуть: «А вам того не можна, і того — не можна». Але, взагалі, такого правила нема. Є внутрішнє усвідомлення, внутрішня зміна; коли людина змінюється, то вона вже не приймає гріха в будь-якому прояві. Бо вона стала новим творінням у Христі Ісусі.

Віфлеємський колодязь

«Іспрагнув Давид та й сказав: «Хто напоїть мене з криниці, що в брамі?» (1Цар. 23:15). Це було сердечним бажанням Давида — бажанням, яке відразу ж було виконане трьома відданими і відважними людьми з геройського кола, яке його оточувало в Адулламській печері. «І продерлись ці три лицарі до филистимського табору, і зачерпнули води з віфлеємської криниці, що в брамі. І вони винесли, і принесли до Давида» (2 Сам. 23:16). Він не віддав ніякого наказу. Для цього ніхто не обирався, і нікому не було дано наказу йти. Це було просте висловлення бажання, і це була та ситуація, коли можна було показати свою щирість відданості царю. Коли б конкретно було віддано комусь наказ, тоді б був проявлений сліпий послух. Але в цьому випадку було проявлено щирість, сердечну прив'язаність до Давида — прив'язаність, яку приємно спостерігати.

Звернімо увагу також і на дії Давида в цій зворушливій сцені: «Та він не схотів її пити, — і вилив її для Господа, та й сказав: «Борони мене, Господи, чинити таке! Чи я буду пити кров тих мужів, що ходили наражаючи життям своїм?» І не захотів він пити її...» (2 Сам. 23:16-17). Це було надзвичайно великою жертвою для когось, крім Єгови, і тому Давид не хотів допустити, щоб благословення, піднімаючись до Божого престолу, було ослаблене. Ці три сильні, хоробрі лицарі не думали про те, що їх вчинок люблячої відданості буде в вічній Божій Книзі, що про нього читатимуть мільйони. Вони ніколи не думали про це. Їхні серця були спрямовані до Давида, і вони не вважали своє життя надто дорогим для того, щоб порадувати його або освіжити його тіло і дух. Коли б вони хотіли зробити це для того, щоб підняти свій імідж, або ж для того, щоб отримати краще місце, то ці дії втратили б всю свою чарівність, і вони були б зневажені і забуті. Але ні: вони

любили Давида. Це стало стимулом їхньої діяльності і вони довели, що він був для них важливішим ніж їхнє життя. Вони забули все ради одного, а саме — служіння Давиду, і пахоці їхньої жертви піднялися до престолу Божого, в той час як вістка про їхній вчинок знайшла місце в святій книзі, і буде там сяяти стільки, скільки існуватиме ця Книга. Ми потребуємо глибшої і більш здатної на жертви відданості Христу. Мова йде не лише про те, щоб працювати для вінця, чи заради кращого місця хоча ми впевнені, що отримаємо нагороду. Але тоді, коли очі звернені на нагороду, наше служіння може бути не достатньо якісним; з іншого боку, ми віримо що, кожна йота, мінімум справжнього служіння матиме в дні слави Христової свою нагороду, так що кожний раб знайде своє ім'я в Книзі життя і своє місце в Царстві, відповідно до своєї відданості Йому тут, на землі. Ми впевнені, що це велика практична істина, яку прагнемо вкласти в серце віруючого читача. Ми дуже хочемо, щоб в нас була справжня відданість, а це може бути тільки тоді, коли ми повністю присвяtiamo своє серце Ісусу і Його справі.

*Журнал
«Вестник любви и
истины», 1921 рік*

Скульптура «Спрага» (Брестська фортеця)

Кілька тижнів тому я, на-
решті, все зрозумів. Моя
дружина зрозуміла це набага-
то раніше. Здається, зрозумів
і собака, який вже давно гар-
чав на гараж.

Так, в моєму гаражі заве-
лося чудовисько.

Для мене прозріння наста-
ло лише в той день, коли я
під'їхав до будинку, відчинив
ворота гаража і раптом зро-
зумів, що машину, ймовірно,
доведеться поставити на ву-
лиці. Назавжди.

Прямо наді мною нависла,
готова ось-ось обрушитися,
гора ящиків. Довкола неї ва-
лялися напівпорожні банки з
фарбою, запилені поламані
велосипеди. Далі проїзд і
прохід загромаджували речі,
які я мав намір відремонту-
вати, але так і не відремонту-
вав. Зверху на всьому цьому
валялися мішки ялинкових
іграшок, вінки з осінніх
листочків і великий зелений
водяний пістолет. Саме він
був найкращим підтверджен-
ням підозр, які виникли в нас
вже давно, що сусідські діти
влаштували в нашому гаражі
свої катакомби. Але, ще гірше,
за деякими даними, там заве-
лися й миші.

Але ось чого там не було, а
тепер і бути не може, — то це
машини.

Ця думка стала для мене
поштовхом, якого всі так че-
кали і який мені був дуже
потрібний. Важко зітхнувши,
я взявся вичищати, сортува-
ти, розкладати і викидати цей
мотлох. І, уявіть собі, мені не
треба було багато часу, щоб
гараж знову став схожим на
гараж.

Знайома ситуація, чи не так?
Але чому, але як, скажіть на
милість, нам вдається накопи-
чувати стільки мотлоху? Чи то
він весь складається з речей,
які колись здавалися нам по-
трібними? Чи то ми вже такі
ліниві, чи такі вже зайняті
люди, що не можемо складати
речі, як слід? І ось раптом з
нашого обійстя нам назустріч
виповзає чудовисько.

Так і з гріхом в нашому
житті. Великі й маленькі
гріхи мають властивість по-
ступово накопичуватися, заг-
ромаджуючи наше серце.
Всього одне егоїстичне рішен-
ня. Всього один хибний пріоритет.
Всього один бунт. І ось
уже перед вами — купа
гріховного мотлоху, яка ось-
ось обрушиться і придавить

нас. І за нею вже не видно
Бога, і голос Його звучить десь
далеко й ледь чутно.

В кого це проблеми з грі-
хом? У вас? У відповідального,
відданого християнина, який
шукає Бога? Так.

Хто це грішник? Я? Вчитель
Біблії, який закінчив семіна-
рію? Звичайно.

Якщо ви схожі на біль-
шість християн, то і в цю мить
минулі гріхи отруюють ваше
християнське життя. Чи,
може, у вас є гріхи в теперіш-
ньому, яким ви віддаєтеся ре-
гулярно чи від випадку до
випадку і з якими вже не мо-
жете впоратися. А, може, самі
того не бажаючи, ви дозволи-
ли їм стати невід'ємною час-
тиною вашого «життєвого
інтер'єру» — такою, як меблі
чи картина на стіні.

Накопичення мотлоху

Зазвичай слово «накопи-
чення» має для нас позитив-
не значення. Споконвіку лю-
дина турбується про
накопичення. Селяни вирива-
ли спеціальні ями для нако-
пичення і зберігання зерна і
погребі для накопичення і
зберігання продуктів (в наш
час ми надаємо перевагу ве-
ликим холодильникам). Хри-
стияни ж зазвичай накопичу-
ють гріх, причому, як правило,
не один якийсь гріх, а безліч
найрізноманітніших гріхів; і
не тільки дрібні грішки, а такі,
які руйнують і ведуть до ка-
тастрофи; і не тільки індиві-
дуальні, а й колективні.

Будь ласка, зрозумійте
мене правильно: я зовсім не
стверджую, що гріх *навіки*
відділив нас від Бога. Якщо
ви християнин, то всі свої
надії ви покладаєте на Бога,
Його прощення і Його обітни-
цю вічного життя. І жоден
гріх не може відділити вас від
вашого спасіння, бо Христос
помер за кожен ваш гріх —

Чудовисько в гаражі

минулий, теперішній і майбутній.

І тому, щоб уникнути непорозуміння, ми введемо два терміни для визначення двох видів прощення:

1. *Прощення на спасіння* ми отримуємо тільки один раз, в момент нашого навернення до Господа, коли Він прощає нам всі наші особисті гріхи, дарує вічне життя, преображає нас з ворогів Божих на Божих дітей, посилає в наше життя Духа Святого як Своєю печать на нас, а також вносить в наше життя безліч миттєвих і чудових змін, обіцяних в Новому Заповіті.

2. *Прощення на служіння* постійно обновлюється протягом життя віруючого. Чому? Тому що гріх віруючого відроджується знову й знову (а всі ми, без винятку, грішимо не тільки до, але й після покаяння). Біблія вчить нас сповідувати наші гріхи. Наше свавілля, яке час від часу повторюється, не загрожує нашому вічному майбутньому з Господом, але отрує і послаблює нашу здатність повного служіння Йому, спілкування з Ним, насолоди від Його присутності в теперішній час.

Розумієте, кожен наш гріх засмучує Господа і до певної міри впливає на наші з Ним взаємостосунки. Саме з цієї причини Він вчить нас сповідувати Йому кожен наш гріх, щоб наші взаємостосунки були гармонійними, щоб наше життя в усіх його сферах могло обновлятися у святості, щоб ворог більше не міг ранили нас.

Ось чому, ймовірно, апостол Павло звертається до всіх віруючих з таким попередженням: «Так само ж і ви вважайте себе за мертвих для гріха й за живих для Бога в Христі Ісусі, Господі нашим. Тож нехай не панує гріх у смертельному вашому тілі, щоб вам слухатись його пожадливість. Хіба ви не знаєте, що кому віддаєте себе за рабів на послух, то ви й раби

того, кого слухаєтесь, або гріха на смерть, або послуху на праведність?» (Рим. 6:11,12,16).

В наш час багато християн настільки не приймають показного благочестя і релігійної суворості минулого, що навіть саме слово «гріх» в них якось вийшло з моди. Такі християни ніби пливуть при повному штилі в морі благодаті. Начебто, наша справа — по можливості бути хорошими, а Бог, зі Своєї милості, потурбується про все решту.

Але це обмежений — хоч і зручний — погляд на те, яким повинен бути життєвий шлях християнина. Не може Бог дивитися на гріх крізь пальці. І немає в нас іншого засобу звільнення від гріха, крім Божого втручання в наше життя. Можливо, саме тому Біблія ясно говорить нам про те, що наше постійне завдання і незмінний обов'язок — звільнитися від гріха, очищати себе від нього.

Замисліться над такими словами Павла: «Та однак стоїть міцна Божа основа та має печатку його: «Господь знає тих, хто Його», та: «Нехай від неправди відступиться всякий, хто Господне Ім'я називає!» Отож, хто від цього очистить себе, буде посуд на честь, освячений, потрібний Володареві, приготований на всяке добре діло» (2 Тим. 2:19,21).

В цих двох віршах недвозначно говориться про те, хто саме повинен «відступити від неправди» і «очиститися» — «всякий, хто Господне Ім'я називає».

Це очищення (чи прощення) не звершується раз і назавжди, але є постійним процесом, який веде до дедалі більшої святості. Павло в Другому посланні до коринтян закликає: «Отож, мої любі, мавши ці обітниці, очистьмо себе від усякої нечисти тіла та духа, і творімо святиню у Божім страху!» (2 Кор. 7:1).

«Хороші» грішники

Молодий християнин відчував, що Бог кличе його на служіння проповідника. Але йому здавалося, що в нього є «серйозний недолік»: оскільки він покаявся і прийняв Христа, коли йому було всього сім років, він не мав можливості завойовувати увагу слухачів розповідями про своє «жахливо гріховне минуле».

І в нерозумінні своєму цей хлопець хотів було просити в Бога дозволу трохи «погрішити», щоб потім було про що проповідувати. Та в глибині серця він знав, що Бог не відповідає на такі дивні прохання. І тоді йому довелося прийняти інше рішення — проповідувати те, що є, без всяких жахів.

Пізніше цей проповідник писав: «Тепер я розумію, яке справді сильне в мене свідчення: Бог сильний не тільки звільняти від гріха, а й взагалі утримати від нього. Бог не тільки спас мою душу, Він спас моє життя!»

Ми мало знаємо про дитинство Тимофія. Про нього написано тільки те, що його богобоязливі мама й бабуся добре навчили його Писанню (2 Тим. 1:5; 3:15). І тому його можна було б назвати «правильним» грішником. Та все ж Бог використав його як видатного керівника ранньохристиянської церкви.

Всі відкуплені Богом грішники можуть говорити про безмежну, ні з чим незрівнянну Божу благодать. Якщо Бог не дозволив вам нагрішити, ваше свідчення від цього може бути ще сильнішим. Слава Богу за те, що Він з благодаті Своєї може використовувати нас такими, якими ми є. Найкраще свідчення — не те, яке смакує гріх, а те, що звеличує Божу благодать.

Денніс Де Гаан

Брюс ВІЛКІНСОН

Чи бувало з вами таке, що ви щиро бажали чогось і палко молилися за це, всіма фібрами душі чекаючи здійснення своїх мрій, а коли раптом це ставалося, події починали розгортатися так стрімко, що голова йшла обертом?

Зробити великий крок віри, щоб здійснити щось нове й ризиковане — те, чого ви раніше ніколи не робили, завжди буває страшно. Вас лякає не те, що у вас може нічого не вийти чи що Бог може не виконати Своєї обіцянки, але тільки те, що ви ніколи раніше цього не робили. Думка про те, що вам доведеться стати на нову територію, змушує вас внутрішньо здригнутися.

Чи доводилося вам відчувати коли-небудь боротьбу почуттів, які раптово нахлинули на вас, коли ви підходили до такого моменту, що вже не могли повернути назад; коли знали, що з минулим

покінчено, і вам залишається тільки йти вперед, виконуючи волю Божу? Ви так довго молилися про те, щоб цей день нарешті настав! Та дійсність застала вас зненацька; вам би хотілося повернути стрілки годинника назад і подумати про це ще декілька днів, але у вас вже немає вибору. Нарешті настала ваша черга зробити крок віри!

Минув той час, коли ви могли перекласти відповідальність на когось, відійти вбік, «дати задній хід» чи просто сказати: «Я зроблю це пізніше». Ви не можете сказати «коли-небудь...» — це залишилося в минулому. Відкласти неминуче неможливо. Ви досягнули тої точки, коли назад повернутися вже не можна, — точки безповоротності!

Зміст терміну «точка безповоротності», я хочу проілюструвати таким прикладом:

Чарльз Ліндберг, вперше перелітаючи через Атлантичний океан, досягнув точки безповоротності: він спалив так багато палива, що не міг вже повернутися в

Америку. На ту мить палива вистачило б тільки для того, щоб продовжувати летіти у напрямку Європи, і повернутися додому він вже не міг.

Точка безповоротності завжди містить у собі елемент ризику. Часто це пов'язано зі штурмом невідомої території і виконанням завдання, яке здається нам недосяжним. З очевидних причин, небагато людей проходять через це.

Як християни, ми проводимо багато років у молитві, ми важко працюємо і віримо, що та мрія, яку Бог поклав нам на серце, одного разу здійсниться. І коли в один прекрасний день ми виявляємо, що ця мрія лежить біля нашого порога, то досягаємо точки безповоротності. Надто багато нами зроблено і надто добре ми знаємо Божий план щодо свого життя, щоб повернути назад і не підкоритися. Ми повинні йти вперед, тому що якби ми повернули назад, це б змарнувало наше життя і знищило нашу мету.

Коли Ісус Навин після смерті Мойсея стояв перед кількома тисячами ізраїльтян, вони дивилися на свого нового лідера, порівнювали його з

Точка

безповоротності

попереднім і, напевно, думали про те, чи буде він хоч трохи подібним на Мойсея. Він же, напевно, дивився на них і думав: «Чи зможу я впоратися з цією роботою?»

Звичайно, все це не сталося раптово. Протягом десятиліть Ісус готувався до того, щоб стати лідером Ізраїля. Він спостерігав за Мойсеєм, наслідував його, багато молився про це. Та ось роки підготовки в житті Ісуса закінчилися. Весь той час, який він провів з Мойсеєм, і вся підготовка до цього моменту повинні були принести свої плоди. В мить, коли Мойсей пішов, життя Ісуса Навина змінилося — Бог покликав його до нового рівня посвячення, наказавши йому: «Мойсей, раб Мій, помер. А тепер уставай, перейди цей Йордан ти та весь народ цей до того Краю, що Я даю їм, Ізраїлевим синам» (Іс.Н. 1:2). Щоб покорятися Богові і виконувати все, що Бог передбачив для нього, йому треба було залишити всі свої страхи і сумніви, побороти в собі непевненість і перейти у вищу сферу мужності і віри. Він не мав права сумніватися і дозволити своїй непевненості зупинити його. Настав час, коли він повинен був прийняти виклик і зробити крок вперед, виконуючи Божий план для свого життя. Настав час Ісусу Навину встати!

Може, ви чітко чули слово від Господа, але чекаєте, коли складуться ідеальні обставини для того, щоб підкорятися Йому? Обставини ніколи не будуть ідеальними! Бог наказав Ісусу Навину перейти через Йордан під час повені. Повірте, не було більш важкого часу, щоб почати служіння!

Дехто оправдовує себе тим, що чекає, поки Господь створить ідеальні умови. Але якщо Бог наказав вставати, то це ідеальний час для дій. Зауважу, що, якщо умови є ідеальними, то вам треба уважніше придивитися і попросити в Духа Святого проникливості. Ідеальні умови не свідчать про ідеальний момент.

Настане час у вашому житті, коли вам вже не треба буде молитися про своє майбутнє. Ісусу Навину в той час вже не треба було говорити: «Господи, дозволь мені декілька днів помолитися за це». Він молився про можливість стати лідером протягом багатьох років! Все його життя було підготовкою до цієї миті. І коли вона настала, від нього вимагалось тільки бути слухняним. Ось чому Бог повелів діяти зараз.

Є час для молитви і час для дій. Якщо можливість, про яку ви молилися і яку чекали, надприродно відкрилася і ви відчуваєте, що Бог дає вам зелене світло, тоді — вперед! Якщо ви хвилюєтеся — це нормально! Ви ж повинні робити те, чого ніколи не робили. Не дозволяйте цим хвилюванням утримувати вас від здійснення чогось чудесного.

Води, які хлюпочуть біля ваших ніг, можуть виглядати загрозливо, люди, яких ви покликані вести, можуть створити вам немало проблем, і обітована земля, яку Бог вам обіцяв, може бути наповнена як конфліктами, так і благословенням. Однак, якщо ви будете сміливими і зробите крок вперед, ви увійдете в зовсім інший світ чудесного життя, якого ви ніколи раніше не мали.

Зробіть перший крок у не-

відоме! Там ваша віра зросте до неймовірних об'ємів, і почнеться пригода вашого життя. Ви ніколи не пізнаєте радості істинного служіння Богові і життя віри, якщо будете сидіти вдома, дивитися телевизор, уникати труднощів й ігнорувати голос Святого Духа, який звучить глибоко в серці.

Біблія говорить, що після того, як ізраїльтяни прислухалися до голосу Ісуса Навина і увійшли в Йордан, води стрімкою ріки розступилися і народ перейшов по суші. Я переконаний, що коли сталося це чудо, всі кричали від радості. Але ніхто не радів більше, ніж Ісус Навин, тому що це було для нього підтвердженням того, що Бог дійсно вибрав його керівником народу Ізраїля, і він буде вести його на наступному етапі Його плану.

Це чудо принесло ще щось. Воно додало людям впевненості в тому, що вони йдуть правильним шляхом. І як розділення Червоного моря підбадьорювало їх в пустелі, так і пам'ять про розділення Йордану буде їм підтримкою, коли вони підійдуть до наступного перехрестя віри, до наступної точки безповоротності.

Якщо ваше серце сповнене впевненості в Божих обітницях особисто вам і ви присвятили своє життя здійсненню цієї мети й цього бачення, яке Він помістив у ваше серце, то в майбутньому вас чекає безліч точок безповоротності! Беріться за нове завдання Божого плану з вірою, твердістю, сміливістю, здоровим глуздом і...

Вас чекає зустріч з точкою безповоротності!

*Рік Реннер,
з книги «Точка невозврата»*

Ісус промовив: «Ніхто з тих, хто кладе свою руку на плуга та назад озирається, не надається до Божого Царства!»

Євангелія від Луки 9:62

1. Набат

Калинові дзвони калиновим сумом
Відболюють болем в зболілих серцях.
Десь бродять степами Шевченкові думи
І губляться ген, на далеких шляхах.

Вкраїнські думи у рваній ряднині,
Просолені сіллю з чумацьких возів...
«О, Боже єдиний, храни Україну...»,
Щоб ворог та голод наш край не косив.

Калинова земле, свята і велична,
Убогая духом, побита життям.
Все рідше над хатою помахом звичним
Лелека опустить гостинець з дитям.

У хаосі бруду, інтриг та прогресу
Згубились джерельні святі почуття.
Байдужозатхнулістю вкрилися плеса,
Холодний цинізм — як синонім життя.

Без Бога — в нікуди шляхи обираєм.
Обперлась печаль на повалений тин.
І плаче калина за втраченим раєм,
Стікає сльозою червоний бурштин.

О Боже єдиний, збуди Україну!
Верни в душі щирість, гостинність, тепло.
Хай пісня калинова з серця полине,
Збиваючи роси ранковим селом.

Нехай завітає до хати сусіда,
Поверне додому заблудлих синів.
Хай мудрість воскресне, що з прадіда-діда,
Щоб далі народ у безвір'ї не скнів.

Дай, Боже, нам долю, дай миру та щастя,
Хай жито зросте на травневій ріллі,
Осяй нас любов'ю і витри, як Батько,
Калинові сльози моєї землі.

2. Благовіст

Калинові дзвони калиновим сміхом
Вітають Великдень. Край неба горить:
З-за лісу встає золотава втіха,
Щоб вкотре Україну промінням зігрить.

Встає над Україною сонце надії,
Встає Україна для волі й життя.
І круки втікають голодні та злії,
І ластівки з вірію в весну спішать.

Проміння лоскоче барвінкове листя,
На дубі чуприна зелена й густа.
Хай губляться в росах червоним намистом
Калинові сльози — як сльози Христа.

Голгота. Страждання. І ніч до безтями.
А завтра — осяяння ранку. І — Він,
Воскреслий, прославлений став перед нами,
І впала печаль за повалений тин.

І думи знялися на крилах орлиних,
І день осяйний соловейко віта.
Калина — у кучерях білої піни,
Й зозуля втомилась лічити літа.

Калинові дзвони нас кличуть до Бога,
Нас кличуть до храму: схилімо серця.
У Ньому воскресне душа наша вбога,
Бо сльози покути — таки до лица.

Й калинова пісня, що в серці тепліє,
Поверне нам радість, любов та життя.
Хай плаче калина, хай тугу розвіє
Сльоза воскресіння, сльоза каяття.

Юрій ВАВРИНЮК

Україна — чудесна квітка у Божому саду

— Якою була реакція присутніх у соборі людей на поведінку Ющенка під час молитви благословення?

— Ющенко вів себе вільно, ставав з дружиною на коліна, не хвилюючись про те, що про нього подумують чи скажуть. Саме ця його риса впливає на людей і багатьох захоплює. Можливо, дехто вважає, що то був його політичний хід, але я вважаю, що він все робив просто і щиро. Це було від Бога.

За роки незалежності це була третя молитва в Софії: перший раз у 1999 році, коли Леонід Кучма ставав на пост; другий раз, коли молилися за події, пов'язані з закриттям Чорнобильського реактора. А цього разу була особлива молитва, яка має важливе значення. І те, що Віктор Ющенко перший після інавгурації робочий день розпочав з молитви-благословення — добрий початок. Я вважаю, що рівень мислення Віктора Андрійовича на високому рівні. У своїй промові в Соборі він одразу дав зрозуміти деяким духовним отцям, що перед Богом і перед законом держави всі конфесії рівні і не право світської влади перстом по-

казувати, в який храм ходити тій чи іншій людині. Має бути верховенство закону, про що наголошує й новообраний Президент.

— Як ви розцінюєте те-перішній фізичний стан Президента?

— За п'ять днів до виборів ми мали розмову зі штабом «Нашої України» у Києві. Тоді керівник його Олександр Зінченко сказав, що Бог проявив милосердя над Віктором Андрійовичем, зберігши його життя, що лише Господь вирвав його з пазурів смерті, дав наказ смерті відступити від нього. Бог явив милосердя також і над самим Зінченком, який тривалий час був тяжко хворим. І він сам свідчив, що молився — і Бог його зцілив.

Є політики у вищих ешелонах влади, які серйозно думають про Бога. Їхнього серця ми не знаємо, але воно таке ж, як у нас, і також хоче жити, хоче мати спокій і мир.

Щоразу, коли Ющенко підійде до дзеркала і поди-

25 січня 2005 року, через день після привітання і благословення духовними християнськими керівниками новообраного Президента України Віктора Ющенка в Софіївському Соборі м. Києва, група студентів Київського біблійного інституту попросила єпископа Союзу церков християн віри євангельської України Михайла ПАНОЧКА зробити своєрідний підсумок недавніх подій в Україні.

виться на себе, він згадає, що його врятував Господь. Ця хвороба загартувала його, зробила його сильнішим і мудрішим для досягнення мети. Але християнам треба молитися за його здоров'я, щоб не було тяжких фізичних наслідків. Бог — сильний, і здоров'я Президента, як і наше, в руках Бога.

— З обранням Ющенка для нашої держави настав новий відлік часу. Чи це стосується так само й церкви?

— Те, що сталося, подібне до подій у 1991 р., коли розвалився СРСР. Для багатьох людей це було чудом, що система, яка трималася на трьох китах (армії, КДБ, КІПС), раптом зруйнувалася без особливих зусиль. Всі християни добре зрозуміли, що то був Божий промисел.

Але тепер та система, що сформувалася у нас за ці роки «незалежності», підводила нас до такої ж rischi. Тоді не можна було зруйнувати партійної системи, так само й цій

кримінально-корумпованій системі, здавалося, неможливо було протистояти. Пам'ятаю, як другий раз Л. Д. Кучма поклав руку на Біблію в Палаці «Україна» і сказав, що «від сьогодні» ми побачимо нового президента, я подумав тоді: «Слава Богу». Але цього не сталося.

І тут Господь зробив другий нищівний удар, Він явив чудо — Майдан. Ми хоч молилися, але не знали, як то буде. Сьогодні дає нам великий виклик. Щось подібне до Помаранчевої революції має відбутися в наших церквах. Ця акція вразила цілий світ. Та зауважте: Помаранчеву революцію зробили не люди, хоча й відбулася вона з участю людей.

Щось Господь має зробити з Україною, і насамперед з віруючими. Я маю надію, що Божа сила зробить своє: підростає нове покоління. Старше покоління ми поважаємо, але багатьох, на жаль, не цікавить, щоб Божа справа рухалася вперед, вони не чутливі до перемін. Більшість людей ще й досі бояться гонінь, реєстрації. Зовнішні чинники не повинні бути перешкодою для поширення Євангелії, але саме через це сатана руйнує справу Божу: той стрижений, а той ні; той носить галстук, той піднімає руки, а цей ні... Слід визнати, що багато промахів зробили ті, хто вкладав людям через поспішну ревність щось дургоядне. А минули роки, і людей вже важко було переконати в іншому, навіть якщо сам пастор змінив думку. Людям треба вкладати Боже Слово! Воно ніколи не спрацює на негатив. Часто служителі не розуміють того, як сильний має зносити немічних у вірі. Сильний має зносити немічного, але не дозволяти йому «сісти на голову», сильний не повинен підкорятися забаганкам немічного у вірі. Бо як почне той «немічний» вести церкву

разом з пастором, то заведе зовсім не туди.

І ще одне. Сьогодні служителі шукають методи впливу на людей. Часто проповідники намагаються людськими зовнішніми методами «завести» публіку. У нас має бути свій стиль служіння (від Бога), а не пристосований до світу. Не в красивих словах чи гарних лозунгах повинно бути наше служіння. Бо навіть можна взяти Писання і піднести людям так, що ті тільки ахнуть і підуть за ним, але потраплять в пекло. Сатана також використовував Писання. Тож постає питання: який дух рухає християнами? І особливо новоствореними церквами, куди прийшли молоді люди, які на перший план сліпо ставлять авторитет пастора, який, на жаль, часто маніпулює ними на свій розсуд, а не так, як говорить Писання і Дух Святий. А старших братів, які б строго спитали того пастора, над ним нема.

Нині я бачу так: з тих галузок, які є серед християн (більше 30 об'єднань!), потрібно зробити чудовий букет. Я не знаю, як це зробити: це зробити може лише Бог. Я лише думаю, що багатьом служителю, лідерам церков потрібно глибоке покаяння. Дуже вже захопилися тим, чим непотрібно. Деякі будь-

якою ціною хочуть засвітитися на політичному п'єдесталі. Такі зазіхання не від Бога. Якби нам сказали, що нас не включили в якесь дійство, я би не сумував. Ми не рвалися ні на Майдан, ні на інавгурацію, ні в парламент. Але нам сказали, що ми включені: те, що від Бога, воно й так прийде. А нам слід бути на своєму місці.

Я веду до того, що тепер, в нових умовах, дуже важливо, як поведуть себе церкви, що звуться євангельськими. Я вже бачу, як деякі церкви рвуться в парламент. Це неправильно. Євангельський популізм є небезпечним явищем, це може скомпрометувати суть Євангелії. Господь буде ламати все високе і тих, хто претендує на «золото в олімпіаді пробудження». Ми не маємо права щось добре приписувати собі в заслугу.

— **Але ж деякі церкви проповідують і проводять семінари про те, як християни повинні входити в політичні та бізнесові структури, щоб тим самим наближати Царство Боже. Вони приводять в приклад Даниїла, інших мужів, які займали певні державні посади.**

— По-перше, ті мужі нікуди не входили. Це були всього-на-всього полонені люди. У них не було ніякого плану чи

Попередні уряди завжди намагалися подати цифри, якісь конкретні дії, і люди не відчували, що за цими цифрами стоїть. Сьогодні уряд перший раз хоче подати на ваш розгляд філософію нашого мислення, філософію побудови урядової роботи, філософію розбудови нашого суспільства. Тому ця програма, яка була запропонована, має нестандартні розділи. Вона має шість розділів, і перший з цих розділів — це **Віра**.

Я хочу розпочати з того, що віра — це складова всіх матеріальних успіхів. І перший розділ програми присвячений тому, щоб народити справжню віру в Бога в нашому суспільстві. Це значить, що наша віра і віра наших людей потрібна не Богові, вона потрібна людині і нашому суспільству. Ми з вами отримуємо справжній моральний стержень нашого життя.

Україна ніколи не встане з колін, поки не стане на коліна перед Богом.

З виступу кандидата на пост прем'єр-міністра України Юлії Тимошенко, Верховна Рада, 4,02,2005

стратегії. Але в тих умовах, що цінне для нас, вони зберігали віру в Бога. Вони не рвалися до влади, а відмовлялися. Головна мета Церкви на землі — не входити кудись, а бути сіллю і світлом, стовпом і утвердженням істини. Ми повинні бути вищими за політику і все інше, як є вищим Боже Слово.

Якщо ж виявляться окремі особи, здатні зайняти керівні позиції в державі, то це їхнє право як громадян, а не як членів певної церкви. Раніше наші брати працювали мулярами, в кращому випадку — водіями, бо не могли займати певні керівні посади, тепер ця нагода є. Хтось може стати навіть міністром, але це його громадянська позиція, це його спеціальність, професія.

На першому місці стоїть духовна особистість. Я маю показувати любов Христа на будь-якій посаді — чи шофера, чи містера. Йосип хоч і був на високій посаді, але він все одно залишився смиренным, і його слава не в тому, що він хліб роздавав, а що він зберіг вірність Господу, був Божою людиною. Головне — не світська посада на землі, а те, що нація може бути перемінена. Мойсей мав журавля в руках, та він його випустив, бо вважав за краще страждати з народом Божим. Авраам жив на обітованій землі як чужинець, бо була вища мета — місто, художником якого є Бог.

— В газеті були публікації з фотографіями зустрічі духовних лідерів різних християнських конфесій і навіть лідерів мусульман. Деякі брати на те дивляться кри-

тично і говорять, що то свідомий крок до єкуменізму.

— Фарисеї осудили Христа за те, що він був між грішниками. Вони десятиліттями дотримувалися дрібниць у Законі, а втратили Самого Христа. «Блаженна людина, яка не ходить на раду нечестивих», тобто не бере

лодим християнам?

— Рано чи пізно ми зійдемо з арени. Яка б влада не була, чи ставитиметься вона до вас добре, чи переслідуватиме, будьте в мирі з Ісусом Христом — і тоді будете на духовній висоті. Під час гонінь не слід падати духом, а під час свободи — розслаблятися. «Умію я й бути в упокоренні, умію бути й у достатку», — казав апостол Павло.

Бажаю навчитися розуміти і уміти триматися найважливішого, бо врешті й наші посади, і наша праця — все наше нас все одно залишить. Наше завдання: лишити після себе цінне надбання, яке нам доручив Христос, яке передали нам старші брати через Слово, щоб його не забруднити і передати молодшим. Один у полі не воїн, тому лише коли підтримуємо один одного — ми сильні! Тоді з нами будуть рахуватися всі, навіть противники. Поки любов не

закипить у нас, як у Йосипа, коли він побачив братів (хоч саме вони продали його в рабство!), доти не буде пробудження в Україні. Україна чекає саме цього відкриття синів Божих. Цього року ми повинні посилено молитися, щоб благодать

Божа вилася на Україну. Люди відкриті для цього. Мені здається, що з України має піти хвиля духовного пробудження. Я вірю, що вогонь, запалений Духом Святим в Україні, може поширитися на холодну Росію і сонну Західну Європу. Україна — чудесна квітка у Божому саду, пахощі від якої розповсюдяться по навколишніх країнах. Ці пахощі — проповідь Євангелії!

Записав Г. Андросов

Фото Ростислава Шендлера

Фото з відеозапису

участі у беззаконнях. Як віруючі люди, ми не повинні боятися грішників, але повинні впливати на них. Разом з тим, ми не повинні підспівувати на їхній лад, ми повинні бути на своєму місці. Ті ж самі мусульмани мають свою віру, і ми не маємо права їх принижувати. Це не можна назвати єкуменізмом. Були такі люди і в часи Мойсея, які говорили по-різному на нього, але він їм не погрожував. Так само робимо й ми, незважаючи на те, що нас можуть усіяко поливати брудом.

— Що б ви побажали мо-

Кредит довіри

Промова єпископа Церкви християн віри євангельської України Михайла Паночка на зустрічі представників християнських церков України у Софіївському соборі 24 січня 2005 року.

Фото Ростислава Шкіндера

Вельмишановний Вікторе Андрійовичу, від імені двох тисяч громад Церкви християн віри євангельської я сердечно вітаю Вас з обранням на високий пост Президента — народного Президента України. Я від усього серця бажаю Вам, щоб Господь був з Вами на всіх Ваших дорогах. Один великий чоловік, президент великої країни, сказав: «Неможливо правильно керувати народом і державою без Бога і без Біблії». Всі Ваші попередники та інші правителі в нашій країні не враховували інтересів Бога, Який хоче дати людям тільки добро, тільки благословення, мир і спокій. Всі ці тривожні дні вже позаду. 2004 рік був для нашої церкви роком посиленої молитви. Сотні тисяч вірних молилися вдень і вночі, щоб Бог зберіг від кровопролиття. Ми молилися, щоб Бог благословив добрі наміри і зруйнував злі задуми. І Господь це зробив. Ми глибоко переконані, що саме Бог доручив Вам найвищу посаду в нашій країні. Вам виданий великий кредит довір'я і любові. Я вчора дивився на високоповажних гостей, які з великим здивуванням дивилися на море людей, в очах яких світилася невимовна

Свій перший робочий день новий президент України Віктор Ющенко розпочав із зустрічі з провідниками найбільших християнських Церков України, яка відбулася 24 січня у Софіївському соборі Києва. Представники духовенства привітали новообраного Президента та благословили його. Віктор Ющенко в свою чергу запевнив, що його команда завжди прислухатиметься до порад духовенства та розраховує на пастирську підтримку.

радість. Такого вони ще не бачили, в Україні вони вперше побачили не тільки довіру, а й народну любов.

Я бажаю Вам трьох речей у вашому житті та служінні. Перш за все я бажаю Вам сили духа, щоб Бог допоміг Вам вирішувати всі питання, щоб Ви були сильні і мужні. Своє побажання я хочу висловити уривком з Біблії, який сьогодні прямо стосується Вас, а потім вже й нас. Бог говорив до керівника одного народу такі слова: «Будь сильний та відважний, бо ти зробиш, що народ цей посяде той Край, що Я присягнув був їхнім батькам дати їм. Тільки будь дуже сильний та відважний, щоб додержувати чинити за всім тим Законом, що наказав був тобі, не відхилився від нього ні праворуч, ні ліворуч, щоб щастило тобі в усьому, де ти будеш ходити. Нехай книга цього Закону не відійде від твоїх уст, але будеш роздумувати про неї вдень та вночі, щоб додержу-

вати чинити все, що написано в ній, бо тоді зробиш щасливими дороги свої, і тоді буде щастити тобі. Чи ж не наказав Я тобі: «Будь сильний та відважний? Не бійся й не лякайся, бо з тобою Господь, Бог твій, у всьому, де ти будеш ходити».

Ми щиро вдячні Богові за Ваших батьків, які народили Вас. Ми щиро вдячні їм, що вони виховали Вас патріотом України. І ми всі вражені тією любов'ю, яку Ви виявляєте до народу України. Зі свого боку ми хочемо сказати, що підтримуватимемо Ваші руки, Ваше серце, і постійно, тайно чи явно, будемо молитися, щоб Боже благословення почивало на Вас. Перш за все, щоб Бог дав Вам міцного здоров'я, мудрості та відваги. Хай Бог благословить Вашу дружину, Ваших діток та всю Вашу команду, яка буде працювати разом з Вами. Хай благословить Вас Бог — Отець, Син і Дух Святий. Амінь.

Національна свідомість апостола Павла

«...Я зробився рабом для всіх, щоб найбільше придбати. Для юдеїв я був як юдей, щоб юдеїв придбати; для підзаконних — був, як підзаконний... щоб придбати підзаконних. Для тих, хто без Закону, я був беззаконний... щоб придбати беззаконних. Для слабих, — як слабкий, щоб придбати слабих. Для всіх я був усе, щоб спасти бодай декого. А це я роблю для Євангелії...» (1Кор. 9:19-23).

Поza всілякими сумнівами, святий Павло був щирим і свідомим християнином. Таким він став після особистої зустрічі з Ісусом Христом. Незаперечним є й той факт, що апостол Павло був євреєм: «...з роду Ізраїля, з племені Веніамінового, євреїв із євреїв...» (Фил. 3:5). Ці автобіографічні рядки свідчать про те, що він знав, з якого він роду, народу та якої національності.

Більше цього — цей же апостол був римлянином. Обороняючись перед римською владою, яка заарештувала його, він сказав: «Хіба дозволено вам бичувати громадянина римського?» (Дії 22:25-29). Ці слова дозволяють зробити висновок, що апостол знав і визнавав свій громадянський стан.

Отже, процитовані місця Писання аргументовано стверджують, що святий апостол Павло був одночасно християнином, євреєм і римлянином.

На перший погляд здається, що тут присутня розбіжність термінів і навіть їх несумісність: як може апостол, який називає себе християнином, бути справжнім євреєм? Євреї ж відкинули Христа. А якщо він євреї, то як він може говорити про себе як про римлянина, адже євреї поневолені римлянами?

Власне, поєднання в особі апостола Павла трьох характеристик — християнина, єврея і римлянина — не є протиріччям термінів. Це — природній стан речей. З погляду релігійного — він християнин, з погляду національного — євреї, з громадянського — римлянин. Усі три слова пов'язані з народженням. Перше з них — із духовним народженням. Національність людини говорить про національність тілесних батьків, громадянство свідчить про те, якою є її земна батьківщина. Звичайно, найголовнішою є перша ознака, адже християнин — це громадянин неба. І ним став правовірний євреї і римський громадянин Савл із Тарса.

Про Павла як послідовника Ісуса Христа, місіонера, апостола написано та сказано багато. Його життя і служіння стало предметом багатьох богословських досліджень. Але чомусь незаслужено залишаються у тіні притаманні для апостола почуття національної гідності та громадянського обов'язку. Переконали, що без них його портрет є неповним і одноманітним.

Є християни, які вважають, що це несумісні речі — бути одночасно добрим християнином і щирим патріотом свого народу. Проте святий апостол Павло є чудовим зразком поєднання першого та другого. І перед тим, як ми придивимося до цього зразка, спробуємо у загальних рисах визначити, хто такий християнин і хто такий патріот.

Християнин — це людина, яка усім серцем навернулася до Бога, свідомо стала на дорогу слідування за Христом, присвятила себе служінню Богові та людям.

Патріот — це людина, яка палко любить свій народ, служить йому безкорисно, свідомо та повністю поділяє його долю.

Для полегшення наших роздумів на таку делікатну тему, що винесена у заголовок, зазірнемо ще у тлумачний словник і дістанемо звідти кілька необхідних визначень, а саме:

НАЦІЯ — це народ, плем'я, коліно, люди різного соціального стану, які розмовляють однією спільною мовою.

НАЦІОНАЛЬНИЙ — це народний, властивий, характерний для всього народу.

СВІДОМІСТЬ — це думки, почуття, чітке розуміння чого-небудь, здатність людини думати, міркувати та визначати своє ставлення до того чи іншого; стан людини при здоровому розумі та пам'яті, здатність правильно та відповідально оцінювати свої вчинки і почуття.

Тепер же, гортаючи сторінки його пастирських послань, спробуємо відшукати характерні прояви національної свідомості святого апостола Павла.

Спочатку найхарактерніше та визначальне: національність.

Апостол Павло, як і кожен євреї, знав своє коріння, та не соромився цього походження. Ось послухаймо: «Я юдеєнин, що родився в кілікійському Тарсі...» (Дії 22:3); «... з роду Ізраїля, з племені Веніамінового, євреїв із євреїв...» (Фил. 3:5). Важливо відзначити, що він визнавав це у той час, коли Юдея, як держава, була окупована, народ, як нація, був поневолений, а єврейська національність була у припиненні. Але й за таких обставин апостол не втра-

чав своєї національної гідності, тому що національно свідомі люди ніколи не цураються своєї національності, свого народу, свого походження.

Не менш скрутні часи були в історії України: поневолення іншими народами, репресії, переслідування, переселення, масові винищення, голодомори, тощо. А що вже казати про спроби сформуванню з багатьох народів особливий «советський народ», вивести особливу національність — інтернаціоналістів-безбатченків. Усе це робилося з єдиною метою, щоб відірвати людину від свого кореня — свого народу. Вже біля кореня й сокира лежала (Мт. 3:10), але ...Добрий Господь зупинив цю трагедію і дав добрі часи, часи незалежності, волі. А дав для того, щоб ми відшукали своє коріння, відновили й зміцнили свій зв'язок із Ним.

Мова. Друге, що визначає народ як націю — це спільна мова, адже національно свідомі люди знає та вживає свою рідну мову, особливо тоді, коли говорить до своїх. Коли апостола Павлу представник влади дозволив звернутися до народу, то він «...промовив єврейською мовою», «як зачули ж вони, що до них він говорить єврейською мовою, то тиша ще більша настала» (Дії 21:39-40; 22:1-2). Святий апостол добре пам'ятав, коли Спаситель вперше з'явився йому, то говорив до нього рідною мовою (Дії 26:14). Він чудово розумів, коли Дух Святий зійшов на апостолів, то Він дав їм дар проповіді Євангелія для кожного народу його рідною мовою (Дії 2:6-12). Бог дав для нас чудову мову, яку заслужено називають «солов'їною». Лінгвісти світу одноставно відзначають, що українська мова надзвичайно багата за фольклором, ніжна, колоритна і, що особливо вражає, надзвичайно мелодійна. (За співучістю вона є у першій трійці серед мов світу).

Історія. Це, власне, — весь

той шлях, яким пройшов рідний народ у минулому. У ньому є світлі й приємні сторінки, є темні та сумні й навіть трагічні та плачевні... Ось тому національно свідомі люди стараються вивчити та знати основні віхи історії свого народу і пов'язані з цим духовні та культурні його надбання. Апостол Павло здобув ці знання у рідній, національній рабинській школі: «...Я вихований у цім місті, у ніг Гамаліла, докладно навчений Закону батьків...» (Дії 22:3). І це допомагало у його свідченнях простим людям і релігійним діячам (синедріонові), у виступах перед вченими ареопагу, у його обороні перед царями та вельможами, а також перед рідним народом, який, на жаль, не зрозумів його.

Історія України напрочуд цікава. Формування української нації своїм корінням сягає трипільської культури (III тисячоліття до Р.Х.) та спадщини скіфів. 988 року поганська Київська Русь прийняла християнство та стала матір'ю трьох слов'янських народів. Протягом століть Україна була поневолена Литвою, Польщею, Росією, Австрією. Увесь цей час боролася і мріяла про волю. І вона прийшла, як дар із неба. Прийшла для того, щоб Україна не тільки називалася, а й насправді стала християнською.

Такою її зможуть зробити тільки справжні християни, а до

цього ще й національно свідомі. Тому настав час, щоб усі наші духовні навчальні заклади, яких в Україні чимало, свої навчальні програми поповнили вивченням української мови, літератури та історії.

Звичаї притаманні кожному народові. Це, власне, те, що формується поколіннями, випробовується часом, передається із роду в рід. Із багатьох різноманітних виділяють ті, які є найхарактернішими для конкретної нації (народу). Їх дотримуються, свято беруть і примножують, адже національно свідомі люди завжди плекає добрі та гарні звичаї свого народу. Апостол Павло, скликавши значніших з євреїв у Римі, промовив до них: «Мужі-браття! Не вчинив я нічого проти люду чи звичаїв отцівських...» (Дії 28:17). Це оправдання яскраво говорить само за себе. У кожного народу є звичаї добрі та погані, і їх необхідно знати.

Що ж характеризує українців? Гостинність, працьовитість, доброта, волелюбність... І це від діда-прадіда. Проте можна нарахувати не мало і негативних рис, а вони всі від «древнього змія» — сатани. А що з усього цього найбільш характерне для українців? Напевно, ви будете приємно здивовані моєю відповіддю — це богошукання! І це правда, підтверджена історією та сьогоднішнім часом: наш народ постійний богошукач.

Здавалося б, що наші предки

ще понад тисячу років тому віднайшли правдиву дорогу до Бога, але не відшукали Його, бо прихопили з собою у цю дорогу багато поганських божків і звичаїв, блукали манівцями, розгубили багато доброго, але не втратили головного бажання — знайти Бога (Дії 17:26-27).

Пробуджені прадавні святі почуття, відновлена дорога до храму, повертаються добрі батьківські звичаї. Є надія, що терниста дорога богошукання закінчиться богопізнанням (див. Ів. 14:23). Цьому можуть посприяти лише відроджені християни та національно свідомі люди.

А тепер, визначивши найхарактерніше, зробимо конкретні штрихи до портрета:

— **Лояльність.** Національно свідомі люди ніколи не буде звинувачувати свій народ перед іншими, особливо перед ворогами. Апостол Павло, прибувши до Риму, як в'язень за віру, щоб стати перед римським судом, так пояснив євреям причину свого прибуття сюди: «змушений я був відкликатись на суд кесаря, але не для того, щоб народ свій у чомусь оскаржити» (Дії 28:19).

— **Захист.** Національно свідомі люди заступається за свій народ, особливо перед іншими народами. В часи апостола Павла його рідний народ був поневолений римлянами. Пишучи свого листа до римлян, він сміливо обороняє свій народ перед ними: «Коли ж деякі з галузок відломилися, а ти, будши дике оливне дерево, прищепився між них і став спільником товщу оливкового кореня, то не вихваляйся перед галузками; а коли вихваляєшся, то знай, що не ти носиш кореня, але корінь тебе... Вони відломилися невірством, але ти тримаєшся вірою; не величайся, але бійся» (Рим. 11:17-20).

— **Похвала.** Національно свідомі люди вихваляють чесноти свого народу. Ось як

це робить апостол: «Отож, що має більшого юдей? Багато, на всякий спосіб, а насамперед, що їм довірені Слова Божі» (Рим. 3:1-3), «...Вони ізраїльтяни, що їм належить синівство, і слава, і заповіді, і законодавство, і богослужба, і обітниця, що їхній отці, і від них же тілом Христос» (Рим. 9:4-5).

— **Вірність.** Національно свідомі люди залишаються вірною своєму народові за будь-яких обставин. І в цьому апостол Павло — взірець. Коли його рідний народ не зрозумів його навернення до Христа, зненавидів і став причиною Його арешту, то й тоді він залишився вірним йому. Про це він засвідчив словами: «Мужі-браття! Не вчинив я нічого проти люду свого...» (Дії 28:17). Власне, в цьому він наслідував свого Учителя, Який «прийшов до своїх, але свої не прийняли Його».

— **Доброчинність.** Національно свідомі люди шукають матеріального добробуту для свого народу. Під час голоду апостол збирав матеріальну допомогу серед віруючих із поган для нужденних з його народу (Рим. 15:25-26).

— **Оптимізм.** Національно свідомі люди сприяють кращому майбутньому рідного народу. Власне, такою була віра та мрія апостола: «Бо не хочу я, браття, щоб ви не знали цієї таємниці, щоб не були ви високої думки про себе, що жорстокість сталась Ізраїлеві почасти, аж поки не ввійде повне число поган, і так увесь Ізраїль спасеться» (Рим. 11:25-26).

— **Любов.** Національно свідомі люди з любові до свого народу і для його блага готова жертвувати усім найкращим, що має. Саме такі високі почуття керували апостолом: «Кажу правду в Христі, не обманюю, як свідчить мені моє сумління через Духа Святого, що маю велику скорботу й невпинну муку для серця свого! Бо я бажав би сам бути відлучений від Христа замість братів моїх, рідних

мені тілом; вони ізраїльтяни...» (Рим. 9:1-4).

— **Толерантність.** Національно свідомі люди прихильно і толерантно ставляться до тих синів і дочок свого народу, які не поділяють її релігійних переконань. Звертаючись до ненавернених євреїв, апостол знаходить шанобливі слова: «Мужі-браття й батьки...!» (Дії 22:1).

— **Обов'язок.** Національно свідомі люди мають особливе почуття — почуття громадянського обов'язку. Опинившись на чужині, вона є лояльною до своєї нової батьківщини, а також не забуває про свій рідний край. Апостол Павло був національно свідомим євреєм, але корився владі, яка поневолила його рідний народ, і закликає до цього інших: «Тож віддайте належне усім: кому податок — податок, кому мито — мито, кому страх — страх, кому честь — честь» (Рим. 13:7).

— **Альтруїзм.** Національно свідомі люди шукають всякого добра для людей інших національностей. (Альтруїзм — готовність безкорисно діяти на користь інших, протилежне егоїзму). У такий спосіб вона демонструє шляхетні риси свого народу. Ще у давнину ізраїльський народ дбав про чужоземців та приходьків, які жили поміж ним. Таких позицій дотримувався також апостол Павло: «А гелленам і чужоземцям, розумним і немудрим — я боржник. Отже, щодо мене, я готовий і вам, хто знаходиться в Римі, звіщати Євангеліє» (Рим. 1:14-15).

Накреслені останні штрихи. Перед нами — портрет велетня духу, стовпа церкви, просвітителя язичників — святого апостола Павла. Ми збирали по крупинці його характерні риси, міркували та аналізували. Право провести аналогію із самим собою і нашим сьогоденням залишається за кожним із нас.

Володимир МАТВІЙВ,
журнал «Волинь християнська»
(Подається в скороченні)

Наша боротьба

Сергій МАНЕЛЮК

Перебуваючи в тюрмі, апостол Павло написав у листі до колоссян, 2:1: «Я хочу щоб ви знали, яку велику боротьбу я маю за вас...» Небайдужою йому була доля його духовних дітей. В іншому листі до ефесян, 6:12, написаному ним знову ж таки у в'язниці, Павло пише: «Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти співправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби». І наша молитва — теж боротьба, вона не спрямована проти якоїсь певної людини, чи за якусь людину. Тут йдеться про два світогляди, дві системи. Демонічний світ, який контролював тодішню Римську імперію, діє й сьогодні. Павло мав певні духовні знання, він переживав цю боротьбу. Молився за Колоси, молився за Ефес, за віруючих, які були там. Бог чув молитви Павла, бачив ту велику боротьбу, в якій він перебував, і давав перемогу. Слово «боротьба» грецькою звучить

як «агон», звідси походить наше українське слово «агонія». Ми не часто буваємо в такому стані, коли ми можемо переживати агонію. Ісус Христос, коли був в Гефсиманії, мав там велику боротьбу, характеризуючи яку, автори Євангелії вживають слово «агон».

Ісус переживав агонію, Його піт був, мов краплі крові, тому що людський організм не витримував тієї боротьби. Можливо, Павло був не в такій боротьбі, як Ісус в Гефсиманії, але він пише, що він був у посиленій боротьбі за Церкву, за християн, які жили в тих містах. Ми сьогодні теж постимо, молимося: «Господи, Ти бачиш Церкву Твою? Заступися за неї». Ми молимося за країну

в цілому. В Книзі пророка Єзекіїля, 22:30, йдеться про ізраїльський народ, про який Бог каже: «І шукав Я між ними чоловіка, що поставив би загороду, і став би в виломі перед Моїм обличчям за цей Край, щоб Я не знищив його, — та Я не знайшов!» Тобто: «Я хотів, щоб хтось став у виломі, у молитовному виломі, щоб хтось взяв на себе відповідальність, за те, що відбувається в Ізраїлі. Я хотів би, щоб хтось взявся за цю справу». Інколи ми думаємо, що Бог має все робити за нас: ми хочемо, щоб Бог обрав нам президента, ми хочемо, щоб Бог спасав грішників. Ми хочемо багато чого, але Бог каже, що є справи, які Він довірив людям. Христос, коли йшов з цієї землі, сказав до учнів: «Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!» (Мр. 16:15). Бог не ангелів послав робити цю справу, але людей. Він уповноважив апостолів, щоб вони йшли і проповідували.

Переклади Біблії

Згідно останніх статистичних даних, тексти Біблії (повністю або окремі фрагменти) є сьогодні на 2355 мовах. 665 перекладів є в Африці, 585 — в Азії, 414 — в

Океанії, 209 — в Європі, 75 — у Північній Америці, 404 — у Південній та Центральній Америці.

До цього варто додати три переклади на штучні мови. Якщо ж вести мову про повний переклад, то таких є всього 414. В той же час на 1068 мовах є переклад хоча б однієї повної частини Біблії — Старого або Нового Заповітів.

«Седміца»

Пам'ятайте, християни, ми відповідальні за те, що відбувається навколо нас. Ми відповідальні за те, що в нашій країні за останні роки розроїлася розпуста, ми відповідальні за зростання кількості наркоманів, тому що мало молимося про це. Ми хочемо, щоб хтось інший клопотався цим. Запам'ятайте: ті християни, які, називаючи себе віруючими, не вступають в духовну боротьбу, далекі від істини. Ми відповідальні за це. Бог жаліється Єзекіїлю на те, що не знайшлося людини. Ви думаєте, там не було релігійних людей, ви думаєте, там не було тих, які щось пропонували? Були. Але там не було тих, які стояли в молитовному проломі, які робили б щось для Бога. Саме на це Бог жалівся Єзекіїлю.

У Новому Заповіті написано: «Благаю чинити молитви: благання, прохання, подяки за всіх людей, за царів і за тих, хто при владі» (1 Тим. 2:1-4). А далі наводиться причина, чому ми маємо молитися за царів, за владу нашу: «Щоб могли ми провадити тихе й мирне життя в усякій побожності та чистості». В Книзі пророка Єремії, 29:7, сказано: «І дбайте про спокій міста, куди Я вас вигнав, і моліться за нього до Господа, бо в спокої його буде і ваш спокій».

Ще зовсім недавно були часи, коли віруючі українці терпіли гоніння тільки за те, що були християнами. Не хотілося б вороття до цих часів. Тому ми молимо: «Господи, благослови наш народ». Коли було гоніння, наші церкви зростали здебільшого за

рахунок дітей віруючих батьків. А нині ми маємо хороші часи, коли вільно проводяться різні акції, присвячені, наприклад, святкуванню тисячоліття хрещення на Русі, сторіччя української Біблії, яке ми відзначали в минулому році. Завдяки цьому було проведено багато евангелізацій в школах та інших навчальних закладах. Люди цікавляться, слухають вістку про Ісуса, приходять в Церкву, мають можливість зрости в ній, чуючи живе Слово. Молимося, щоб час свободи продовжився.

В Книзі пророка Даниїла, в 9-10 розділах, ідеться про те, як Даниїл, вирахувавши за пророчими книгами час кінця полону, молився за звільнення свого народу. Він був у пості три тижні. Три тижні скорботи, жалоби, стану боротьби. На двадцять перший день прийшов вісник від Бога і сказав: «Не бійся, Даниїле, бо від першого дня, коли ти дав своє серце, щоб зрозуміти видіння і щоб упокоритися перед лицем твого Бога, були почуті слова твої, і я прийшов ради твоїх слів. Але князь перського царства стояв проти мене двадцять і один день». Зав'язалась боротьба у духовному світі. Демонічні сили, які контролювали ту територію, де розгорталися події, боролися з Божим посланцем. Але архангел Михаїл прийшов на допомогу, вийшовши на чолі війська Господнього, і переміг. Ми знаємо, що серце царя в Божій руці. Але коли цар не хоче слухати Бога, він слухає інші духовні сили, які контролюють його територію. Апостол Павло назвав їх владою темряви, духами піднебесними, які контролюють людей і заважають їм нормально жити.

Колись єврейському народу загрожувало знищення. Був підписаний указ царя. Залишилося чекати дня виконання вироку. Тоді один з Божих мужів Мордехай, прийшов до своєї двоюрідної сестри Естер і каже: «На тобі відповідальність, ти можеш це зробити. Твій голос буде почутий, та коли ти промовиш, то визволення прийде з іншої сторони, а ти та дім твого батька загинете. А хто знає, чи не на час, як оцей, досягла ти царства?» Ми спасенні не для того, щоб нам мовчати, коли прогресує зло, гріх та беззаконня. Ми знаємо, що в останні дні через збільшення беззаконня любов у багатьох охолоне. Про це каже Біблія. Але, незважаючи на зростання беззаконня, ми повинні молитися про те, щоб зло зупинилося, свідчити, що ми проти того беззаконня, сіяти Боже Слово, чисту Істину. В Книзі Приповісток Соломона, 29:2, сказано: «Коли множаться праведні, радіє народ, як панує ж безбожник — стогне народ».

Нині ми переживаємо боротьбу — ми боремося на колінах, щоб Господь заступився за нашу країну, щоб ми могли й надалі евангелізувати її. Коли я проїжджаю дорогами України і спостерігаю за людьми, то в моїй уяві вимальовується картина — вівці без пастуха. Люди бідні духовно, вони не знають Бога, потребують спасіння. Ми просто молимося за них, просимо за них: «Господи, спаси їх». Потім дуже приємно чути свідчення, що такі люди отримують спасіння.

Ми молимося за долю України, за нашими молитвами Він робить Свою роботу в нашій країні і в серцях представників її народу. Молимося за долю України і українців. Коли Бог змилостивився над язичницькою Ніневією після покаяння царя і її жителів, то невже Він не почує й нас?

Сергій МАНЕЛЮК,
ректор
Київського біблійного
інституту

Учні Ісуса Христа та люди, які слухали Його проповіді про Царство Боже, з нетерпінням запитували про те, коли ж Він, як Месія, втілить те царство в життя. Але Син Божий відповідав, що Його царство не від світу цього. Тобто воно буде не у політичній чи національній формі, а у сфері духа: «Царство Боже всередині вас» (Лк.17:21). І коли Христос говорив про Своє царство, розпочинаючи словами: «Царство Боже подібне...», Він ніколи його не порівнював із земними царствами. Ми, віруючі люди, як громадяни Царства Божого, перебуваючи в тимчасовій еміграції на планеті Земля, з нетерпінням чекаємо тієї миті, коли увійдемо у чудову країну Небесного Батька.

А поки ще ми ходимо фізичними ногами по землі фізичної батьківщини, живемо її радощами та болями, здобутками та проблемами. Калиновий край нашого дитинства, земля, по якій вперше ступили наші ноги, яка бачила наші перші сльози та усмішки, повинна бути у нашому серці. Ми повинні вболівати за неї, будувати її. А чи є щось більш значиме та сильне для віруючої людини, як молитва? Тому великим обов'язком для кожного християнина є молитися за свій край. Ми закликаємо усіх віруючих до щирої молитви за Україну. Події останніх місяців є доказом того, що Бог чує молитви Свого народу і дивним чином відповідає на них. Але ми повинні ще більше просити у Господа допомоги. Бо ніякі політичні сили чи лідери не зможуть зробити того, що може молитва віруючих.

Звернення до церков ХВЄ

Мир Вам! Благодать Господа хай примножитьсЯ Вам!

З великою вдячністю ми схилиємо наші серця перед Богом за Його велику милість, яку Він проявив над нами і Україною у нелегкому 2004 році. Господь явив чудо в Україні, яке стало відоме у всьому світі — це мирна переміна влади. Вперше в історії незалежної України Президент країни став на коліна перед Богом і вперше з трибуни Верховної Ради прозвучало слово нового прем'єр-міністра, що на першому місці в програмі уряду стоїть віра в Бога і що «Україна ніколи не встане з колін, якщо не стане на коліна перед Богом».

Можливо, Ви запитаєте, а що ж вплинуло на наших урядовців, що вони закликають до віри в Бога і до чесності? Ми впевнені, що це результат молитов багатьох церков в Україні і за її межами. Бог почув голос Церкви Своєї і зробив «велике і дивне в очах наших».

Ми безмежно вдячні Йому і всю славу віддаємо Ісусу Христу!

Враховуючи зміни, які Бог дарує Україні, і усвідомлюючи свою величезну відповідальність за духовний стан Церкви Христової і всього народу України, ми звертаємось до Вас з великим проханням: призначити піст і молитву, «оголосити урочисте зібрання» (Йоїл 1:14):

- 1) за наше освячення (1 Сол. 4:3-4);
- 2) за єдність (Ів. 17:21);
- 3) за злиття Святого Духа (Іоїль 2:28; Зах. 10:1);
- 4) за нових робітників для праці на ниві Господній (Мт. 9:38);
- 5) за дітей і нашу молодь (Лк. 23:28);
- 6) за уряд України (від Президента до голови сільської ради) (1Тим. 2:1-4);
- 7) за пробудження України (2 Пар. 7:14).

Рекомендуємо всім єпископам і старшим пресвітерам визначити почергово дні посту і молитви для кожної церкви, яка входить в обласне об'єднання. Крім цього, ми рекомендуємо один раз в місяць, у п'ятницю перед спомином вечері Господньої, звершувати всеукраїнський піст та молитву. Молитовна естафета розпочнеться з 1 березня 2005 року до 1 березня 2006 року. Хай у цьому благословить Вас Господь, Який сказав: «Просіть — і буде Вам дано, стукайте — і відкриють Вам, шукайте — і знайдете» (Мт. 7:7).

З повагою єпископ Церкви ХВЄ України М.С. Паночко

Дороги мого життя

У цьому номері ми пропонуємо вам зустріч з викладачем Київського біблійного інституту Анатолієм ЧЕРНЯКОМ. Він розповість про свій шлях до Бога і з Богом.

Я народився у християнській сім'ї. Мій тато увірвав в Ісуса Христа ще юнаком. Одного разу на вечірці його у прямому розумінні цих слів охопив Дух Святий і вивів надвір. Спонуканий згорі, тато прийшов у дім, де віруючі збиралися на богослужіння (с. Ставище, Волинь). За своє довге життя він мав багато яскравих духовних переживань, свої спогади він занотував у книжечці, яка вже декілька раз перевидавалася. Але батьки мого тата не розділяли його поглядів, тому йому було дуже тяжко. Нашій сім'ї довелося десять разів переїжджати через гоніння за віру, не було ні роботи, ні житла. Нас, дітей, у батьків було четверо. Коли мені виповнилося сім років, померла мама. Я тяжко переніс її смерть. На той час ми проживали в Іва-

ничаях, що на Волині. Звичайно, було дуже важко. Ми, діти, змалку були привчені до самотійної праці по господарству. З батьком бачилися лише за вечерею, бо цілісінський день він тяжко працював. Я закінчив 8 класів, потім ПТУ і пішов працювати у будівельну організацію. На той час я охолов до Бога, хоча віру не втратив, але не був посвячений Богові на служіння і церкву не відвідував. Я жив у Луцьку в робітничому гуртожитку. Познаюмився з віруючим хлопцем, і одного разу, маючи якусь особливу душевну тугу, мовби мені щось не вистачало, пішов разом з ним в зібрання до церкви, пастором якої на той час був брат Рихлюк.

Мене здивувало, що там було багато молоді, чого не було у нас в селі. Я побачив,

що я не один такий, і відтоді почав постійно ходити до церкви. Я усвідомив свою гріховність, покаявся перед Богом і почав жити так, як навчав батько. Він на той час жив в Рівному. Я поїхав до нього, щоб попросити прощення і благословення. Він помолився і поблагословив мене для подальшого життя з Богом.

У мене одразу народилося бажання проповідувати Євангелію. Пам'ятаю, як я готувався до першої проповіді, було домашнє зібрання, я сказав всього декілька слів. Водне хрещення я прийняв до армії. Прийшовши на призивний пункт, заявив, що не буду приймати присяги через релігійні переконання. Мені декілька разів робили відстрочку, щоб я одумався. Нарешті мене призвали. Це був 1981 рік. Коли ж я потрапив до військової частини в Хмельницькій обл., в Богданівці, то думав, що мене все одно

посадять до в'язниці, тому вирішив, що мені втрачати нема чого, і почав усім проповідувати про Ісуса Христа. Мені забороняли, але я не зупинявся. Тоді підполковник, командир частини, вирішив зробити все, щоб мене зломити і примусити прийняти присягу. Зі мною ще було декілька віруючих, коли ж не допомогли вмовляння, то над нами просто на просто почали фізично знущатися сержанти.

Одного разу, коли мене били, я вирвався і побіг прямо в штаб. Вибігли всі офіцери, там був представник з вищого командування. Я зробив рішучу заяву: якщо з нас будуть знущатися через релігійні переконання, то про це будуть знати не лише в СРСР, а й за кордоном. Вони пообіцяли, що знущатися не будуть. Але то був хитрий маневр. Після того нас, віруючих, розкидали по різних частинах, щоб кожного зломити окремо. Мені знову почали погрожувати в'язницею або психлікарнею, навіть не дали зустрітись з батьком, що приїхав до мене. Одного разу мене посадили в машину і повезли, я думав, на гауптвахту, де часто був, навіть по тижню, але мене привезли до психіатричної лікарні. Лікарі мене ретельно перевірили, щоб зробити оцінку мого розумового розвитку. Коли ж не було за що зачепитися, запитали, чи я вірю в Бога. Коли ж я відповів, що вірю, лікар сказав, що я ненормальний, бо всі нормальні люди в Радянському Союзі не вірять, і пообіцяв, що будуть мене лікувати до тих пір, доки я не стану як всі радянські громадяни.

Отже, мене помістили в лікарню закритого типу, з ґратами і охоронниками з кийками. Страху я не мав, але молився так: «Господи, якщо застосують на мені препарати, то зроби так, щоб вони не діяли, інакше — забери мене до Себе...» Я планував втечу,

щоб добратися в посольство США в Москві, але Бог вивів мене іншим чудовим шляхом і досить швидко.

Коли мене везли в лікарню, то суворо попередили водія-солдата, щоб нікому про це не говорив, а він все-таки одному солдату по секрету розповів. А до нього саме приїхала віруюча сестра з Хмельницька, він їй розповів про мене. Вона про це повідомила в церкві. А там була сестра з «Комітету родичів ув'язнених», яка з одним братом приїхала до мене. Чудом в обідню пору вони змогли зі мною мати побачення (з начальства нікого не було, а черговий дозволив, бо бачив, що я нормально себе веду). На побаченні сестра дала мені папір і ручку, і я написав лист-протест в міністерство. Батько також зі свого боку написав подібний лист-клопотання. Сталося так, що зміст мого листа навіть передавали по радіо «Свобода».

Мені було тяжко в лікарні, я застудив ноги, бо там була холодна бетонна підлога. Але й тут Бог мене зміцнив. Саме тоді виписували з лікарні одного художника, я йому сказав, що перебуваю в цій лікарні за релігійні переконання. Він розповів своїй матері про мене, а та — на роботі. Там була віруюча сестра, яка розказала про мене в церкві, яка молилася за мене з постом. Потім вони приїхали до мене. Нас виводили на годинну прогулянку, і саме тоді я побачив їх через дротяну огорожу і зрозумів, що то віруючі. Я мав можливість коротко побалакати з ними, що було для мене великим підбадьоренням. Пізніше я приїжджав у їхню церкву і свідчив про милості Господні.

І ось ті листи потрапили за призначенням, і мене звільнили з лікарні. Коли ж мене привезли до військової частини, то вдягнули в одяг малого розміру, щоб з мене сміялися: до чого, мовляв, доводить віра

в Бога. Але солдати стали на мій бік.

Я написав лист-заяву, що якщо до мене будуть застосовувати подібні засоби впливу через мої релігійні переконання, то я відмовляюся від подальшої служби в армії. Мені пообіцяли, що все буде так, як і для всіх, навіть в неділю не змушуватимуть працювати. Я повірив, а вони лише тягнули час. А через місяць почалися погрози, що мене згноять, або зі мною трапиться «нещасний» випадок на будові — вони не могли мені пробачити мого листа. Один прапорщик попередив мене, щоб я був обережний. Тоді я написав відкритий лист-заяву командуючому Прикарпатським округом, що мені погрожують, і якщо зі мною щось трапиться, то це справа моїх командирів. Про це я повідомив своїх рідних, церкву і всіх друзів. Цей лист я зміг передати через людину, якій довіряв. Копію листа вручив командир частини.

На деякий час мене облишили, солдати відмовилися мене бити, це робили лише офіцери. А служити залишилося ще цілий рік. Я був здивований, коли мене поставили працювати з одним віруючим (чому раптом така милість?). Добре, що він мені признався, що його мучили і він підписав заяву, що буде свідчити проти мене. Його поставили зі мною, щоб знайти компромат проти мене. Це не вдалося. Але все одно відкрили проти мене карну справу за відмову працювати в неділю. Прокурор сказав, що йому залишилося лише поставити свій підпис, і мене відправлять до в'язниці. Він дав мені час подумати декілька днів. Якщо я погоджуся з вимогами командування, то мене візьмуть на поруки. Але я відмовився. Тоді мене повезли до прокурора. Я по дорозі просив у Бога спокою та стійкості. Але прокурора не виявилось на місці, бо трапи-

лося ЧП — вбивство солдата, і мене повезли назад. А за той час батько надіслав листа міністру оборони, через що мою справу віддали на перегляд.

Минув час. Посадити мене

до в'язниці не вдалося. Тоді начальство вирішило виставити мене в актовому залі перед усією частиною і публічно висміяти. Сказали: «Ми покажемо твоє антирадянське обличчя, і всі про це дізнаються». Я молився до Бога, і Бог дав мені спокій. Почали зачитувати всі «компромати» на мене, бажаючи мене виставити таким собі «антисоветчиком». Замполіт знайшов солдатів, щоб неправдиво свідчили проти мене, але один з них не зміг навіть прочитати з листка, бо почав заїкати, а іншого зупинили солдати конкретною погрозою. В кінці дали й мені слово. Я почав говорити, чому я віруючий. Дуже скоро замполіт почав мені забороняти проводити «агітацію». Але увесь зал скандував, щоб я продовжував. Коли ж нарешті мене випхали зі сцени, то увесь зал

аплодував. Такої розв'язки командування не чекало. Коли ж командир почав переконувати солдатів, який я поганий, на всі боки бризкаючи слиною, то виглядав комічно. Вони були змушені закрити «судилище». На очах офіцерів до мене підбігали солдати і вітали.

Я розумів, що то була не моя заслуга, а Бога. Я потім молився і просив, щоб Бог закарбував моє свідчення у серцях солдатів (я отримав підтвердження, що Бог відповів на моє прохання, коли після армії, навіть через 5 років, зустрічався з людьми, що пам'ятали мене саме через той «суд»). Протягом двох тижнів мене скрізь вітали і пригостили. Точилися дискусії про Бога, віру. Один капітан, деякі прапорщики просили у мене прощення. Бог цілком поміняв обстановку і провалив плани вищого керівництва. Батько про це нічого не знав, але мені прислав листа, де мене втішав і говорив, що Бог йому через пророка відкрив, що Він посоромить тих, хто проти мене повстає, а мене збереже.

Після звільнення з армії я включився в активне життя церкви. Тоді молодь була досить активна. Якщо треба було десь допомогти, то ми радо відгукувалися. Зараз менше практикується нічних молитов, а тоді було цілу ніч молимося, а вранці — на роботу. Життя вирувало! Я був координатором молодіжного служіння на Волині, пізніше працював спільно з місією «Голос надії». Був відповідальним за показ фільму «Ісус» на Волині. У вихідні дні ми разом з батьком часто їздили на євангелізаційні зібрання в інші області. Коли

проголосили незалежність України, я був на заробітках в Німеччині, і хоч мені пропонували там залишитися, все покинув і помчав в Україну, бо знав, що це — неповторний період історії моєї Батьківщини. І повністю включився в справу євангелізації, практично щоденно. Я бачив, як багато людей навертаються до Бога. І саме це стимулювало моє життя. Багато їздив. Особливо мені пам'ятна поїздка до Якутії. Була зима, а там морози до 50 градусів! Я спочатку трохи боявся холоду, але, що цікаво, жодного разу не захворів, навіть не кашляв. Незважаючи на холодну погоду надворі, було дуже гаряче в зібраннях. Тепер я вважаю, що то був особливо чудовий час, насичений дією Духа Святого. Це одна з найкращих сторінок мого християнського життя. Бог дієво використовував нас, молодих, ще не рукопокладених братів.

Я брав участь у семінарі з підготовки євангелізацій за участю Біллі Грема. Можливо, це певною мірою сприяло тому, що в 1992 р. я поїхав в Москву на навчання в перший теологічний інститут. Спочатку думав побути там декілька місяців, але провчився три роки.

Я повернувся до України, і мені в 1995 році запропонували викладацьку роботу в КБІ. Це сподобалося — і до цього часу я тут. Також я закінчив Київську богословську семінарію і отримав ступінь магістра. Маю й надалі намір працювати в КБІ, бо розумію відповідальність за підготовку майбутніх євангелістів та місіонерів. Я хочу, щоб відбулися ще більші позитивні зміни в Україні. І тому я працюю і вкладаю своє життя, сили, час у студентів, бо знаю, що вони обов'язково реалізують мої мрії та бажання.

*Розмовляє
Геннадій АНДРОСОВ*

Хто ж такі віруючі?

Нещодавно мала розмову з молодим семінаристом греко-католицької церкви. На його думку, всі, хто ходить до церкви, є віруючими людьми. Я відповіла, що не вважаю віруючими тих, хто грішить, маючи на увазі номінальних християн. Але той заперечив: «Ми всі грішні люди. Згадайте, як апостол Іван каже: «Коли ж кажемо, що не маєм гріха, то себе обманюємо, і немає в нас правди!» (1 Ів. 1:8). А ви, християни віри євангельської, хіба не грішите?» Що я могла йому на те відповісти?..

Леся

Дорога Лесю! Перш за все, вірш, який процитував ваш опонент, як кажуть, вирваний з контексту. Апостол Іван, пишучи ці слова, мав на увазі щось інше, а саме: наше ставлення до власних гріхів. Немає такої людини, яка могла б сказати: «Я абсолютно безгрішний». Це найбільша неправда, яку підсовує диявол, заспокоюючи нашу совість. Покаяння потрібне усім без винятку людям, в якій би конфесії вони не народилися. Але, послухайте, що каже Іван відразу ж за цими словами: «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити та очистити нас від неправди всілякої». Отже, той, хто визнає свої гріхи перед Богом, перестає бути грішником, бо «кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха». Ми стаємо людьми святими. До речі, цій темі був присвячений окремих випуск журналу «Благовісник» (№ 1, 2004). Віра в Ісуса Христа як нашого Спасителя робить нас безгрішними. Але є ще одна умова для того, щоб вважатися віруючим. Нижче Іван продовжує свою думку: «Діточки мої, це пишу я до вас, щоб ви не грішили! А коли ти згрішиш, то маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного... Хто говорить: Пізнав я Його, але не додержує Його заповідей, той неправдомовець, і немає в нім правди! А хто додержує Його

слово, у тому Божа любов справді вдосконалилась. Із того ми пізнаємо, що в Нім пробуваємо» (1 Ів. 2:1-6). Отже, віруюча людина та, яка усвідомила свою власну гріховність, повірила у Христа як єдиного, Хто прощає гріхи, покалася перед Ним і продовжує жити безгрішним життям. Не приналежність до якоїсь церкви чи конфесії, не хрещення, не відвідування богослужінь, а саме щира віра

в Того, Хто став нашою жертвою за гріх, і відповідна свята поведінка дозволяє нам називатися віруючим. Серед християн часто можна чути твердження, що ця, або інша конфесія, або, як ми кажемо, віра, правильна, а ця — неправильна. Ось той, хто ходить в оцю церкву — віруючий, а той, хто відвідує оту церкву — невіруючий. Це є хибна думка, бо конфесійність не робить нас віруючими, як і відвідування якоїсь церкви. На жаль, і серед тих, хто вважає себе переродженим, хрещеним Духом Святим, є немало таких, яких, незважаючи на всі духовні «атрибути», важко назвати віруючими лише тому, що їхнє життя далеко від того, про що пише апостол Іван. Отож, як зазначає Іван, «любимо не словом, ані язиком, але ділом та правдою!» (1 Ів. 3:18).

Це трапилося в одному німецькому місті. Якось я поставив перед групою людей таке запитання: «Бути християнином — що це значить?» Два юнаки були спантеличені, один одному поступався місцем. Хоча тільки рік тому вони брали участь у підготовці до вступу в члени лютеранської церкви, та змушені були зізнатися: «Цього ми не знаємо!»

А жінка у тому ж місті щиро зізналася: «Хоч я щонеділі відвідую церкву і співаю в церковному хорі, але цього не знаю!» Я здивовано запитав: «Чи не пояснював вам пастор, що значить бути християнином?» — «Ні», — почув відповідь. Тоді я прямо запитав: «А ви самі є християнкою?» Вона дала негативну відповідь. Проте, щоб зовсім не розчарувати мене, жінка все ж намагалась відповісти мені словами: «Молитися, молитися, молитися!» Коли я задав їй зустрічне запитання, чи можна одержати відповідь на молитву, то вона сказала: «Іноді — так, іноді — ні». Отже, і друга відповідь не була вичерпною.

Були й інші відповіді. Але в основному вони були розпливчати-ми, на зразок: «жити згідно з Нагірною проповіддю», «виконувати десять заповідей», «робити добро» і таке інше.

Чи люди країн третього світу освіченіші, ніж ми? В усякому разі в Африці й Південній Америці на моє запитання відповідали з різкою точністю. Особливу радість я пережив у Кенії, поблизу кордону з Угандою. Ми саме організували розподіл матеріальної допомоги в Уганді. Доволі зголоднівши, поїхали автомобілем до найближчого ресторану. Офіціантом був спритний негритянський хлопець. Він ретельно обслужив нас, і ми залишилися дуже задоволеними. Потім я поставив йому головне для всіх людей запитання: «Чи ти є християнином?» — «Так точно», — почувалася швидка відповідь, і він додав: — Ісус Христос — це мій Господь!» — «Чи належиш ти до якої-небудь общини?» — хотів я знати. Знову почув ствердне «так» і назву общини, членом якої він став через водне хрещення. Там-таки, в ресторані, я міцно обняв того молодого офіціанта. Ми дуже раділи разом із щойно знайденим братом.

Вальдемар Сардачук

«Бо так само, як за днів до потопу всі їли й пили, женилися й заміж виходили, аж до дня, коли Ной увійшов до ковчезу, і не знали (не думали — російський переклад), аж поки потоп не прийшов та й усіх не забрав, так буде і прихід Сина Людського» (Мт. 24:38-39).

Складається таке враження, що здатність «не думати» є відмінною рисою людини. Один знаменитий вчений назвав нас з вами «гомо сапієнс», що означає «людина розумна». Іноді мені здається, що це звучить надто оптимістично.

Здатність поступати нерозумно, здатність бути самовпевненим, здатність думати, що ми все знаємо, — ось далеко неповний список наших гріхів. Гріхів, які беруть свій початок в тому ж Едемському саду, де людина раз і назавжди втратила свою здатність бути «гомо сапієнс» — людиною розумною.

Спокусившись на плід пізнання добра і зла, який повинен був дати знання, ми втратили його, тому що знання без Бога — неможливе. І з

цього часу людство бредє цією похмурою дорогою самовдоволення, вихваляючись і звеличуючись, будучи схожими на сліпу від народження людину, яка сміло висловлює свою думку про картини великих художників.

Наше уявлення про Бога обмежене, ми не знаємо нашого майбутнього, заледве можемо згадати наше минуле і не розуміємо, що відбувається нині. Та попри все це ми абсолютно впевнені, що з нами все добре і ніщо нам не загрожує.

Всесвітній потоп, «Титанік», нещодавнє цунамі, яке в одну мить знищило сотні тисяч життів, — все це уроки історії, намагання вивести нас зі стану самовдоволення, які людство ігнорувало і успішно ігнорує до цього часу. Нам потрібно усвідомити одну дуже просту, але таку важливу істину — ми згрішили і нам потрібно повернутися до Бога.

Нам потрібно усвідомити, що ми більше не можемо контролювати ситуацію, що нам не підвладні сили стихій, що з нами далеко не все добре, що багато з того, що ми вважаємо нормальним, насправді далеко

не нормальне. Ми повинні зрозуміти, що неможливо жити в гріху і сподіватися, що з нами нічого не станеться...

Люди, які того тихого недільного ранку перебували на пляжах, в номерах дорогих готелів, в бідних хижках рибаків не думали, що через декілька секунд буде підведений підсумок їхнього життя, і вони постануть перед Тим, Хто має владу судити живих і мертвих.

За дивним збігом обставин, який ми називаємо Божим водінням, в той час, як стихія забирала і громила тендітний світ людських істот, я на запрошення одного старого друга проповідував в Ченаї (колишній Мадрас), в церкві, що налічує майже тисячу людей. Саме завдяки цьому запрошенню того ранку ми покинули наш готель, котрий розташовувався прямо на березі розбурханого океану.

Повернувшись назад після серії богослужінь в цій церкві, ми виявили, що майже всі люди в паніці залишили це місце. Хвилі цунамі зупинилися всього за 200-300 метрів від нашого готелю. Люди, які того ранку були на березі, за-

Станіслав ПУТАЛОВ

гинули. Ми були вражені картиною руйнувань і людського горя. Від маленького прибережного кафе, де ще вчора ми так спокійно сиділи, не залишилося нічого, крім купи сміття і фундаменту. І в цей час ми продовжували нести послання надії, проповідуючи на богослужіннях в сільській маленькій церкві неподалік від Ченаїв, яка не налічує навіть й сотні людей.

З Божої благодаті ми під час цунамі були в церкві далеко від побережжя, несучи вічне послання віри тим, хто цього недільного ранку прийшов на поклоніння Богові. Але скільки людей, які не мали ніякої надії, було там, за стінами церкви, вічна-віч з коловертю розбурханих стихій? Коли вже було пізно молитися, пізно сповідувати гріхи. Коли все, ради чого жив до цього, раптом стало неважливим, і вічність раптом так виразно і невідворотно приблизилася.

Ми й далі не думаємо, ми не робимо висновків. Ми продовжуємо жити безпечно. Філософія безпечного буття й далі звучить крізь віки: «Будемо їсти і пити, бо завтра помremo!» (Іс. 22:13). Тільки ось люди, які думають так, не розуміють, що смерть — це не точка, це не кінець. Смерть — це кома, за нею йде невідворотне продовження у вічності. Або вічності з Богом в раю, або в вічних муках з сатаною у пеклі.

Ченаї, Індія

Попередження

У 1932 році жахлива катастрофа спіткала мешканців міста Ліона у Франції: частина пагорба, на якому стояв знаменитий храм, посвячений Фурв'єрській Мадонні, сповзла. Це сталося о 2-й годині ночі, коли люди спали; кілька будинків впали, багато людей загинуло, інші — втратили здоров'я і майно. Та розповідали, що всі тварини врятувалися, крім одного сліпого коня, якого силою і побоями змусили ввійти в стайню. Він раніше заходив в неї із задоволенням, але в той вечір ні за що не хотів заходити туди, весь тремтячи зі страху! (Подібна поведінка тварин та їхня здатність заздалегідь відчувати наближення стихійних лих спостерігалася здавна. Це знайшло підтвердження і під час землетрусу та цунамі у Середній Азії наприкінці 2004 року — *примітка редакції*).

Чому ж тварини врятувалися, а люди ні? Люди помітили, що багато тварин за кілька днів до катастрофи зникло. Щурі, наприклад, збиралися цілими гуртами і кудись втікали; голуби, які здавна мешкали в ущелинах однієї розваленої стіни, ніби від отриманого сигналу, всі піднялися в повітря і... щезли! Люди ж стояли з розкритими ротами, повторюючи: «Та що ж це таке?» Стіна і всі будинки, звідки вибралися щурі, а також стайня з бідним конем сповзли разом з частиною пагорба! Знову запитання: чому тварини врятувалися, а люди ні?

Господь дав тваринам інстинкт самозбереження. Людині ж Господь, крім цього інстинкту, дав дар значно більший: внутрішній голос, сумління і розум, які попереджують і застерігають її. Та людина, відійшовши від Бога, втратила ці дивні дари, вкладені в неї Творцем. Як не парадоксально, вона виявилася менш розумною, ніж тварини. У вище наведеному випадку розум повинен був підказати людям, що загрожує якась небезпека. Та ці люди тільки дивувалися, дивлячись на тварин, що рятувалися.

Сьогодні так само багато нерозсудливих і глухих людей! Вони байдужі до вмовлянь дітей Божих, які мають ясний розум і відкриті очі, щоб бачити і розуміти, що чекає безбожний світ, якщо він і надалі буде чинити гріхи і не прийматиме Євангелію Ісуса Христа. Люди, хоч мають великі успіхи у науці, але за багато століть так і не спромоглися зрозуміти Бога, тому Богові було «угодно в останні дні спасти віруючих безумством проповіді» (1Кор. 1:21). Ці слова, які увійшли в канон Євангелії, промовив апостол Павло. Він наголосив, що християни проповідують Христа розп'ятого, але їхня проповідь для багатьох — безумство. Тобто люди не сприймають їх всерйоз, а лише поблажливо усміхаються, коли чують чергову проповідь про Ісуса. Дорогий читачу, до якої категорії належиш ти?

Написано в Біблії, що Бога можна побачити навіть розглядаючи видиме творіння (див. Рим. 1:20). Але настільки люди віддалилися беззаконню та гріху, живучи всупереч Божому закону творіння, що зробилися цілком нерозумними, байдужими і закам'яніли серцями, щоб зрозуміти Бога та Божий заклик. Птахи, тварини, рослини, пори року (вся природа!) постійно нагадують нам про задум Божий, про Божественний план спасіння людства. Та люди складають безумні теорії творіння, виникнення життя (наприклад теорію еволюції, інопланетян тощо), аби тільки не повернутися до свого Творця.

Ці дні згідно з Євангелією називають останніми днями. Тобто людству дано останній шанс: вибрати вічне життя чи залишитися у вічному проклятті. У Бога один день як тисяча літ, але життя людини занадто коротке, щоб витратити його на безумні речі, живучи за своєю волею, а не за волею Творця. Тому моє побажання залишається незмінним: виберіть життя!

Геннадій АНДРОСОВ

Любов на все життя, або Секрет її молодості

Як ми уявляємо служіння жінки в церкві? Можна отримати багато відповідей, які будуть правильними. Еліс Шевкенець (Alice Shevkenek) має особливе покликання і служіння від Бога. Вже 60 років вона звідси Євангелію в різних країнах, різним людям. Вона родом з Канади, але більшу частину свого життя провела поза Канадою, бо усі ці роки постійно подорожує. Їй 80 років, але вона напрочуд бадьора і життєрадісна. Наш кореспондент у цьому переконався, коли в листопаді 2004 р. бачив її в ряді щоденних богослужінь в церквах Полтавщини. Щоб краще зрозуміти, у чому секрет її молодості, він взяв у неї коротеньке інтерв'ю.

— Ви з Канади, а яким чином опинилися тут?

— Я народилася в Канаді, але коріння моїх батьків звідси. Моя мама родом з Чернівецької області. Її батьки в кінці XIX століття переїхали до Канади (моїй мамі тоді було 9 років). Вони не мали можливості відвідати свою батьківщину, я ж тепер особливо радію, що могла приїхати сюди, і не тому тільки, що хотіла відвідати батьківщину моєї мами чи подивитися визначні пам'ятки, а тому, що хотіла проповідувати Євангелію Ісуса Христа. З 1991 р. я приїжджаю сюди разом із Зітою, моєю вірною попутницею і перекладачем, подорожую з проповіддю Слова Божого.

— Які країни за своє життя ви відвідали?

— Великий привілей — бути в багатьох країнах і ділитися Словом Божим. Я близько 35 років провела в Індії та Пакистані. Ще в молодості три роки вчилася в біблійній школі у Гонконгу, Індонезії. Цього року ми відвідали деякі країни Європи. Були в Росії — на Далекому Сході, Уралі, Сибіру.

— Як Ви прийшли до віри в Бога?

— У нашій фермерській сім'ї було дев'ятеро дітей, я наймолодша. Я одержала спа-

сіння у віці 20 років. Ми нічого не знали про спасіння, хоча відвідували церкву, але там нічого не говорили про це. Мама привчила нас до молитви «Отче наш...», яку ми звершували ранком і ввечері. Скільки себе пам'ятаю, я була дуже голодна по Слову Божому і завжди говорила, що Бог є. Але мені доводилося часто зі сльозами піднімати очі до неба і волати: «Боже, де Ти?!» Я хотіла знати Бога, моє серце кричало до Бога. І коли нарешті одного разу Ісус прийшов у моє життя, в моє серце, я просто закохалася в Нього. Він мені дав такий мир і таку радість! Я хотіла одне, і це було бажання мого серця: щоб кожен почув про Ісуса. Я була вчителем за професією, але потім звільнилася для того, щоб мати змогу всім говорити про Ісуса. Моя мама тоді подумала, що я збожеволіла. Але в мене було величезне бажання розповідати про мого Ісуса. Незабаром після свого спасіння, я молилася і говорила, що я піду туди, куди Ти мене поведеш! Хоч я мало тоді знала, куди мене візьме Бог і що Він запланував для мене. Я хотіла знати волю Божу для свого життя. О, як мало людей хочуть знати і шукають пізнання волі Божої для свого життя, а живуть за заведеними порядками і традиціями. «Так

усі робили, і ми так будемо жити». І не знають люди, що в Бога є дивний план на кожне життя.

— Ви ніколи не були одружені?

— Я часто молилася вночі, просячи Бога, щоб мені стати виконавицею Його волі, щоб цілком своє життя присвятити Ісусові. Щораз Господь звільняв мене від заміжжя. Одного разу я мало не зробила цей крок. Я молилася — і лагідний голос Ісуса сказав мені, що в Нього інший план для мене. Це було нелегко, але тепер, оглядаючись на прожиті роки, я розумію, що то було правильне рішення. Після прийняття того рішення Бог відкрив мені двері для проповіді Євангелії в багатьох країнах: Пакистані, Індії, де я бачила тисячі людей, що отримували спасіння, звільнення, зцілення. Я говорила: «Господи, пошли мене туди, куди ніхто не йде!» Усе, що мені потрібно зробити: розповісти про Ісуса. Виконуючи волю Божу, ми маємо преславу долю.

— Ви так і не маєте постійного місця проживання?

— Я ніде не зупинялася, щоб виняяти або купити собі будинок. Я не маю постійного місця проживання, я просто переїжджаю із села в село, з міста в місто, проповідуючи Євангелію. Але моє життя не є бідним, воно було і є багатим. Я не просила зручностей і комфорту, але це все не має значення, тому що я одержувала те, що хотіла: душі людей. Пригадую, як після 2-річного перебування в Індії, я, утомлена (на день тоді було по три-чотири служіння), приїжджала в Канаду на 2-місячний відпочинок. Я дивилася

на багаті будинки в Канаді і говорила: якщо це мета їхнього життя, то вони бідні люди. Я знову їхала назад, до Індії.

В Індії близько 33 мільйонів богів, у кожного свій бог. І коли я говорила їм про свого Бога, їм важко це зрозуміти. Я часто запитувала в індусів: «Ти хочеш бути схожим на свого бога?» — «Ні!» — «Чому ж ти поклоняєшся йому?»

— Ви не просто свідчите про Ісуса, ви проповідуете. Як вас прийняли в українських церквах ХВС?

— Брат Павло Кабанюк, з яким я зустрілася випадково в Києві в 1991 р., порекомендував мені поїхати в одну з церков на Вінниччині. До речі, саме на його служінні я покалася в 1945 р., коли він був у Канаді. Йому тепер 94 роки, він живе в США. Спочатку мене брати прийняли холодно, тому що я жінка. Лише коли зібрання закінчилося, мені дали вітальне слово, але цього було достатньо, щоб потім пастори почали буквально «рвати» мене: я маю багато запитань з церков України. Звичайно, це діяв мій Ісус, а я лише виконавиця Його волі.

— Чи наснага від Духа Святого у вас така сама, як була наприклад 30-50 років тому?

— Духа Святого змінити неможливо. Він Той же Самий. Я почуваю ту ж саму любов, пристрасть і відвагу до Бога. Я не втратила це.

— Але ваш поважний вік?

— Плоть не має нічого спільного з духом. Я розумію, що плоть залежить від фізичної їжі, а дух залежить від духовної їжі. І я постійно в Слові, я кожні 4 місяці цілком прочитую Біблію. Крім цього, я роблю багато заміток і читаю додаткову літературу. Мені неважко проповідувати без зупинки по 3-4 години.

— Чи ви відчували нестачу фізичної їжі у своєму місіонерському житті?

— Так, дуже часто. Наприклад, коли я вирушила вглиб Індії, я жила серед індійців нижчої касті. І я жила так, як і вони. Їла ту ж їжу, яку їли вони. Але їжі майже ніякої не було. Я відтіля виїхала на грані голодної смерті. Але я була щаслива, тому що бачила людей, що приймали Євангелію.

— Ваші поїздки потребують фінансових витрат. Як ви вирішуєте це питання? Ваше джерело фінансування?

— Я цілком залежна від Бога і стосовно фінансів. З того моменту, як я почала служити Богові, я стала на коліна і сказала: «Я буду цілком служити Тобі, але Ти відповідаєш за мене». Я ніколи ні в кого не просила фінансової допомоги. Ніколи не відвідувала церкви з метою одержати гроші. Я вірю, що Бог завжди поповнить мої нестатки. І хоча я часто жертвую гроші туди, де бачу нестаток, але Бог чудово знову дає необхідні кошти. Я безпосередньо працюю з Богом, немає визначеної групи, що мене б посиляла, але якщо я перебуваю в якомусь регіоні, церкві, я підзвітна і покірنا місцевому пасторові, братові, з яким працюю. Навіть коли я інколи бачу помилки з боку молодих служителів, я підкоряюся їм. З цієї причини в мене завж-

ди гарні взаємини з братами.

— Ви можете привести приклад, яким чином ви отримували кошти?

Відповідає Зіма:

— Це часто несподівані джерела. Ну хоча б ось два недавніх випадки. Одного ранку у двері постукали. На порозі була жінка, яка сказала, що Бог їй сьогодні вночі

сказав принести Еліс цей конверт. Вона мовби вибачалася, що там було усього 1000 доларів.

Іншого разу нам потрібно було від'їжджати з Тюмені, але ми не мали грошей на авіаквитки. Але Бог вчасно подбав про це: один чоловік вручив нам 3000 рублів.

У неї може бути сьогодні на руках 10 000 доларів, але їх незабаром не стане. Вона нічого на себе не витрачає, вона бачить нестатки в людей, з якими її зводить Бог, і вона ці нестатки покриває. Але минає небагато часу, і, я дивлюся, у неї знову є гроші... Еліс мені розповідала, що у Пакистані вона тривалий час працювала водієм автобуса і практично не витрачала жодного пенні іноземної валюти.

Вів розмову
Геннадій Андросов

Обов'язки належать нам, результати належать Господеві.

Гусак з орлиним серцем

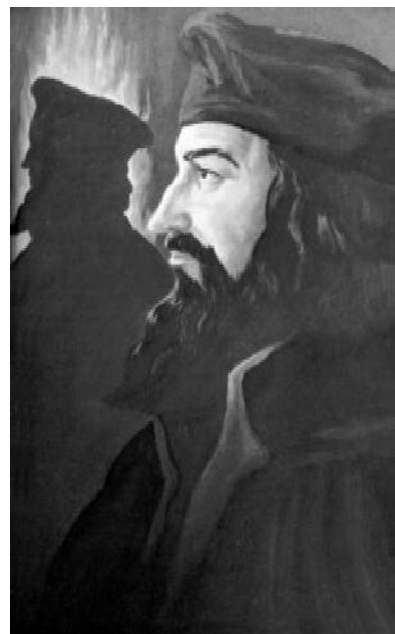
**«Вікліф висік іскру, Ян Гус запалив від неї
вогонь, Лютер роздув полум'я факелу».
Напис на стіні Віфлеємської каплиці у Празі.**

Ян Гус народився в містечку Гусинець, яке розташоване біля Богемського або Чеського лісу, недалеко від баварського кордону. Точно дата його народження невідома. Умовно, за підрахунками, це 6 липня 1369 року, хоча 6 липня є датою його смерті. Його справжнє ім'я «Ян з Гусинця» шкільні товариші скоротили до Ян Гус (що в перекладі означає Гусак).

Ян Гус є вихідцем з простої селянської сім'ї. Ще в ранньому дитинстві в нього помер батько. Спочатку він навчався в повітовому училищі, потім вступив у Празький університет. Його бідна мати, окрім свого благословення і гарячої молитви, не могла йому нічого дати. А тому Гус заробляв собі на хліб співом і прислугуванням у храмі.

В університеті Гус виділявся своєю старанністю і блискучими успіхами, а за праведне життя і дружнє ласкаве ставлення до оточуючих, всі його любили і поважали. Він був великим прихильником римської церкви, прагнув отримати її благословення і стати священником. Бувало так, що він йшов до сповіді і віддавав всі свої гроші з вірою в те, що за це йому будуть прощені всі його гріхи. В 1393 році Ян Гус отримав ступінь бакалавра вільних мистецтв, в наступному році отримав ступінь бакалавра богослов'я, а ще через два роки, в 1396 р., став магістром вільних мистецтв. Після закінчення університету Гус став священником і, відзначившись на цій ниві, був запрошений до імператорського двору. Він отримав професорське звання і став ректором того університету, в якому здобував освіту. Буквально через якихось декілька років скромний учень, який не мав чим оплатити своє навчання, став гордістю країни і його ім'я стало відомим усій Європі.

Через декілька років після прийняття Гусом сану, він став проповідником у Віфлеємській капличці. Засновник цієї каплички, багатий купець Крижу, добився щоб проповіді в ній читалися чеською мовою, зрозумілою просто-

**...Отак Гуса ченці осудили,
Запалили... та Божого
Слова не спалили,
Не вгадали, що вилетить
Орел із-за хмари
Замість гуса і розкляє
Високу тіару.
Тарас Шевченко, «Єретик»**

му люду, а не лише латинською чи німецькою. Приблизно в той час в житті Гуса відбулася велика переміна. Під впливом книг Вікліфа (Джон Вікліф (1328-1384) — знаменитий англійський реформатор, перекладач Біблії на англійську мову, життя та вчення якого мало чи не найбільший вплив на духовне відродження майбутньої Європи) Ян Гус переглядає і переосмислює свої духовні цінності. Він почав дивитися на вчинки духовенства у світлі Слова Божого, і побачив великі перекручування і відхилення від істини Божої. З того часу Гус намагається відкрити людям істину, а священників викриває у їх гріхах.

Чутка про це дійшла до Риму, і папа викликав Гуса до себе. Розуміючи, що виконання наказу означає смерть, король і королева Богемії, університет і знатне дворянство звернулися до папи з проханням дозволити Гусу залишитися в Празі, а замість себе послати своїх представників. Замість того, щоб задовольнити прохання, папа осудив Гуса і відлучив жителів Праги від церкви. Вся Прага була стривожена таким перебігом подій. Багато хто вимагав від Гуса покори римській владі. Але через деякий час переважна більшість людей, дворянства і сама королева знову підтримували Гуса. Порівнюючи його чисте євангельське вчення і праведне життя з перекрученим

вченням Риму і жадібністю духовенства, більшість вважала за честь для себе бути на боці Гуса.

В самому Римі був розкол. Три папи відстоювали право на владу, і їхня боротьба наповнила християнський світ сварками і злочинами. Щоб добути гроші, священнослужителі продавали церковні дари, посади і благословення. Гус засуджував всі ці дії, і вже сам народ відкрито звинувачував римських ієрархів в бідах, які були в християнському світі, за що Прага і Гус знову були прокляті папою.

Щоб покласти кінець злу, в Константи, за вимогою імператора Сигізмунда, одним з конкуруючих пап — Іваном VIII, був скликаний Вселенський собор. Головними питаннями собору були: припинити поділ церкви і викоринити з неї ересь. Разом з двома іншими папами, як представник нового вчення, був запрошений Ян Гус.

Гус знав, як небезпечно туди їхати. Але все-таки, попрощавшись зі своїми друзями, він вирушив до Константи. І хоча Ян Гус отримав охоронну грамоту від богемського короля і від імператора Сигізмунда, а потім і від самого папи, він всеодно приготувався до смерті. В Константи, не зважаючи на свої обіцянки щодо недоторканності Гуса, папа Іван VIII арештував його і кинув до в'язниці. Арешт Гуса викликав велике незадоволення в Богемії, і багато прохань від князів і короля було надіслано імператору. Але вороги Реформації були сильнішими.

Знесиленого ув'язненням і хворобами Гуса привели на собор. Під час допиту він твердо відстоював істину і звинувачував ієрархів у їх беззаконнях. І коли йому запропонували відректися від своїх переконань або ж померти, він обрав мученицьку смерть. Згодом провели церемонію позбавлення сану. Єпископ знімав з Гуса якусь річ священницької одежі і промовляв прокляття. Потім йому на голову поклали паперову митру пірамідної форми з зображенням бісів і великим написом «Єрсіарх». «З великою радістю, — сказав Гус, — я одягну вінок зневаги ради Тебе, Ісусе, на Якого за мене був покладений вінок терновий». Нарешті прелати промовили: «Тепер ми віддаємо твою душу дияволу». «А я, —

відповів Гус, піднімаючи очі до неба, — віддаю мій дух в Твої руки, Господи Ісусе, бо Ти відкупив мене».

Коли Гуса прив'язали до стовпа і залишилося лише запалити вогонь, йому ще раз запропонували відректися від своїх переконань і спасти себе. Але Ян Гус твердо стояв у своїй вірі. Коли вогонь запалав, він заспівав: «Ісусе, Сину Давидів, помилуй мене», — і продовжував шепотіти це доти, доки його голос навіки не замовк. Коли земне тіло згоріло, попіл був зібраний разом з землею і викинутий в Рейн.

Смерть Яна Гуса викликала в Богемії народне повстання, яке довгі роки палало у Європі. Військові походи римської церкви не зламали народного спротиву, і церква мусила піти на уступки чехам в деяких догматичних питаннях. На цьому ґрунті пізніше народилися євангельські рухи за освячення церкви, такі як «Союз братів» (єпископ Ян Амос Коменський), ще пізніше — «моравські брати».

Підготувала Наталія Вавринюк

Істину потрібно любити так, щоб кожної хвилини бути готовими, пізнавши вищу істину, відректися від усього того, що раніше вважав за істину.

Лев ТОЛСТОЙ

Дорогою батьків

«Батьки, приносячи своїх дітей до молитви (після народження), думають, що тим зробили все, що треба. Так, ви добре зробили, але не все. Приведіть ваших дітей до Христа в щоденній молитві, і не тільки в молитві, але й покажіть їм Христа через Слово Боже. Те святе насіння Слова Божого хай глибоко буде засіяне в їх дитячі серця і зросте на славу Богу і на радість батькам. «Син мудрий — потіха для батька, а син нерозумний — то смуток для неньки його» (Пр. 10:1). Наші діти — слава та плід майбутнього християнства, якщо будуть зґрунтовані на правдивій науці Христа».

Ці слова Михайла Вербіцького, надруковані у першому номері часопису «Євангельський голос», мимоволі згадалися мені, коли я слухав розповідь його сина Федора Михайловича Вербіцького. Того морозного недільного дня ми сиділи за чашкою чаю в затишній кімнаті і у спогадах поверталися в часи, які з повним правом можна назвати історією, але відгомін яких ще й досі живе на Тернопільщині.

Ця зустріч сталася з особливої причини: Федір Михайлович відзначав свій 80-

річний ювілей. Погодьтеся, дата поважна і значуща. Втім, вік не є перешкодою для того, щоб продовжувати духовну працю. Працю, яку розпочав ще його батько. Коли я слухав про діяльність та життя Михайла Вербіцького, про те, скільки часу та сил він віддавав проповіді Євангелії, я не міг стриматися від запитання: «А як же сім'я? Чи, будучи заклопотаним духовними справами, він не забував про сім'ю?» Відповіддю може стати той факт, що усі семеро дітей Михайла стали щирими віруючими і всі ще й досі живуть і трудяться для Бога. Для мене це стало особливим підтвердженням того, що Михайло Вербіцький був не тільки відомим духовним діячем, але й справжнім християнином. Він ніс світло не лише для жителів Тернопільщини та Волині, але, що дуже важливо, і для своєї сім'ї, де, на жаль, бував не часто.

Михайло Афанасійович Вербіцький народився в 1900 році в селі Печірна Кременецького повіту, на Тернопільщині. У 1921 році в їхнє село повернувся з німецького полону Григорій Голубицький, який там покаявся та прийняв Христа як особистого Спасителя. Із собою він привіз

багато книг, в тому числі і Біблію, яку разом з односельцями читав вечорами. Люди були малоосвічені, прості, але їх торкалося Слово Боже. Проповідників не було, слухачі каюлися від простого читання Євангелії. «З сусіднього села прийшов один чоловік, — згадує розповіді старших Федір Вербіцький. — Зайшов до хати, де зібрався гурток для читання Слова Божого. Саме звучали слова апостола Петра, який каже, що людині, яка пізнала слово істини, вже не можна повертатися назад до грішного життя, бо для неї це буде гірше першого. Він так пройнявся тими словами, що від них увірував, став хорошим християнином, а пізніше навіть пресвітером церкви».

Коли постало питання про служителя у церкві села Печірна, то віруючі вибрали на цю працю Михайла Вербіцького, враховуючи його розуміння Слова Божого, організаційні здібності. 1-3 травня у Кременці пройшов I з'їзд ХВС, на якому був присутній Михайло Афанасійович. Цей з'їзд мав велике значення тому, що на ньому був прийнятий статут церкви, віровчення та правила церковного життя. Пізніше Вербіцький стає старшим

служителем церков Кременецького повіту, а в 1928 році на II з'їзді Союзу його обирають у члени правління. Він часто їздить по церквах, і не тільки у своєму повіті, бере участь у братерських радах, конференціях, виконує служіння скарбника Союзу. Пізніше він стає одним із заступників Бергольца — голови або, як це тоді звучало офіційно, президента Союзу.

«Батько, хоча походив з простої селянської родини, був мудрим чоловіком, — згадує Федір Михайлович. — Брати, з якими він працював, пізніше мені розказували про його працю. Кажали, якщо вирішувалося якесь питання, то після батькових слів вже рідко коли можна було щось додати. Якось, пригадую, я був ще малим хлопчиком, пішов у сусіднє село, звідки моя мама, там у нас ще був садок. Йду дорогою, мене кінцями доганяє один чоловік. «Сідай, — каже, — хлопче. А чий то ти будеш?» — «Михалка Вербіцького» — кажу. «А, то розумний чоловік!» Я після цього часто приглядався до батька, думаю, по чому ж то видно, що він розумний. Іншого разу в одному селі було водне хрещення. І саме тоді, коли батько вже увійшов у воду, поприганяли худобу на водопій, зчинився галас, який заважав проведенню хрещення. Батько стоїть у воді, трохи навіть розгубився. А потім каже до хору: «Співайте пісню «Я вірю, прийде судний день». Хор заспівав. Там були такі слова: «Я вірю, прийде судний день, заграють ангели у труби, замовкне хор гучних пісень і всюди скорбно, страшно буде...» Ця пісня зазвучала як докір усім присутнім, галас стих, і зібрання продовжилось. Це говорить про духовну мудрість, яку мав батько».

Особливо благословенною та безцінною на той час стала праця щодо створення та

виданні журналу «Євангельський голос». Михайло Вербіцький стає його активним автором і його духовні статті не менш благословенні, аніж проповіді та бесіди. В них він закликає до плідної духовної праці, зростання у вірі, лунають заклики до дітей та молоді, до створення недільних шкіл та юнацьких гуртків, хорів, до турботи про сиріт та бідних.

З 1929 року Михайло Вербіцький виконує служіння місіонера-благовісника серед православного населення. Цього не могло не помітити православне духовенство. Характерним є випадок, який стався в одному з сіл Кременеччини. Православний місіонер Перетрухін викликав Вербіцького на дискусію, щоб осоромити проповідника перед людьми. Зібралось багато селян, серед них були вороже настроєні, але й були прихильники євангеліста. Впевнений у своїй силі та знаннях, Перетрухін зневажливо назвав Михайла Афанасійовича «пастухом». Але коли Вербіцький почав говорити слово у силі Духа Святого, православний місіонер не знав, чим йому відповісти. «Пастух» Михалко відразу ж завоював повагу та авторитет серед слухачів — і це стало хорошим свідченням та своєрідною євангелізацією для людей. Варто зауважити, що сам Перетрухін закінчив своє життя у божевільні.

Після 1939 року, коли За-

хідна Україна перейшла у склад Радянського Союзу, припинилося видання журналу, виникли труднощі у служінні. Союз офіційно перестав існувати. Ще перед вереснем 1939 року, передбачаючи мобілізацію до війська, Михайло Вербіцький передав справу Черському. Тоді на військову службу він не пішов, але у 1944 році, після звільнення Тернопільщини від німецьких окупантів, його

М. Вербіцький, М. Верещагін, Д. Биць, Г. Ігнатів.

забирають до війська. Як служитель, він мав надію на звільнення. В село навіть прийшов лист із запитом стосовно того, чи селу потрібен такий чоловік. Невідомо з якої причини і хто саме надіслав негативну відповідь: Вербіцький залишається у війську. На війні він служить у медчастині. В листах додому він писав: «Задоволений тим, що можу хоч чимось допомогти нещасним поране-

ним». Він сам отримує поранення, лікується. Приблизно за місяць до закінчення війни, виписується з лікарні і — зникає безвісти. Невідомо, як закінчилося життя відомого проповідника, чи на полі бою, чи від рук НКВД, але його праця не закінчилася.

Літом 1945 року після трирічної праці у Німеччині повертається додому старший син Федір. На три роки старша від нього сестра з гіркою скаже: «Тепер тобі, Федю, доведеться усім бути за батька». Син став на місце батька не тільки в господарстві. Він вливається в життя та працю церкви, старші брати, які працювали з його батьком, в усьому підтримують його.

Згадує Федір Михайлович: «Ще у Німеччині ми в бараках проводили невеликі зібрання, читали Слово Боже, молилися. Але проповідницького досвіду я не мав. Коли

повернувся додому, на першому зібранні «руководящий», як тоді називали, брат запропонував мені сказати слово. Як зараз пам'ятаю, читав я про Авраама, якому Бог сказав принести у жертву сина. Слухачі тоді від проповіді так розжалобилися, що «руководящий» відразу ж після проповіді закликав до загальної молитви. Згодом у сусіднє село потрібно було вибрати служителя. Вибір впав на мене. А через короткий час влада почала об'єднувати церкви, так що ця церква була приєднана до тієї, що була в нашому селі. Вже у цій церкві мене обрали пресвітером. На початку 50-х років на запрошення віруючого брата, який відбував покарання у Сухобезводній, я із сім'єю виїхав у Горьківську область, де прожив майже 10 років. Повернувшись звідти, оселився в Тернополі, приєднався до праці місцевої

церкви. У 1967 році мене обрали, а в 1969 — рукопоклали на служіння пресвітера в Тернопільській церкві...»

Це служіння Федір Вербіцький виконує і донині. І хоча офіційно він передав справи церкви молодим служителям, ветеран продовжує працю свого батька. У свій 80-літній ювілей він такий же бадьорий та працелюбний. А рік тому, вирішуючи складну ситуацію, що склалася з журналом «Євангельський голос», керівництво Союзу ХВС попросило у Федора Михайловича допомоги. Він погодився взяти на себе редагування часопису, до народження якого був причетний його батько.

Благословення Вам, брате, міцного здоров'я, сили духа та Божої допомоги! Воістину, «син мудрий — потіха для батька...»

Юрій ВАВРИНЮК

Наша боротьба

Михайло ВЕРБИЦЬКИЙ

Цю статтю Михайла Вербицького ми вибрали не випадково. Публікуючи у цьому номері роздуми Сергія Манелюка під такою ж назвою, ми переконуємося, що тема духовної боротьби є вічною, доки на землі перебуватиме Церква Христа. І слова євангеліста, написані більше, як півстоліття тому, ніби перегукуються із переживаннями християн двадцять першого століття.

«...наша боротьба не з тілом і кров'ю...» (Еф.6:12).

Життя людини – змагання і боротьба. Все людство бореться і змагається, щоб досягнути вищого ліпшого життєвого ідеалу. З історії ми знаємо про розквіт народів і одночасно про занепад інших; але загалом сторінки історії сповнені жахливих описів боротьби. І ця одвічна боротьба не привела ні до якої мети. Вже подавалися різні кличі, на котрі людство з жадобою кидалось, бо йому завжди обіцяли рай. Та дорога до щастя ще й досі не знайдена, а Цар спокою не знаний для загалу людства, а тільки для вибраних, хоч хор небесний вже давно співав пісню спокою. В тиху ніч в небеснім просторі звучали слова: «Слава Богу на висоті, на землі спокій, між мир, у людях добра воля» (Лук. 2:14). Адже тільки люди доброї волі знають силу слів цієї чудової пісні.

Христос для нас — надія слави. Так що ми сміло визнаємо Христову науку і не боїмося супротивників, бо для Слова Божого нема кайданів. Христос сказав: «Страждання зазнаєте в світі, але будьте відважні: Я переміг світ» (Ів. 16:33). А апостол Павло каже: «Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, віру зберіг» (2 Тим. 4:7). Адже ж, за правду Божу «наша бороть-

ба». Боротьба ця точиться між тими, хто визнає Господа, і тими, хто не визнає Його — і має свою давню історію і практику. Історія її починається від синів наших прародичів: Каїна і Авеля. Невірство чи безбожність — не винахід останніх часів, як деякі собі думають і кажуть, що віра в Бога і у вічне життя не для наших часів, що це вже минушина для темних людей. Така думка не новочасна, ще грецькі філософи дали апостолу Павлу в Афінах таку відповідь, коли він їм проповідував віру в живого Бога і воскресіння з мертвих. Чуючи про воскресіння мертвих, про яке проповідував апостол Павло, одні посміхались, інші сказали: «Послухаємо про це наступного разу». Однак апостол Правди, не зважаючи на те, що мудрі світу цього відкинули правду Божу, проповідував Слово Боже і, маючи певність своєї віри і поклику, сказав: «...Знаю бо, в Кого я увірував, і певен, що сильний Він зоставу мою зберегти до того дня» (2 Тим. 1:12). І проповідь Євангелії покорила тоді не тільки Грецію та її мудреців, але весь тодішній світ. Це було наслідком непохитної віри апостолів Правди Божої.

Практика цієї боротьби — вірність Богові. Біблія запов-

нена такими доказами, але ми для прикладу візьмемо один. Вавилонський цар Навуходоносор поневолив усі тогочасні народи, а разом з ними і Юдею. Будучи всесвітнім і нічим не обмеженим в своєму правлінні монархом, він задумав збудувати золотого боввана-ідола і поставити його на полі Деїрі в землі вавилонській. Висотою він був шістдесят ліктів, а шириною — шість. Для посвячення того ідола цар призначив день, коли повинні були зібратися усі його достойники.

І ось загриміли музичні інструменти, заспівали хори — і всі впали і поклонились перед золотою подобою, тільки три мужі, вірні слуги Єгови — Шадрах, Мешах і Авед-Него — не поклонились. Цареві було зараз же донесено, що мужі юдейські не послушали царського повеління — не поклонились царському образю-подобі.

В згаданій події стався несподіваний поворот. Навуходоносор побудував боввана в своє ім'я, щоб збільшити свою славу, а також ввести єдину релігію для всіх підвладних йому народів і тим зміцнити свою державу. Необмежений в своїх діях монарх не замислювався на тим, що його вимоги надмірні і перевищують всякі межі послуху навіть найбільш вірних підданих, бо людина, що служить живому Богові, не може переступити отих меж: «Віддайте кесареві кесарево, а Боже — Богові». Господь дозволяє смертній людині далеко зайти в своїх ділах і думках, але в свій час смиряє гордих серцем і нівечить діла й задуми їх, а тих, хто уповає на Нього, спасає. В цій події Господь принизив

гордого і свавільного царя, а возвеличив Своє ім'я і об'явив Свою могутність і славу.

Боротьба віри з невір'ям, правди з неправдою і світла з темрявою, яка ведеться віками, не скінчилась, а стає дедалі грізнішою, немов передбачає швидкий кінець. Протягом своєї багатотисячолітньої історії правда Божа перемагала немало своїх ворогів і зруйнувала багато різного ідопоклонства, і мужньо веде вперед своїх героїв-борців до рішучого і переможного кінця. Час остаточної розправи близький, тому ворог з усіх сторін ставить свою опозицію. Боротьба наша не тільки з явними безбожниками, але й з тими, котрі блиском своєї релігії й силою стараються закрити славу й правду Божу, як Навуходносор, цар вавилонський. Світ завжди має свого боввана — людську славу й силу — і змушує дітей Божих поклонитись йому. Але хай збереже нас Господь і допоможе бути вірними Йому. На такого боввана завжди витрачалися колосальні кошти, але бовван зостається бовваном назавжди.

Правда Божа і ті, хто її береже, мають своїх ворогів, котрі проти неї воюють. Це диявол і всі ті, що роблять і люблять неправду. На цьому

тлі ведеться наша боротьба — хоч грізна і завзята, але певна і чесна, спрямована до високої мети. Та й у цій боротьбі маємо впевнену перемогу, Сам Христос сказав, що ворота пекельні Церкви Його не подужають. Правди Божої вогонь не спалив (див. Дан. 3:25); леви не розірвали (див. Дан. 6:22); її смерть не втримала в гробі, вона живе (див. Мт. 28:6); вона була на вогнищах і в темницях — та все перемогла. Навіть коли б нас спіткало переслідування і було заборонено нам проводити наші богослужіння, й віднято всяку свободу, однак ми й тоді маємо йти вперед в нашій боротьбі і зоставатися вірними своєму Господові. Церква Христова за днів апостольських була переслідувана, але вона і в такий час успішно розвивалася і сягнула аж до кесаревого дому (див. Фил. 4:22). Переслідування ніколи не перешкождали, але навпаки — зміцняли дух вірних.

Безбожність наших днів має свою причину, а Бог має в тім Свою мету. Причиною безбожності є саме християнство, котре далеко відійшло від правди Божої, і Церква Христова (всесвітня, незалежно від деномінацій) складається

не тільки з тих, хто щиро визнає Христа за Сина Божого, а Його науку за правило життя, а й з різних елементів і навіть з явних атеїстів-безбожників. Церква не була пильною і не берегла себе, тому й опинилася під впливом духа безбожності. І нині життя християнське нічим не відрізняється від життя безбожника, хіба що приналежністю до церкви. А правило апостольської науки каже, що церква Христова повинна бути святою і непорочною (див. Еф. 5:27). Тому ми можемо бути впевнені, що боротьба нинішніх безбожників допущена з волі Божої. І Бог має на меті через цю боротьбу відділити Своїх вірних дітей і очистити Свою Церкву від усяких шкідливих елементів, які навіть не належать до неї, щоб Церква Божа була свята і непорочна.

Нехай нас, вірних слуг Христових, ця боротьба не страшить, бо вона призначена для певного успіху Євангелії. «Отож, браття мої любі, будьте міцні, непохитні, збагачуйтесь в ділі Господньому завжди, знаючи, що праця ваша не марна перед Господом» (1 Кор.15:58).

*«Євангельський голос»,
часопис 7-8, 1939 р.*

Зрозуміти Бога

Я часто чую, що Бог нас не залишить, коли ми проходимо через важкі випробування. Але я не зовсім розумію зміст цього. Тож якщо Бог допускає для нас важкі часи, чого нам чекати від Нього в цих стресових ситуаціях?

Мені не вистачить слів, щоб описати те, що відбувається в житті вірних дітей Божих в періоди особистих криз. Скажу тільки, що з-поміж мороку й хаосу в цей час в душі часто поселяється спокійна впевненість, що Господь з вами, що Він тримає ситуацію під контролем. Мільйони людей свідчать про цю постійну Божу присутність, коли життя поступово починає стабілізуватися. Він дає нам можливість побачити свідчення Своєї любові до нас і в найкритичніші моменти нашої долі.

Сьогодні я згадую трагічний день 1987 року, коли четверо дуже дорогих мені друзів загинули в авіакатастрофі. Ще напередодні ввечері ми були разом, а потім я молився вдома про їхню безпеку в польоті. Рано-вранці наступного дня вони злетіли, вирушаючи в Даллас, але не приземлилися. Я ніколи не забуду того телефонного дзвінка, коли мені повідомили, що уламки літака були знайдені у віддаленому каньйоні. Але ніхто не вцілів! Я любив їх як братів і був вражений цією трагедією.

Їхні родичі попросили мене сказати коротку промову на похороні. Ця жаклива подія потребувала свого пояснення. Де був Бог, коли вони гинули? Чому Він допустив це? Навіщо Він відібрав цих чудових віруючих чоловіків від їхніх сімей, залишаючи останніх в горі та болю? Не було відповідей на ці питання, які буквально розривали душу, і я навіть не на-

магався щось придумати.

Я тільки сказав їм, що Бог контролює їхнє життя і хоче, щоб ми довіряли Йому, навіть коли все в житті втрачає зміст. Він завжди поряд.

Коли ми вийшли з церкви і стояли, згадуючи своїх рідних померлих, хтось раптом скрикнув, показуючи на небо: «Дивіться!» Прямо над куполом дзвіниці висіла маленька райдуга у формі посмішки. В той день не було ніяких опадів, а на небі було лише декілька легеньких хмаринок. Та все ж ця чудова маленька райдуга з'явилася прямо над церквою. Пізніше ми дізналися, що вона висіла там протягом усієї похоронної служби. Начебто Господь говорив згорьованим друзинам і дітям: «Заспокойтеся. Ваші чоловіки зі Мною, і все добре. Я знаю, що ви не розумієте, але Я хочу, щоб ви довіряли Мені, і тому даю вам знак — цю райдугу, щоб ви запам'ятали».

На щастя, один з нас згадав про свій фотоапарат і швидко сфотографував райдугу. Коли плівку проявили, ми побачили те, чого ніхто не сподівався побачити. В самому центрі райдуги, як у колиці, був маленький приватний літак.

Циніки й невіруючі скажуть, що і радуга, і літак — збіг обставин, і, звичайно ж, нічого надприродного в цьому немає. Але для всіх членів цих зраних сімей, а також для мене це був знак від Господа: через це явище на небі Він передавав нам Свій мир.

Він виконав обіцянку і потурбувався про цих мужніх вдів та дітей.

Є й ще свідчення, яке я не можу не навести. Сандра Лунд та її сім'я у Флориді всю ніч перечікували ураган Ендрю, перебуваючи у сховищі. Наступного ранку вони повернулися до будинку і побачили, що він зруйнований (за винятком кількох внутрішніх стін). Обходячи уламки свого дому, пригнічена Сандра знайшла записку, яку написала і берегла там, де колись була кухня. Записка була на своєму місці. В ній йшлося: «Я навчилася бути задоволеною всім, що б зі мною не відбувалося». А на стіні ванної кімнати, яка вціліла, збереглася інша записка, написана нею ж: «Дякуйте Богові, добрий бо Він». Сандра прийняла це за відкриття.

Можна було б написати не одну книгу зі свідченнями Божої присутності і полегшення страждань віруючих людей під час трагедій. Тому що Бог бачить кожного з нас і завжди готовий прийти на допомогу у важкі часи. Ось яку обітницю ми знаходимо в Біблії: «Та я завжди з Тобою, Ти держиш мене за праву руку, Ти Своєю порадою водиш мене, і потому до слави Ти візьмеш мене! Хто є мені на небесах, окрім Тебе? А я при Тобі на землі не бажаю нічого! Гине тіло моє й моє серце, та Бог скеля серця мого й моя доля навіки» (Пс. 72:23-26).

Джеймс ДОБСОН

новини події хроніка новини події хроніка новини

✓Протягом грудня-березня в обласних об'єднаннях, що входять до Церкви ХВС України, проходили звітні конференції, на яких служителі звітувалися за духовну та благодійну працю, ділилися досвідом, обговорювали плани на майбутнє.

✓5 лютого відбулася звітна конференція служителів Львівської області, на якій, згідно рішення засідання Правління ЦХВСУ, було звершено рукопокладення старшого пресвітера Романа Івановича Ляховського на єпископське служіння.

✓8-9 лютого відбулися засідання Правління та Комітету ЦХВСУ, на яких обговорювалися питання про проведення звітної конференції, яка відбудеться 30-31 березня та 1 квітня цього року в м. Рівному, а також про проведення XV з'їзду Церкви ХВС у 2006 році.

✓15 лютого єпископ Союзу М.С. Паночко зустрівся з президентом міжнародного благодійного фонду «Надія в дії» Ненсі Веспетал. В ході зустрічі йшлося про роботу Української мобільної медичної клініки, якою за останні два роки було здійснено 44 виїзди у 10 областей України. В ході цих виїздів 8767 чоловік мали змогу не тільки пройти безкоштовний медичний огляд, а й отримати духовну підтримку від служителя, який також брав участь в цих виїздах, і разом з тим, можливо й вперше, побувати на християнському зібранні. Уже в цьому році сотні людей Дніпропетровщини мали можливість отримати допомогу від працівників цієї клініки.

✓24 лютого в канцелярії Всеукраїнського союзу об'єднань євангельських християн-баптистів (ВСОЄХБ) відбулася зустріч з керівниками євангельських протестантських церков, на якій були присутні понад 20 служителів. Метою зустрічі було утворити Раду євангельсько-протестантських церков України для більш ефективного впливу на вирішення проблемних питань, які є в нашій країні, а також для внутрішнього

врегулювання деяких процесів, які відбуваються в євангельському середовищі.

✓Окрім того, що церкви міста Чернівців радо приймають гостей з інших церков, молодь та служителі чернівецьких церков охоче відвідують богослужіння в інших регіонах України та за її межами. Так в грудні минулого року молодіжний хор церкви «Вефіль» з Чернівців відвідав церкву «Перемога» міста Дніпропетровська. Разом з місцевою молоддю чернівецький хор провів ряд благословенних богослужінь.

Окрім того, в лютому Троян Головач та Віктор Климчук — служителі та проповідники з церков м. Чернівців та Луцька разом з іншими братами та євангелізаційною групою «Суламита» з м. Луцька відвідали церкви таких міст Росії, як Арзамас, Іжевськ, Саратов, місіонерські точки в Кіровській області, а також церкву станції Сухобезводна. Бог потужно діяв, і грішники наверталися до Бога, віруючі відновлювали свої стосунки з Христом.

А 25-27 лютого дві євангелізаційні музичні групи з Чернівців та Сторожинця відвідали церкви на Полтавщині, оскільки в деяких районах цієї області місіонерську працю звершують брати з села Кам'янка Глибоцького району Чернівецької області. Учасники цих груп своїм співом та проповідями свідчили людям про Бога в містах Гребінці, Пирятині, Оржиці, селах Олексіївці та Чорнухах.

1 березня у Волинській обласній бібліотеці для юнацтва відбулася презентація поетичної збірки «Оновлення серця» Василя Мартинюка. Читачі «Благовісника» неодноразово мали змогу знайомитися з поетичним доробком літературного редактора журналу, в тому числі і з віршами, які увійшли до його книги. Концепція збірки досить цікава та оригінальна. Її суть, за словами самого автора така: «серце без Бога нещасне, повне невимовних страждань», і тільки звернувшись до Ісуса, прийнявши Його в себе — воно стає по-справжньому щасливим і намагається звеличити свого Господа кожним своїм стуком. Почуття серця без Бога та з Богом і розкривають вірші збірки, які автор розділив на п'ять розділів.

На презентації були присутні волинські поети, викладачі та студенти Волинських університетів, видавці. Окрасою зустрічі стали вокальні виступи Валентини Янюк та Віктора Новаковича, які виконали власні пісні на слова Василя Мартинюка. Хоча головною метою презентації було ознайомити читача з новою збіркою, вона несподівано набула євангелізаційного змісту. Як зауважив один із присутніх поетів: «Я ніби потрапив на християнське зібрання».

Голова Служби безпеки України — баптистський проповідник

Указом Президента України Віктора Ющенка головою Служби безпеки України було призначено Олександра Валентиновича Турчинова.

Хоча новому голові силового міністерства лише 40 років, послужний список його дуже багатий. Він є доктором економічних наук, в різний час він був головним редактором Українського відділу інформаційного агентства АПН, радником Президента з економічних пи-

тань, головою Бюджетного комітету Верховної Ради, виконуючим обов'язки віце-прем'єра, лідером партії «Батьківщина».

Братству євангельських християн-баптистів О.В. Турчинов більше відомий як проповід-

ник київської церкви ЄХБ і письменник, автор статті «Апокаліпсис потребує бюджетного фінансування». А нещодавно вийшла у світ і привернула увагу громадськості нова книга О.Турчинова «Ілюзія страху».

На питання кореспондента про політичну кар'єру він сказав: «Мені цікавіше писати книги, займатися науковою діяльністю. Поверте, мене менш за все цікавить кар'єра чиновника. Більше того, я євангельський християнин, я проповідую в церкві, і для мене пасторське служіння було б більш цікавим, ніж робота на посаді прем'єр-міністра».

Однак Бог поставив християнина Турчинова керувати головним силовим відомством України. Півроку тому, на Третньому Всеукраїнському Конгресі євангельських християн-баптистів Олександр Турчинов сказав, що «церква не повинна політизуватися, однак своїм авторитетом повинна впливати на політику держави... Соціальне служіння — це наше покликання і відповідальність». Турчинов закликав Конгрес помолитися за «одну слабку жінку, на тендітних плечах якої сьогодні лежить відповідальність за Україну». Нині такої ж гарячої молитви до Господа разом з тендітною Юлією Тимошенко потребує й він сам.

Керівники християнських Церков України обговорили актуальні питання державно-конфесійних відносин

25 лютого 2005 року в Києві відбулася чергова зустріч керівників та повноважних представників християнських Церков України. Учасники зустрічі обговорили низку питань, пов'язаних з державно-конфесійними взаєминами в Україні та окреслили подальші кроки щодо співробітництва Церков та релігійних організацій в напрямку захисту життя людини. Було узгоджено питання про прийняття до складу Наради представників християнських Церков України Української Православної Церкви (Московського Патріархату) та Всеукраїнського Союзу об'єднань євангельських християн-баптистів (ВСОЄХБ), — повідомили в Інституті релігійної свободи.

Нарада представників християнських Церков України була утворена у грудні 2003 року. На даний момент до складу Наради представників християнських Церков України, крім УПЦ (МП) та ВСОЄХБ, входять: Українська Православна Церква Київського Патріархату, Українська Греко-Католицька Церква, Римо-Католицька Церква в Україні, Церква християн віри євангельської України, Українська Християнська Євангельська Церква, Братство незалежних церков і місій євангельських християн-баптистів та Українська Лютеранська Церква.

Термінатор читає Біблію, ходить в церкву і наполегливо молиться

Нещодавно в Сакраменто відбувся черговий 43-ій молитовний сніданок всіх лідерів Каліфорнійської столиці, який проводиться щороку з участю губернатора штату. У цій зустрічі, на яку були запрошені високопоставлені державні службовці з більше ніж 25 країн світу, вперше за всю історію штату взяли участь представники російськомовної громадськості Каліфорнії. Російськомовних каліфорнійців представляв Слов'янський громадський центр Сакраменто, який був заснований ще у 1993 році спільними зусиллями пасторського складу найбільших російськомовних церков. «Я приємно здивований тим, що наш губернатор, сенатори та конгресмени можуть проводити подібні заходи, об'єднавшись разом в молитві та спілкуванні, — описує свої переживання після молитовного сніданку старший пастор Слов'янської церкви «Світло Євангелії» Микола Пекун. — Після цієї зустрічі я став більш оптимістично дивитися на наше майбутнє. Я впевнений, що віра в Бога має надзвичайну силу єднати».

А губернатор штату Каліфорнія Арнольд Шварценегер у своєму виступі зауважив: «Ми дуже благословенні, що живемо в такому суспільстві, де представники різних релігій можуть вільно сповідувати свою віру». За словами близьких друзів, Шварценегер разом з сім'єю регулярно відвідує церкву, він захоплений силою і глибиною віри Рональда Рейгана, який, за словами А. Шварценегера, «дуже багато зробив для відродження моральних цінностей країни». «Тож повернімо силу цих цінностей в нашу націю! І хай благословить всіх вас Бог», — закінчив свою промову губернатор.

Дорогі друзі, працівники редакції журналу «Благовісник»!

Мир Божий Вам і Вашим домам. Вітаємо Вас любов'ю Господа нашого Ісуса Христа.

Хочемо подякувати Богові нашому і Вам за прекрасний журнал. Ми цілий рік з радістю чекали його і всією церквою читали, передаючи з рук в руки. Наша церква невеличка, ми раніше входили до церкви села Маяк, про яку всі знають, а тепер ми самостійна місцева церква. І хоч ми далеко від Вас, але серцями ми разом, і зріднює нас любов

Христова. Ми вдячні Богу, що дав нам спілкування з Вами на сторінках журналу. З нього ми дізнаємося про новини християнського життя у Ваших краях, про цікаві свідчення, які дають нам натхнення і зміцнюють в вірі.

Тож хай наш дорогий Небесний Отець дасть Вам нових сил, нового натхнення в Вашій праці, благословить Ваш нелегкий труд, дасть радість і задоволення від роботи, благословить Ваші сім'ї, Ваші церкви, допоможе вирішувати всі

проблеми життя і видання журналу.

Ми любимо Вас, молимося за Вас і вітаємо Вас з Різдвом Христовим і Новим 2005 роком! Хай Господь пошле мир і спокій на нашу українську землю, пошле пробудження в серце кожної людини і нам дасть можливість порадуватися разом з Вами, спілкуючись через журнал «Благовісник».

З любов'ю до Вас — від церкви села Вигода — Галля Ядченко.

Любі і шановні друзі — брати і сестри, — редакція журналу «Благовісник» — щиро вітаю вас любов'ю Господа Ісуса Христа. Мир вам!

Мене звуть Роза Тихонівна Солошенко, дівоче прізвище було Савченко. Але це було вже дуже давно, бо мені вже зараз 64-й рік (виповниться в березні). Якби я могла зібрати всі слова світу, які означають подяку, то і тоді б їх не вистачило, щоб виразити, як я вдячна Господові Ісусу за спасіння і прощення моїх гріхів, а також за ту чудову надію, яку я маю як відроджена згори християнка віри євангельської, хрещена Духом Святим, — надію вічного життя з Господом. Служу Господові дев'ятий рік, в церкві служу співом, люблю читати вірші. Іноді Дух Святий надихає і саму писати вірші, але це буває не дуже часто. Часом я дуже жалкую, що молодість була розтрачена на гріх, великий і малий, бо дуже бажаю якнайбільше працювати для Божого Царства, але маю слабке здоров'я, поки що невірющого чоловіка і дуже суєтне життя, яке виснажує мої фізичні сили. Але сприймаю все як від Бога, з подякою за кожний прожитий день, шукаю на колінах спіл-

кування з Господом, Який втішає моє серце, оновлює сили, підкріплює дух, наповнює бажанням шукати праці там, де можу, — в молитві за всіх святих, за Україну, за тих, хто в гоніннях, в служінні — і на цьому полі роботи дуже багато! Слава Господу! Я вам дуже вдячна за журнал, він дає мені змогу відчувати тісний зв'язок зі святими на землі, мати духовне спілкування з вами, бо з травня до початку грудня живу у відриві від церковної громади, до якої належу, а тільки тричі на тиждень приїжджаю на служіння до Форосу. Весну, літо та осінь ми живемо у дачному селищі Кизилове, що в Байдарській долині Криму. Бага-

тьом людям я свідчу про Господа і спасіння, завжди шукаю такої нагоди. І дуже боляче дивитись, що насіння падає в терни або в невір'я. І все ж таки я продовжую і буду продовжувати цю працю, бо Господь зробив нам так, що ми не можемо про Нього мовчати — «любов Його злилась у наші серця». Ще раз дякую за журнал, за свідчення. Я радію, що є молоді, які присвячують своє життя праці для Бога, молюся і плачу за тих, хто страждає, і за вас, щоб Господь рясно поблагословив вашу працю. І дуже молюсь за єдність у Тілі Христовім.

З любов'ю і пошаною до вас ваша сестра в Господі Роза.

Шановна редакціє!

Маю велику надію, що лист мій надрукують. Нещодавно ми з чоловіком прийняли у своє життя Ісуса Христа. У нашому містечку дуже маленька церква, майже немає молоді, тому нас хвилює доля доньки, якій 23 роки. Дуже хочеться, щоб вона мала спілкування з віруючою молоддю, щоб вела з ними листування, бо вона перестала спілкуватися з молоддю, яка не знає Христа, і їй потрібна підтримка добрих людей.

Якщо хтось виявить бажання спілкуватися з нею, пишіть за адресою:

*Мітіна Анастасія,
вул. Гусаковського, 34,
м. Хотин, 60000
Чернівецька обл.*

**БІБЛІЯ З КОМЕНТАРІЯМИ.
НОВИЙ ЗАВІТ. СИМФОНІЯ**

Новий Завіт з коментарями і 42-ма духовнозбудовуючими статтями на найактуальніші теми християнського життя. Це виправлений і упорядкований переклад П. Куліша сучасною українською мовою. Для зручності користування в цій книзі розміщений

«Тематичний вказівник», «Біблійний словник», «Симфонія».

12 грн.

**ВАСИЛЬ БОЄЧКО
«ХРАМ ДУХА СВЯТОГО»**

Видана українською та російською мовами.

Вперше в українській духовній апологетиці зроблений глибокий аналіз істоти та діяльності Духа Святого у Церкві та за її межами. Враховуючи найбільшу загрозу для Церкви і людства з боку новітнього язичництва та духа антихриста, у перших розділах книги особлива увага зосереджена на походженні язичництва та важливості плодів духа як необхідної передумови діяльності дарів Святого Духа.

15 грн.

**ВАСИЛЬ БОЄЧКО
«ПРАВДА ПРО ХАРИЗМУ»**

Об'єктивне біблійне дослідження сучасних вчень про діяльність Духа Святого. Де істина? Як не потрапити в оману? Читайте і роздумуйте разом з нами.

10 грн.

Присвячується усім, хто щиро любить Господа та бажає жити благочестиво.

**ДАВИД ВІЛКЕРСОН
«ХРЕСТ І КИНДЖАЛ»**

Книга всесвітньвідомого пастора з Нью-Йорка Давида Вілкерсона про всеперемагаючу силу Божого Слова і Духа Святого. Захоплююча документальна повість про місію автора книги і його соратників у кам'яних джунглях Нью-Йорка і підкорення владі Христа найнебезпечніших злочинців.

4 грн.

**ДОН ВІЛКЕРСОН
«ХРЕСТ ПЕРЕМАГАЄ МЕЧ»**

Продовження книги Давида Вілкерсона «Хрест і кинджал». Розповідь про те, як у наш час працюють християнські реабілітаційні центри.

6 грн.

НОВИНКА

**КНИГИ
ДЖУН ХАНТ**

Ключі

БОГ МАЄ КЛЮЧІ ДО КОЖНОЇ ПРОБЛЕМИ!

Вартість одного тому книги "Ключі" - 15 грн. (плюс вартість пересилки)

**При
замовленні цілого
комплекту з п'яти томів -
знижка 5%!**

Чому?

**Як правильно поступити?
Де вихід?**

**5 томів книги „Ключі” –
це 96 життєвих
проблем та їх
вирішення у світлі
Слова Божого.**

**Будь-ласка,
познайомтеся з
тематикою кожного
тому, знайдіть і
замовте те, що Вас
найбільше хвилює.**

КНИГА 1

Консультавання
Алкогольна і
наркотична
залежність
Безшлюбність
Стурбованість
Бунт
Крадіжка
Гнів
Печаль
Депресія
Дружба
Піклування
Заздрість та
ревності
Спокуси
Випробування
Комплекс
жертви
Криза
середнього віку
Критичний дух
Обман
Маніпуляція
Надія

КНИГА 2

Індивідуальність
Нестримне
бажання їсти
Невдача
Спілкування
Самотність
Відсутність
апетиту
І постійне відчуття
голоду
Планування часу
Покора
Залобігання
самогубству
Упередження
Прощання
Звички
Примирення
Прийняття рішень
Прощення
Робота
Вирішення
конфліктів
Наше істинне "я"
Схильність до
повільності
Смертельна
хвороба

КНИГА 3

Смерть
Смирнення
Спільна
залежність
Старіння
Прагнення до
досконалості
Страхи і фобії
Стрес
Трудоголізм
Почуття
провини
Фінансова
свобода
Хронічні
хвороби
Ціль в житті
Цілісність
характеру
Евтаназія
Батьківство
Підлітки
Батьки-
одиначки
Усиновлення

КНИГА 4

Бездітність
Близькість
Шлюб
Вдівство
Відновлення після
згвалтування
Гомосексуальність
Дошлюбне
консультавання
Насилля над жінкою
Неблагополучна сім'я
Невіруючий чоловік
(дружина)
Незапланована вагітність
Відкинута любов
Запобігання аборту
Розлучення
Побачення
Сексуальна залежність
Сексуальна нечистота
Сексуальні спокуси
Сексуальне насильство
над дітьми
Змішана сім'я
Подружжя невірність

КНИГА 5

Атеїзм/агностицизм
Біблія
Бог: хто Він?
Божа
справедливість
Дитяча евангелізація
Духовна війна
Законництво
Сповнення обітниць,
даної юдеям
Культи
Мормони
Наставництво
Окуляризм
Психологія „Нью
ейдж”
Сатанізм
Свідки Єгови
Дух Святий
Спасіння
Впевненість у
спасінні

**Ці книги та іншу християнську літературу ви можете замовити за
адресою: 79008, м. Львів, а/с 890, чи телефоном: 8-(0322)-76-95-97.
Безкоштовно висилаємо каталог!
Оплата за книги проводиться при отриманні на пошті.**

**Увага!
Ціни книг вказані
без вартості
пересилки!**

Віра від слухання...

Ви бажаєте слухати натхненні проповіді, свідчення, християнські пісні не лише на зібранні церкви, але й під час роботи та відпочинку, в родинному колі, в дорозі, і не лише один раз, але скільки потребує душа? **Віггіл аудіослужіння допоможе Вам у цьому!**

Відділ аудіослужіння,

який діє при Церкві ХВС України, пропонує проповіді, лекції, свідчення та духовні пісні, записані на аудіокасетах та на CD.

Проповіді:

Паночка Михайла
Беспалова Дмитра
Кліновського Анатолія
Шкіндера Ростислава
Франчука Володимира
Куриленка Віктора

Свідчення:

Рустама Фатулаєва, Ніни Коваль, Андрія Коржова,
Зої Петкович, Володимира Волосовця, Олександра Бондарєва,
Ігоря Сидорова, Лади та інших.

Щодо отримання каталога звертайтеся:

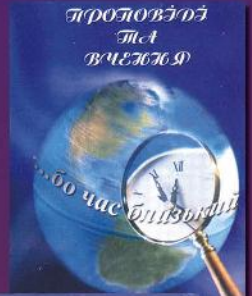
Україна:

Савочка Веніамін Васильович
вул. Г.Онискевича, 3, м. Київ, 03115
тел.факс: /044/ 424-25-80, 452-21-40;
тел. моб.: 8-067-297-5712
E-mail: audio_v@ukr.net
www.uupc.org

США:

Petro Tuz
1470 W. Byron Ave.,
Addison, IL60101
Tell /630/247-9150
E-mail:
petryktuz@yahoo.com

З повагою
та любов'ю
працівники відділу
аудіослужіння

Віра від слухання...